

broj
39

DOX HOLIDEJ

nema mira
u laramiju

★ CENA 5 DINARA ★

Frenk Larami

Nema mira u Laramiju

Prošli su kroz Larami, ne osvrćući se na sumnjičave poglede Morgana Avalona, čuvara zakona.

Možda se ne bi ni zaustavili da im put nije preprečio čovek odeven kao satana: crno odelo, šešir, čizme, opasač... a samo blještavobela košulja!

O bokovima je nosio dva teška kolta sa drškama ukrašenim slonovačom.

Desilo se to na uzanom mostiću koji je spajao obale Blatnog Potoka. Tu je bilo mesta samo za jednog, ne za četvoricu. Poslednje kiše odnele su stubove onog većeg mosta, pa su građani privremeno podigli manji, da ne bi lomili vratove i noge preko isušenog korita.

Blatni Potok nije ni imao vode, osim u vreme velikih kiša kada se

bujica sa brda slivala u njegovo raspuklo ždrelo i punila ga muljem, travom i otpacima.

Kasnije se preko njega ljudi nasuli zemlju i on će nestati kao da nikada nije ni postojao. Pominjaće se u pričama starijih i zapisima putopisca Ralfa Bilingtona koji je prokrsario ceo Zapad u potrazi za istorijom i zaboravom.

Na mostiću koji se povijao pod kopitama konja našlo se četiri jahača.

Sa jedne strane Rufus Blint, Brjus Kornej i Menol Kabesa — a sa druge čovek iz Džordžije.

Dok Holidej!

Bio je to dan posle obilne noćasne kiše; sunce je peklo kao usijana žarač.

Šarac legendarnog kockara ukopao se na mostu i nije mario za kljusad ispred sebe.

Rufus Blint je jahao na čelu.

On je bio, u stvari, uvek ispred ostale dvojice. U borbi, u razgovorima, u mozganju, u potezanju oružja, u svemu gde je trebalo osim dobrog rukovanja revolverom i mučniti glavom.

Čak se i u odevanju izdvajao: jahačka kabanica do kolena prekrivala mu je pleća i zlatnožućkastu košulju sa zelenkastim šarama ispod. Neobičan, beo plantažerski šešir pokrivao je glavu, sa tankom somotskom vrpcom iznad oboda. Teksaške mamuze krasile su mu čizme. Oko pojasa imao je običan kolt.

Rufus Blint je malo podigao ruku i njegovi pratoci su mrzovoljno zastali.

Čovek na mostu nije imao nameru da se povlači.

Blint je imao velike, obešene brkove kakve su nosili u ono vreme ljudi spremni da na svoj izgled potroše više dolara nego olova na protivnike. Visoko čelo, zalizana kosa sa strane, skoro devojački ten kože i oči boje zelenog oraha, to je bio

Rufus Blint Montanac iz Terija, čovek zagonetne prošlosti.

— Kako bi bilo da se sklonite? — predložio je tiho Blint visokom jahaču u crnom.

— Ja idem za Larami — odgovorio je ovaj metalnim glasom, a to moglo da znači i nešto kao „ne trošite reči uludo, moj konj se nikad ne vraća istim putem”.

Blint je osteio iza sebe dah svojih ljudi.

— Prilično je uzano, mister — rekao je najzad.

— Ja sam prvi stao na most.

— Ali, nas je trojica.

— Ne menja stvar.

Blint je osetio iza sebe dah svojih a usta stisnuše.

Brjus Kornej, koji je jahao iza Blinta, očito je bio nezadovoljan oklevanjem svoje vođe.

Izvirivao je preko Blintovog ramena kako bi bolje uočio drskog stranca. Ono što je video, nije bilo baš bezopasno.

Ali, kako reče Blint, njih je trojica.

I to kakva trojica!

Kornej je imao uzano, ptičje lice, sa dugim šiljastim nosom i isto takvom bradom. Nosio je crvenu vunenu košulju bez okovratnika i preko nje široke tregere. Na levom se nalazila ušivena tanka uvlačka za nož, poznat pod imenom „čačkalica iz Arkanzasa”. Imao je pravu oštricu i veoma oštar vrh.

Široke a preduge pantalone od platna bile su mu pri dnu nogavica po-

vrnute do polovine čizama. O levom bedru imao je kolt, ali sa drškom okrenutom napred. Kornej je potezao sasvim drukčije od ostalih: desnom rukom je posezao za suprotni bok. Prilično udaljen put do oružja, ukoliko nije dobro uvežban.

Kad je progovorio, glas mu je zazvučao promuklo, mamurno.

— Zašto toliko zašovetaš s njim Rufe?

Blint je prstima leve šake pogladio brkove, vidno neodlučan.

— Misliš da bi ga trebalo ubiti? — upitao je preko ramena.

— Možeš ga baciti u potok — pred loži Kornej i nasmeja se.

— Izgleda da mu nije do brćkanja — dodade Blint.

— Pusti mene da ja to proverim...

Ali, ovaj je ispružio ruku, taman toliko da zadrži gubicu Kornejevog vranca.

— Polako — dobacio je tiho.

— Do vruga — opsova Kornej — nekada smo ovakve kicoše kao od šale uvajali u blato i slali naopako okrenute u sedlu dalje! U čemu je razlika?

— U poslu — kroz zube mu odbrusi Blint. — Nije nam potrebna gužva pre nego što stignemo na ranč. Video si šerifa u gradu?

— Jesam! Pa, šta?

— Kladim se da je krenuo za nama.

Kornej se osvrnu, ali osim Kabese nije video nikoga iza sebe.

— Ja ne vidim nikoga — promrmljao je.

— To je ono što ne valja — klimnu glavom Blint. — Kad budeš šerifa video sasvim jasno, onda je preimućstvo na tvojoj strani. Inače ne.

Istovremeno, Holidej potera svog ždrepcu prema njima, ne hajući za Kornejev preteći pogled.

Treći, Menol Kabesa, bio je polumeksikanac. Držao se prilično rezervisano; on je obično puštao druge da govore, a njegovo je bilo da se bori ili da radi ono što misli da je po njega najbolje.

Imao je široko, pljosnato lice, razmaknute oči, od kojih mu je levo bilo sasvim druge boje od desnog. Sve je na Kabesi bilo nekako razmaknuto: prednji zubi, nozdrve, uši, činilo se da bi svim silama krenuli na razne strane, bez namere da se na drugom kraju ponovo spoje.

Kabesa je jahao gologlav. Inače visoko čelo pokrivala je duga, prava i masna kosa. Imao je zašiljene brkove samo po krajevima svojih velikih, mesnatih usta.

Na sebi je ljubomorno čuvao košulju prebačenu preko pantalona, onu istu kakve na jugu Teksasa nose njegovi sunarodnici. Istina, bela boja skoro se nije ni videla od prljavštine i prašine, ali zato je blistao redenik sa mecima za pušku, prebačen preko ramena.

Menol Kabesa nije nosio kolt.

Ali je puškom rukovao neviđenom lakoćom i preciznošću.

— Bacio bih ga u potok — ponovo se oglasio Kornej.

— Misliš? — začikivao ga je Blint.

— Samo ti pusti mene...

Holidej mirno izvadi pozlaćenu ta bakeru iz džepa i odabra cigaretu.

Kada je pripalio, miris finog duvana odjednom se uvuče u nozdrve Brjusa Korneja i još više ga razdraži. To je bio još jedan dokaz da se pred njima nalazi kompletan dendi, koji smatra da svojim frakom i ukrasima može da začara ljude.

Blint je pogladio brkove, sklanjajući se u stranu.

Kornej se iskezio zadovoljno.

S obzirom da stranac nije pokazivao želju da se brani oružjem, biće dovoljno da ga gurne s mosta u blatnjavu vodu ispod.

On provuče vranca pored Blintove kobile i ustremi se na Doka.

— Hejaaaa! — povikao je i kramjem uzdi ošinio vranca po vratu.

Kopita su zatutnjala po tvrdim, ali klimavim daskama.

Kockar se nije ni pomakao.

I on i njegov ždrebac mirno su sačekali Kornejev juriš.

Samo su Džordžijančeve oči za trenutak bljesnule sjajem uglaćanog, plavičastog čelika. Cigaretu mu je ostala u ustima, a ruke na jabuci sedla.

Sve se desilo neočekivano brzo.

Čak je i Rufus Blint zanemeo; njegov kompanjom je odjednom, činilo se, udario u zid.

Odbio se od veličanstvenog šarca i, kriknuvši, poletio sa vrancem i sedlom preko ivice malog mosta.

Holidej se samo lako zaklatio.

Prljava, žućkasta voda poklopila

je Brjusa Korneja i zamazala ga po telu i licu. Jedva je uspeo da se iskobelja iz uzengija, kako ga preplašeni vranac ne bi zgnječio.

Usta su mu bila puna blata i vode, a srce otrovalo!

Uzalud je tražio oružje za pojasom, klečeći u potoku.

Kolt mu je ispao negde, a on, osim psovki, nije imao ništa drugo da upotrebi.

Što je najgore, izgledalo je da mu se i sam Rufus Blint ceri s mostića.

— Rufe! — drao se Kornej odozdo. — Šta čekaš...?

Kako mu ovaj nije odgovorio, Kornej se maši svoje „čakačalice iz Arkanzasa”. Posegao je za dršku noža i znalačkim pokretom je istrgao, i zamahnuo.

Tada se Holidej pokrenuo; iskrenuo se i rastvorio kaput na desnom boku.

Bljesnula je niklovana cev „linkolna”, i Kornej je zabezeknuto buljio u svoju ruku.

Hitac sa mosta razneo je sečivo njegovog noža, a da mu nije oprljio prste!

Kabesa i Blint su takođe zurili u crnoodevenog stranca.

Stvar je time bila rešena, ni govora o obračunu. Čovek koji je tako vešto, brzo i đavolski tačno pogađao sečivo na odstojanju od nekoliko jardi, predstavljao je opasnost za svaku drugu odluku osim povlačenja.

I Rufus Blint skide šešir, naklonivši se lako.

Na njegovom licu bila je ispisana izveštačena ljubaznost.

I dok je Brjus Kornej zabazeknuto iz potoka, buljio u svog vođu, ovaj je propuštao Doka Holideja da prođe, vrativši se natrag, na kraj mosta.

Očekivao je da će, možda, Blint i Kabesa potegnuti oružje čim im strelec okrete leđa.

Ništa od toga!

Psujući, on se dokopa obale, ulep-ljen vodom i blatom poput kornjače.

Za to vreme, kao saliven sa sedlom čovek iz Džordžije je jahao drumom za Larami. Dva para svetlih, ubilač-kih očiju probadalo mu je leđa.

Bio je već odmakao daleko, kada se Brjus Kornej ispeo na most. Pr-ljava voda cedila se sa njega; sve je bilo na njemu zamazano osim oči-ju i zuba.

Kabesa se osmehnu svojim nedo-kučivim izrazom, ali, to ne promače ovom.

— Šta je smešno, „šarenoqkac“? — dreknu. — Hoćeš i ti da poletiš u potok?

— Dosta je jedan — prekide ga Blint, zamišljeno gledajući za kocka-rem koji je već postajao tačka u da-ljini.

— Niste se baš pretrgli da mi po-mognete — prasni Kornej.

— Bilo bi rizično — primeti Blint.

— Zašto? Bio je okrenut leđima...

— S takvim nikad nisam načisto — sleže ramenima Blint. — Uosta-lom, naš cilj je ranč „Lusi“.

— Možda — zareža Kornej — ali kasnije!

— Kako to misliš?

— Vratću se da mu smrskam kos-

ti... Da mu prospem mozak, pasjem sinu! Da mu...

— Ne ideš ti nikud — zazveča Blintov glas i Kornej zaveža. — Za-jedno ćemo na ranč. Jasno?

Kornej je kipteo od besa, ali je morao da se pomiri sa činjenicom da je Blintova reč bila odlučujuća.

Nastavili su put, preko mostića, na sever. Pred njima su izranjali brežuljci, pravi zeleni tepih sa ša-rama od šuma i šipražja.

II

Morg Avlon je uzdahnuo i vratio se u hlad svoje kancelarije.

Tri tipa na konjima nisu imala na-meru da se zadržavaju u gradu. Nji-hova je stvar bila šta će da rade ta-mo dalje na severu, samo da mu ne stvaraju glavobolju ovde gde je mo-
rao da iznosi svoji značku čim od-jeknu pucanj na nekoj strani.

Nije umeo da objasni zbog čega ga nagrizaju crne misli. Međutim, predosećao je nevolje.

Možda je to povezao i sa rančem „Lusi“, koji je odjednom dobio čud-nog vlasnika i još čudnijeg nadzor-nika

Ali, o tome će ga još izvestiti Bat Vest, pomoćnik.

Avlon je nervozno odgrizao vrh debele cigare i ispljunuo ga u kraj prostorije. Onda je zaboravio da pri-pali. Sve što je smatrao da mora da učini, učinio je. Obavestio je Čejen, a ujedno i zatražio podatke o Lusi Fridom. Naravno, učinio je to na svo

ju ruku, iako osim njega niko drugi nije video razlog da se posumnja u Lusi, koja je postala vlasnik oronulog i zabačenog ranča u Vučjoj Dolini.

Baš niko!

Možda i on ne bi sumnjao da mu se lice Paba Driskola bar za trenutak dopalo!

Čuvar zakona u Laramiju je stavio čizme na ivicu stola i najzad kresnuo palidrvce.

Da se Avalon nalazio u poznijim godina, u isčekivanju penzije, možda ga se sve to ne bi ticalo. Pustio bi da stvari teku kako teku, a njegovo bi bilo da sređuje pijanice i da prijavljuje sudiji Garoku izgređnike.

Međutim, on je bio u godinama kada se na povlačenje najmanje misli.

Imao je trideset pet godina, bio je pun snage, dobro su ga plaćali i bio je NEKO u gradu.

U poređenju sa bednim platama pomoćnika u Kanzasu i Koloradu, mesto čuvara zakona u Laramiju potpuno ga je izmenilo i preobrazilo.

Znalo se da Avalon jednom dnevno vežba izvlačenje i ciljanje u mete, van grada. Znalo se da i kad nema potrebe izmišlja poslove kako bi održao kondiciju u sedlu. U velikoj štali Pika Lahgeka tukao se s odabranim momcima ne bi li sačuvao reflekske i svežinu, udaraca.

Ukratko: Morg Avalon je želeo da na svom položaju ostane što duže. I da se pročuje.

Možda ne kao Vajat Erp, dole u Dodžu, ali zašto ne bi Vajoming imao svog Erpa?

Pri tome bi se uvek osmehnuo.

Bacio je pogled na ulicu i trgao se.

Još jedan stranac je ulazio u Laramil!

Za razliku od one malopredašnje trojice na čijim su se licima mogli lepo pročitati tragovi burne prošlosti, ovaj se nikako nije uklapao u okolinu.

Ni u šerifove pretpostavke o strancima, koji su uglavnom u Laramiju tražili provod, kavgu i groblje...

Avalon skliznu sa svoje široke stolice i prilepi lice na mutno, prozorsko staklo.

Glavna ulica bila je prosušena samo po krajevima; sredinu su još pokrivale male barice i duboke, blatnjave brazde od kolskih točkova.

Jahač na šarenom ždrepcu polako se približavao mestu odakle ga je posmatrao Avalon. Za trenutak je izgledalo da će se zaustaviti ispred njegove kancelarije.

No, produžio je ipak.

Šerif je zaključio da je njegov cilj salun „Nort Plejt”. Nalazio se dvadesetak jardi zapadno od kancelarije čuvara zakona u Laramiju.

Avalon je samo za časak spoznao to lice; bleđo, hladno, kao od kamena. Pod obrvama čudne, ledenoplave oči koje, izgleda, nisu gledale ni levo ni desno.

Bio je sav u crnom, osim kao sneg bele košulje sa riševima.

Peševi dugog kaputa skrivali su mu oružje. Samo je po prilično vidnim ispupčenjima Morg Avalon zaključio da stranac poseduje teške koltove.

Izgledao je đavolski elegantan i ispeglan. Kao da se ne nalazi u sedlu, već u luksuznom restoranu voza Kansas Siti—Sent Luis.

Šerif više nije imao vremena da razmišlja o strancu. Upravo je netao s njegovog vidika, a ubrzo zatim vrata su se otvorila neuobičajeno bučno i na njima se pojavio Bat Vest. Avalonov pomoćnik.

Šešir je držao u ruci i kroz poveću rupu bio mu je provučen prst.

— Pogledaj, kako su me ispratili! — povikao je i mahnuo šeširom.

— Da čujem kako si dočekan — prekide ga šerif.

Bat Vest klonu na stolicu, brišući znoj.

Bio je to omalen, nabijen momak šerifovih godina, ali prilično jadnjeg izgleda. Retko se brijao, nosio je jednu te istu košulju, krišom je srkao viski i mrzeo je jahanje, ali je bio veoma odan Morgu Avalonu. Zapravo, zavidljivci i badavadžije su ga među sobom nazivali „Morganovo pseto”.

Vest je s Avalonom došao iz Puebla. Pošto je Avalon izgubio na novim izborima za čuvara zakona, jer nije imao ni dovoljno novca ni uticajnih prijatelja, krenuo je sa Vestom na sever. Stigao je u Larami baš kad su sahranjivali šerifa Nortona Vejda, posle krvavog obračuna

sa beguncima iz državnog zatvora u Sterlingu.

Morg Avalon je učinio ono što je i njega samog iznenadilo: ponudio se gradskom savetu za upražnjeno mesto, nudeći probu od mesec dana, bez dolara nadoknade.

Što je bio najčudnije, ovi su to prihvatili. Avalon ih je na prvi pogled osvojio a, kasnije, nisu imali zbog čega da se kaju.

Nadmašio je i Vejda. A u njega su se kleli, rekoše, jer je bio neustrašiv i do te mere pošten da je izgledao i luckast!

Bat Vest je dobio mesto pomoćnika šerifa.

Tako su mogli zajedno da razmišljaju o mirnim godinama, ukoliko su godine šerifovanja mogle tako da se nazovu, bez obzira koliko će ljude zakona štititi metalna ili ona srećna zvezda.

Bat Vest je, rekosmo, bio prilično napušten i neuredan, ali je voleo Avalona i umeo da barata koltom, iako je to na prvi pogled zvučalo smešno. Imao je ogromne šake, pa je oružje u njima prosto ličilo na igračku.

— Rekao sam ono što si mi naredio — promrmljao je Vest. — U početku su bili rezervisani, ali kasnije, je ta Lusi pomahnitala!

— Zaista?

— Činilo mi se da će poleteti iz onih svojih prokletih kolica i iskopati mi oči.

— A Driskol?

Vest pokaza na šešir.

— Evo, ostavio mi je posetnicu...

— Nije da ne verujem sudiji Garoku — procedio je Avalon — ali to stvarno blesavo zvuči: Bob Fridom ostavio je ranč jednoj ovakvoj ženi? Kako je uopšte mogao da živi s njom? I to on, koji je u Čejenu bio ime?

— Današnji svet je sve ludji — primeti Vest, protrljavši dlanom čelo. — Imaš li osim vode još nešto u fiokama?

— Ako misliš na viski, nemam od toga ništa, dragi moj — pripreti mu šerif — Imaćemo danas dosta posla, izgleda.

— O čemu se radi?

— Video sam četiri stranaca — reče šerif. — Trojica su otišla na sever, a četvrti je odatle došao. U gradu je.

— Pa, i ranije su prolazili stranci...

— Ali, ovo je nešto drugo. Predosećam!

Bat Vest je otresao glavom, kao da želi da s očiju pomeri neku koprenu. Košulja mu je od znoja bila prilepljena za široka leđa. Slane, vrele kapljice rosile su mu dvonedeljnu bradu i trepavice.

Morg Avalon je pogledao u ugašeni vrh svoje cigare, a potom je opušak zgnječio u pepeljari od stakla.

Dok je stajao, izgledao je mnogo viši nego za stolom.

Morg Avalon je jednom video Vajata Erpa u Vičiti Otada ga je u mnogo čemu oponašao: nosio je uzane pantalone, čizme visokih sara, kravatu i prsluk tamne boje.

A desnom boku visio je „bantlajn“, s dugom cevi. Pomučio se dok ga je dobio od oružara Johana Dancera u Salini.

Mučio se i dok ga nije navikao na šaku.

Za razliku od Erpa, Avalon je imao crne oči, mekane usne i pogled koji nije ubijao, mada je umeo da se vne opasno.

Po sredini brade nalazila se rupica, prilično retko obeležje kod ljudi. Dva mladeža bila su mu na desnom obrazu. Uši mu je prekrivala kosa u talasima, redovno oprana i čista, ali upadljivo ostavljena da izrasta u dužinu.

— Šta je kazala Lusi? — upitao je šerif Vesta.

— Rekla je otprilike da si joj došao do guše i da će ti prvom prilikom isprašiti tur!

— Tako baš? — zažmiri šerif.

— Otprilike... Medjutim, Driskol nije bio mnogo duhovit. Rekao mi je da se čistim, s obzirom da nemam ništa napismeño od sudije Garoka. Ja zaista nisam imao, ali se nisam baš odmah ni počastio...

— I tako moraš kupiti nov šešir? — promrmlja Avalon, već zauzet drugim mislima.

— Zašto je ne ostaviš na miru? — upita Vest.

— Da sve lepo prepričamo, Bate? Bob Fridom je u Čejenu poznati advokat. Saradjuje i sa državnim tužiocem, brani uspešno svoje klijente, nijednu parnicu nije izgubio. Dakle? Taj isti Fridom umire. Od srca. Tek mu je pedeset druga go-

dina. I odjednom ostavlja svojoj ženi ranč blizu Laramija. Mi znamo da je taj ranč njemu ostavio još njegova deda, odavno, ali da ga nije interesovao mnogo. Leži u Vučjoj Dolini i jedva mu se može pričati...

— To znam — klimnu Vest.

— A onda... Lusi Fridom dolazi iz Čejena da živi na ranču. Oduzeta je, nalazi se u invalidskim kolicama koje guraju naizmenično Pab Driskol, sumnjivac koji pre liči na ubicu nego na nadzornika ranča, i Šort Parker koji je zadužen da završi poslove oko oživljavanja ranča. Tu su, valjda mislili na okupljanje ljudi i stoke, opravku ograda, zgrade i ostalo?

— Još ne vidim zbog čega mi to ponavljaš, Morg? — upita pomoćnik šerifa.

— Pazi — nastavio je Avalon ne hajući za Vestovu upadicu — Lusi Fridom je nalepila dva velika plakata u kome za prilično lepu platu traži radnike za ranč. Znaš li koliko ih se javilo?

— Nijedan, koliko je meni poznato?

— U pravu si. Niko ne želi u tu zabit... Osim toga, tamo se smuca Driskol, a on izaziva na povraćanje. čim ga vidiš.

Bat Vest je klimnuo glavom.

— Kladim se da mu je za kaput prikačena neka poternica!

Avalon sleže ramenima.

— Razgovarao sam sudijom Garokom — nastavi. — Njemu je Lusi Fridom ispričala da se sa svojim mužem nije slagala, da su tri pos-

lednje godine živeli odvojeno. U stvari, ona mu se poverila da mrzi Čejen i da hoće ovde, kraj Laramija, da ostavi kosti. Razumeš li ti od toga nešto?

— Ima li šta što ne bih mogao da razumem?

Avalon odšeta do prozora, ne gledajući ni u šta posebno.

— Žena kao Lusi Fridom, naviknuta na veliki grad, okružena starijim prijateljima, odjednom dolazi na ranč pun paučine i korova i dovodi sa sobom dva tipa!

— Šta kaže sudija o Driskolu? — upita Vest

— Ništa! Neprijatan je, ali Lusi garantuje za njega. Ona smatra da joj je, onako bespomoćnoj, potreban stalni pratilac. Neko vičan poslovima i oružju, s obzirom da je ona sama na ranču. Uostalom, to je njena stvar koga će da dovede, ali je moja da pripazim na takve.

— Šerif izvuče fioku iz stola i uze desetak požutelih poternica.

Uzalud je na njima tražio Driskolovo lice.

— Možda samo uobražavamo, Morg? — prenu ga Vest.

— Kako?

— Možda tu nema ničeg naročitog? Možda Driskol ima samo ružno lice, ali čistu prošlost?

— Voleo bih da nisam u pravu — promrmlja Avalon.

III.

Šort Parker, sa „Lusi“ ranča, podsmešljivog izraza je stajao pred

plakatom kojim je Fridomova nudila posao momcima na svom imanju.

Očigledno, Vučja Dolina nije bilo mesto u koje bi pohrlili besposleni.

A to je, izgleda, odgovaralo vlasnici...

Serif nije mogao da zameri ništa.

Lusi je tražila ljude, a oni su je ignorisali. Prema tome, njemu i Driskolu biće olakšan posao.

On se uputi prema Džegerovoj taverni. Bila je to mala trgovina svim i svačim; u njoj se moglo naći municije, brašna, slanine, konzervi pasulja, platna i tkanina za žene, šešira, jahaćih pantalona i košulja...

Nalazila se tačno preko puta „Harperove robne kuće”.

Očigledno, razlika je bila više nego uočljiva na prvi pogled.

Džas Džeger je životario u svojoj polumračnoj prostoriji, sa zastarelom robom i sumnjivim zalihama žita i namirnica, dok je Rok Harper nudio u velikim magazinima najnovije proizvode i novitete dovezene specijalnim vagonima iz Čejena.

Džeger je nudio lopate i pijuke, a Harper čitav poljoprivredni arsenal, počevši od pluga pa do ručne kosačice za žito.

Džeger je mogao da ponudi fenjere i najobičnije svetiljke, a Harper čitav izbor lampi s abažurima u najrazličitijim bojama i dezenima.

Zbog toga je Džas Džeger više vremena provodio na ulazu svoje taverne, iščekujući kupce i sipajući kletve prema svom konkurentu ne-

go za težgom gde mu je inače bilo mesto.

U Laramiju je, tako, postalo otmeno kupovati kod Harpera.

Ako nečega nije bilo, on je obećavao da će nabaviti.

Možda obećanje nije uvek ispunjavao, ali je uverljivo zvučalo.

Šort Parker je podrugljivo osmatrao Džegerove zidove, posiveli krov, priljava stakla na prozorima.

Ni sam vlasnik nije izgledao bolje.

Kao da se pomirio sa zlehudom sudbinom da mu Rok Harper odvlači mušterije, a kod njega svraćaju samo oni koji bi robu na kredit.

Džeger je bio proćelav, smežuranog lica i buljavih očiju, ispod kojih su visile modre kesice. Donja usna mu je obično podrhtavala, otkrivajući sitne, požutele zube. Godinama je nosio jednu te istu kecelju od crne kože.

A mesecima već zuri u „Harperovu robnu kuću” koja mu zagorčava život.

Samo je okrznuo pogledom stranca, koji se lagano približavao.

A jedva je poverovao ušima kada mu se Šort Parker obratio sa rečima:

— Je li otvoreno, mister?

Džeger se namrštio. Da ga došljak ne zavatlava?

— Šta hoćete? — upitao je skoro nabusito. Harper je možda najmio neku bitangu da ga provocira.

— Malo duvana, municije... i jednu košulju?

Džeger je pokazao rukom prema konkurentu.

— Svi se uglavnom tamo snabdevaju, čoveče! Zašto biste pazarili kod mene?

— Mrzi me da prelazim ulicu — odgovori Šort Parker i namignu.

Vlasnik taverne je slegnuo ramenima i ušao unutra.

Čovek sa „Lusi” ranča podje za njim.

— Nije baš velika gužva — primeti on.

— Nije poodavno — uzvрати s gorčinom Džeger, skidajući sa polica kutije za metke. — Ko ste vi?

— Zovem se Parker.

— Da niste s onog ranča?...

— Upravo jesam.

Džeger mrdnu ramenom, što je moglo da se protumači kao znak saosećanja.

— Vidim da se niko nije javio da radi — reče. — Kao da nas ubiju slične nevolje.

— Izgleda da je vaša veća, mister — smeškao se ovaj. — Šteta za ovoliki neiskorišćen prostor.

— Kako to mislite?

— Tu bi moglo da stane dosta robe — pokaza Parker na tavanicu i deo prostorije iza paravana od obojenog lima. — Koliko sam dužan za duvan i municiju?

— Dolar, ako nije mnogo?

Parker baci novčić na tezgu.

— Hoćete li košulju? — podseti ga trgovac.

— Neću! Ima li Rok Harper nešto lično protiv vas? — upita iznenada.

Džeger nije imao razloga da laže.

— Nema, ali... Zar je to važno? Priznajem da je bogatiji, lukaviji i spremniji. Šta mogu? Počeo je sa većim kapitalom i većim iskustvom. Meni je bilo dobro dok sam bio jedini u Laramiju. Narod je dolazio samo kod mene. Ali, sve se promenilo otkad je Harper počeo da se šepuri preko puta!...

— Mislite da ne bi bilo mesta za nekog trećeg? — upita Parker.

— Trećeg? Ako ste ciljali na novu trgovinu, teško bi izdržala. Možda bi došlo i do ubijanja.

— Zašto?

Džeger podiže obe ruke uvis.

— Mene se to ne bi mnogo ticalo, ali, Harper ne bi podneo novu konkurenciju, ma koliko ona bila nekakva. Mene trpi samo zato što sam ovde bio pre njega i što je Morg Avalon pomalo na mojoj strani.

— Šerif?

— Da! On je pravi čovek ovog grada. Jedini koga Harper nije umeo ili nije mogao da obrlati.

— Uzeću ovu košulju — reče iznenada Parker i pokaza na jednu, okačenu o ekser iznad tezge. — Dokle ćete ovako izdržati?

— Ne znam — huknu Džeger — ali već mi je do grla!

— Zašto ne prodate?

Trgovac upilji svoje buljave, zakrvavljene oči u stranca.

— Da prodam? Ali, šta bi drugo radio? I kome, uostalom, da prodam trgovinu osudjenu na propast?

— Uvek se nadje neko.

— Javite mi ako se taj rodi — jetko dobaci Džeger i jednim potezom skide košulju. — Pola dolara za vas.

— Nije skupa — rimeti Parker.

— Preko puta je dolar i dvadeset pet centi, ali tamo ima etiketu „Sent Luis” ili neku sličnu podvalu, mister! Ja pokušavam da dam jeftinije, ali, i to ne, pali. Ljudi su sumnjičavi na niske cene. Kažu da roba ne vredi ako nije skupa!

Parker se i dalje smejuljio.

Imao je punačko lice, ali zato su mu ramena i udovi podsećali na figuru atleta. Sitne oči su s nekom večnom porugom i ironijom gledale sagovornika pa i stvari oko sebe. Brkovi i brada bili su mu spojeni, praveći mračan okvir licu. Imao je bele zube, neverovatno ravne i čiste, nasuprot masnim ivicama košulje i šešira, i znoju koji smrdeo na pet jardi.

— Ništa nije večito — kazao je on, posle kraćeg ćutanja. — Ni Harperova sreća, zar ne?

— Ne razumem...

— Zamislite da se nadje neko da mu zapali robnu kuću? Mislite da bi se lako oporavio? Onda biste vi bili kao i ranije glavni trgovac...

Džegerovo lice odjednom posive.

— Da li vi to, meni predlažete tu prljavu rabotu? Ako mislite da bih ja bio u stanju da se time...

— Ne mislim! — prekide ga Parker, stavljajući paket pod mišku. — Govorim o onome što se dešavalo u drugim gradovima. Ovde je, narav-

no, teže, zar ne? Imate dobrog šerifa.

— I imamo — složi se Džeger. — Boljeg nego što se može zamisliti!

— To je lepo čuti. Zbogom!

I izidje.

Džas Džeger je ostao za tezgom, otvorenih ustiju i smušenih misli.

Šta je, do djavola, hteo stranac sa pominjanjem Harpera i paljenja? Da se nije preporučivao?

Ili je, tek tako, želeo da razgovara?

Džeger nije umeo na to da odgovori. U svakom slučaju, ne bi bilo loše da ovaj razgovor prenese Avalonu. Možda će on izvući dobar zaključak iz toga?

Za to vreme, Šort Parker se uputio prema salunu „Nort Plejt”.

Bilo je protivno Driskolovim naponama da se ne zadržava previše u gradu, pogotovu u krčmama. Međutim, Driskol ga nije mogao nadzirati na svakom koraku, a zaklinjao se da će svratiti samo na pet minuta.

To je bilo ono doba dana kad su saluni najprazniji: rano popodne, kada se uglavnom ručava, spava i beži u hladovinu, a ne pod viski koji gori kao vatra.

Uostalom, „Nort Plejt” je imao točionicu piva i na tome su mu zavideli mnogi, manji lokali u Laramiju.

Šort Parker je ušao u prostoriju, bacivši pogled okolo.

Šank je bio pust.

Za stolovima samo tri čoveka.

Dvojica su bila zabavljena pover-

ljivim razgovorom, treći je sedeo usamljen i mešao karte.

Poker?

Možda je tražio partnera?

Parkera zavrbeše prsti. Medjutim, setio se Driskolovog lica i odmah zaboravi na to.

Barmen je, na kraju šanka, dremao je oslonjen o svoja oba dlana. Nije osetio Parkerovo približavanje. Čak ni ruku, kada je pala po ploči.

— Probudi se, prijaško! — oslovi ga podrugljivo čovek.

Barmen zatrepta i naglo se izdiže.

— Viski? Pivo? — upitao je buhovno.

— Zar imaš nešto drugo?

— Nemam.

— Onda natoči pivo.

Kad mu je doneo kriglu, Parker napravi prezrivu grimasu. Čaša je bila puna pene, a staklo nezamagljeno: to je značilo da je tečnost mlaka.

Više mu se nije pilo.

Mora da je Driskol imao prokleta debele živce, razmišljao je Parker, kad je mogao mirno da podnosi dosadu oko sebe.

Što se njega tiče, njemu je bavljenje na ranču bio pakao, bar zadasa, a ni u Laramiju nije bilo mnogo bolje.

Trebalo je da pazi na svoje ponašanje i da izigrava kauboja kome su na umu poslovi „Lusi” ranča, i ništa više!

Nebesa!

Šort Parker resignirano odgurnu čašu od sebe.

Istog trenutka u salun se ušunjao Bat Vest.

Nekako je umakao Avalonovom nadzoru kako bi „s nogu” popio viski, a zatim se vratio natrag. Osim toga, bilo mu je potrebno da malo razvedri crne misli, koje mu je nametao šerif.

Ne gledajući oko sebe, prilepio se za šank i nervozno prstima zadobovao po ploči.

Barmen je razvukao usta u osmeh: pomoćnik šerifa je svratio samo na minut i, naravno, o ovome ni reči Morgu Avalonu.

Parker se okrenuo i ironično odmeri Vesta. Taj zvezdonosac... pre je ličio na sudoperu nego na šerifa. Pih!

I dok je Vest trljao dlanom svoje neobrijano lice, čovek sa „Lusi” ranča se nečujno primakao i podbočio.

— Ja častim, šerife — ponudio je.

Vest se okrenuo i odmah potom se namrštio.

— Časti svoju babu — odbrusio je potom, pokazujući da ne podnosi nikoga sa ranča, bez obzira što je njegov šešir izrešetao Pab Driskol, a ne Parker.

Ovaj je zaklimao glavom.

— Vi, šerifi, imate ponos — rekao je — ali su vam plate sasvim male. I niste baš ljubazni sa strancima?

Vest pogleda Parkerov kolt nisko pričvršćen za desnu butinu.

— Šta inače hoćeš? — upita.

— Željao sam razgovora — odgovori podrugljivo Parker. — Ili je to zabranjeno?

Bat Vest uze švoju čašu i odmače se na sasvim drugi kraj šanka.

Varao se, međjutim, ako je mislio da se otresao Parkera.

Ovaj je pošao za njim. Na pivo je sasvim zaboravio.

Vestu se žurilo.

Nije želeo da odnekud Iskrsne Morg i da ga pogleda, bez reči prekora, ali s takvim prebacivanjem da bi mu preseo i najbolji viski, a ne ovaj bučkuriš kod „Nort Plejta”.

Iskapio je u jednom dahu, lako se stresao, a onda odmakao čašu.

Parker pokaža barmenu da natoči još jednu.

Međjutim, Vest mračno odmeri vlasnika „Nort Plejta” i ovaj nemodno sleže ramenima. Parker se ironično nasmeja.

— Moje piće dosada niko nije odbio — primeti on.

— A ko si ti da bi ga svi primili? — upita Vest. — Da te nije potretila sunčanica?

— Imam šešir — reče Parker — nije bušan kao tvoj, šerife! Bolje zadržava promaju.

— Nisi duhovit — obrecnu se Vest. — I otkaci se od mene.

— Lako je biti važan iza značke.

— Znam ja takve — isceri se Vest. — Pokušavaš da me izazoveš, da skinem značku i da se tučem? To je šerifov posao, ako te svrbe ledja. Ti se drži ranča i svoje Lusi.

Rekavši to, on naizgled prijateljski stavi šaku na Parkerovo ledja.

Međjutim, to je samo tako izgledalo.

Ogromna šaka Bata Vesta pritisla je Parkerovo rame takvom silinom da se ovaj povio. S lica mu je nestao podrugljiv izraz i umesto njega se ukazala grimasa bola.

Bat Vest je sa smeškom skinuo ruku sa Parkerovog ramena.

Krv je jurnula u Parkerove obraze. Ali, pred sobom je imao zvezdu pomoćnika šerifa i čoveka koji bi, udarcem, mogao i konja da oboriti!

Odmakao se, zakrvavljenih očiju. Nekoliko trenutaka je čuteći zurio u Vesta, savladjujući bes.

Onda mu se boja povratila i podrugljivost ponovo izbila u uglove usta.

— To je bio prijateljski potez, šerife — reče.

Pošto Vest ništa na to nije rekao, on dodade:

— Videćemo se još...

IV.

Sunce je osušilo a zatim skorelo blato na Kornejevoj odeći.

Kako je Blint primetio uz put, sada je ličilo na strašilo za ptice, a ne na samog sebe.

Sve vreme puta je psovao i gundjao. A kako se put odužavao i postajao sve nezgodniji za jahanje, njegove jadikovke su prerastale u prave provale besa.

Vučja Dolina je, izgleda, imala razloga da dobije takvo ime.

Posle zelenila i brežuljaka, odjednom je nastao kamenjar. Nije bilo ni druma, ni puta. Samo staze kojima su mogli da jašu vrsni jahači.

Ono što se nekada zvalo put — prekrivali su komadi stena odronjeni sa visina. Bila je to pustara usijana od sunca i isunjena zmijama.

Rufus Blint je jahao napred.

Njegova kabanica padala je po sapima kobile; uprkos žestokoj vrućini on je nije skidao sa sebe. Plan-tažerski šešir ravnog i širokog oboda štitio mu je celo lice od sunca. Nije se okretao za sobom da proveri prate li ga prijatelji.

Menol Kabesa se klatio u sedlu po običaju poslednji.

Bio je znojav, kosa mu se lepila po čelu u slepoočnicama. Ali, dok je Blint ponekad izustio nešto i dok je Brjus Kornej neprekidno mleo kletve, on je ćutao i osmatrao sive obrise kamenjara koji su povremeno zaklanjali hod sunca prema zapadu.

Kornej je vratnom maramom brisao lice; znoj se mešao sa ostacima iz Blatnog Potoka i od njegovog lica pravio šarenilo dostojno ratnih boja indijanskih plemena.

— Ranč „Lusi“? — povikao je on zatim. — Pa, to je ranč „Na, kraj sveta“, a ne „Lusi“. Dokle ćemo da obijamo kopita, Ruf? Jesi li siguran da nas vodiš na ranč, a ne u pakao?

— Blizu smo.

— Kako znaš? Ja ne vidim dim. Od ovog vazduha i lešinari crkavaju.

— Tebi, vidim, nije ništa?

Kornej zaškrguta zubima. Ono što ga je najviše i izmorilo, bila je grozna činjenica da je iz svoje čuturice odavno išcedio i poslednju kap viskija.

— Ako još ne ispadne onako kako očekujemo — procedio je — ubiću nekoga!

Rufus Blint zateže uzde svom konju.

— Hoćeš li da zavežeš već jednom? — upita ga s neskrivenim prezirom. — Blebećeš kao stara baba! Znaš li put za Larami?

— Zašto? — zbuni se Kornej. — Zar ćeš da me vratiš natrag?

— Ne! Već kad ti bude po volji, idi i ubij šerifa. A onda se obesil!

— Nemam sa šerifom ništa — promumla Kornej. — Već s onim nalickanim dendijem.

— Piši mu da te sačeka.

Kamenjar je počeo da biva pitomiji. Uz to, i senke su postale duže, pa su tri jahača sve češće zalazila u hladovitije delove.

Uskoro im se ukazao ranč.

Odjednom se stvorio pred njima, samo što su prošli veliki komad stene.

Nalazio se na priličnom ravnom, travnatom terenu. Okružavali su ga sa zapadne i severne strane redovi borova, a s istočne i južne kamenjem preplavljena zaravan.

Bio je zarastao u šipražje; pocrneli krov podsećao je na povijena ledja preriskog pacova; glava mu je predstavljala zgrada za stanovanje, a rep baraka za momke. Među-

tim, sve je to bilo u prilično jadnom stanju.

Ispred glavnog ulaza nalazio se prostran trem, sa belom ogradom na dva mesta polomljenom.

Ranč je izgledao pust i nenastanjen.

— Zar je ovo Fridomov dvorac? — oglassi se Kornej.

Kraj velikog korita i pumpe nalazio se konj, osedlan i privezan za stub vetrokaza.

— Hajdemo — pozva Blint svoje ljude.

Uputili su se laganim hodom, prema velikoj kapiji.

Nalazila se po sredini prilaza, usamljena, pocrnela i nagorela od sunca i žege. Ni sa jedne strane nije bilo komada drveta od ograde.

Kornejeva ruka nalazila se blizu oružja.

Kabesa se i dalje ležerno klatio, s puškom naslonjenom o jabuku sedla.

Blint je mirno jahao napred, isčekujući da se neko pojavi na tremu.

Vrata su bila otvorena.

Nešto je bljesnulo unutra.

Cev puške?

Rufus Blint je spustio rame i razmakao kabanicu.

A onda se čula škripa; prodorna, piskutava, slično struganju žica.

Iz kuće se pojavila žena.

Obema rukama okretala točkove svojih kolica i zaustavila se skoro na samoj ivici verande, ispred drvenih stepenika.

Sedela je malo nagnuta napred. Preko kolena makomak bio je pre-

bačen pokrivač zelene boje, do samih stopala.

Imala je neki neobični šešir s ukrasima u obliku ptica. Na rukama bele, čipkane rukavice, sve ostalo pokrivala je crna boja, boja žalosti.

Lice Lusi Fridom bilo je još mladoliko; nalazila se možda na pragu pete decenije, što je moglo da znači da ima četrdeset ili neku više godinu.

Bilo je to lice bez mnogo ženstvenosti.

Kose obrve koje se spuštaju prema sredini i činile joj oči ljutitim, a pogled zastrašujućim. Mali, prav nos izdizao se iznad tankih, stisnutih usta. Obrazi su joj pri krajevima prerastali u kesice, čineći lice starijim nego što jeste.

Koža joj je bila bela, rapava i zaprašena puderom.

Obe šake stiskale su naslone invalidskih kolica. Isturena, četvrtast brada odavala je odlučnost, a povremeni sjaj u tamnim očima nagoveštavao je sržbu.

— Ko ste vi, momci? — oslovila je ih prilično krupnim, muškobanjastim glasom.

— Tražimo posao — odgovorio je Blint, motreći da li sa strane ima još koga.

— Pročitati ste, znači plakat?

Blint okrznu pogledom Korneja, ali ovaj samo otrese ramenima.

— Jesmo — sлага Montanac.

Lusi Fridom je imala dugu, crnu kosu raščešljanu sa strane u dve smotane gomile koje je trebalo da predstavljaju pundje. Tako su se

nekada češljale španske doseljenice i dame iz najviših krugova.

— Ja sam čula da se niko nije javio — rekla je žena, s očitim nepoverenjem. — Vi niste iz Laramija?

— Nismo!

— Ne znam zbog čega ste potegli čak ovamo? Zar niste uz put naišli na neki bolji ranč od ovoga?

Rufus Blint je pogladio brkove, istovremeno kada je i Lusi Fridom spustila sa šešira „šlajer” i pokrila sve izraze na licu.

Sad je imala samo glas. I pokret.

— Zar vam nisu potrebni momci? — upitao je Blint i osvrnuo se oko sebe.

— Nisam rekla da nisu. Ranč je u bednom stanju, pa mi je svaka pomoć dobrodošla.

— Onda je sve u redu...

— Nije — odseče žena i zavali se na naslon kolica. — Ne želim neprilike sa šerifom. Niko vas ne juri?

— Uveravam vas...

— Ne dajem ni pet para na vaša uveravanja. Hoću da radite, ništa drugo. Nema pića, nema revolvera. Jasno?

— Ovo poslednje nije — priznade oprezno Blint.

— Dok ste na ranču, opasači ima da miruju o klinu. To sam htela da kažem.

— Ko izdaje naredjenja? Vi?

— On — reče Lusi i pokaza iza sebe.

Tada iz polumraka izroni čovek.

Bio je mršav, visok, voštanožute kože.

Na izduženom licu upalih obraza gorele su u dupljama kao uljem pre livene oči.

Ožiljak od noža prolazio mu je od oka, preko usta do same brade. Pri tome je levu stranu usnica podizao i otkrivao deo zuba. To mu se vidilo i dok je ćutao, a kad bi progovarao, usta su mu bila poput pećine napunjene belim kamenjem.

Bez ožiljka, Pab Driskol bi ličio na običnog iznajmljivača revolvera.

S njim, on je bio ružna, ubilačka maska koja se nikad ne osmehuje.

Odvratno, voštano lice čak i za okorele lupeže kao što su bili Kabeša, Kornej i Blint.

Nosio je dugi, sivi kaput, s prslukom iste boje i belom košuljom. Pantalone je imao sasvim crne, prebačene preko čizama do same zemlje.

O bedrima se nalazio opasač, za pozlaćenim zakivcima i futrola sa kožnim resama. Drška „valker” kol ta duže cevi, ali modicinarnog oblika, strčala mu je sa strane, izazovno i smrtonosno.

— Ovo je moj nadzornik, Pab Driskol — rekla je žena, s prigušenim podsmehom. — On će vam naći posao.

— Veoma smo vam zahvalni, mis Fridom — naklonio se Blint. Njegovo ponašanje bilo je otvoreno drsko, što je moglo da se protumači dvojako.

— Šta misliš, Pabe? — upitala je žena, podigavši ponovo svoj „šlajer” preko šešira. — Ne liče mi na ubite radnike?

Nasmejala se štektavo i suzdržano.

— Bolji su revolveraši nego radnici — rekao je potmulim glasom Driskol, jedva otvarajući svoja isce na usta.

— Ne možemo da biramo — rekla je Lusi. — Njih trojica su se jedi ni javili na poziv. Šteta...

— Šteta? — prenuo se Blint. — Kako da razumem tu reč, mis Fridom?

Žena je odmahнула rukom. Odjed nom je izgledala umorna i mrzovoljna.

— Ovde nema spavanja — rekao je Driskol. — Nadite mesta u gradu. Radi se samo danju.

Blint se okrete prema Korneju i Kabesi. Ovo se nije uklapao u njihove planove.

U gradu? — Zasikta iznenada Kornej. — Mislite da ćemo se lomati uveče i ujutru po ovom paklu, da bismo žuljili ruke za pišljivih deset dolara nedeljno?

— Naravno da hoćemo — nadjača Kornejev bes vođa trojke, osmehujući se prema Lusi Fridom. — Ali, ~~neće~~ zadovoljini da nas smestite bilo gde na ranču. Za prvo vreme. Takav je običaj svuda, zar ne?

Žena podiže pogled prema svom đavolskom nadzorniku.

Neko vreme je vladala tišina oko njih.

— U pravu ste — reče Lusi. — Ali, bez galame i noćnih šetnji. Ja sam bolesna žena i potreban mi je mir.

— Naravno — nakloni se Blint.

— Ali, samo na nekoliko dana — umeša se Driskol.

— Možda desetak? — predloži Blint.

— Neka bude — ponovo se oglasi žena, podrugljivog osmeha. „Šlajer” po drugi put pade sa šešira na njeno lice i trojici došljaka se učini da se ona, iza njega, bezglasno cereka.

Driskol pokaza prema oronulim barakama.

— Tamo se snađite kako znate — reče.

Lusi Fridom okrete točkove natrag, da bi napravila luk i ušla u kuću.

Pab Driskol joj pomože jednom rukom.

Nestali su sa trema kao vetrom odnešeni...

Tri jahača su još uvek ostala na svojim mestima, pomalo začarani čudnim prizorom.

Prvi se snašao Kornej.

Okrenuo je svog vranca prema barakama, psujući.

— Da vidimo šta su nam poklonili — reče. — Sigurno će nam trebati pola dana da skidamo paučinu i prašinu...

— I to je posao — primeti Blint, sledivši njegov primer.

— Nadam se da ćemo ostati više od dve noći!

— Sve zavisi...

Blint nije stigao da završi rečenicu.

Iza njega se oglasila Kabesina puška, a kobila se iznenada propela prednje noge i zamalo zbacila jahača sa sedla.

— Šta to, do vraga?...

— Zmija — reče polumeksikanac

i pokaza na vijugavo telo koje se još grčilo kraj kopita Blintove ko-bile.

Kornej pogleda prema kući.

Niko nije izleteo da proveri zbog čega se puca. Ni žena-bogaļ ni njen nadzornik.

— Briga njih — promrmlja Blint.

— Sigurno nas posmatraju kroz prozor?

Kornej se isplazi u tom pravcu.

— Nadam se da su i ovo videli — reče.

Sjahali su pred barakom.

Vrata su se iskrenula. Otkinula su se sa poslednje šarke čim ih je Kornej dotakao rukom. Onda su pala unutra i podigla pravi oblak smrdļi ve, bele prašine.

Neka ptica zaleprša krilima i izlete preko njihovih glava u predvečerje.

Brjus Kornej pljunu na prag.

— Ja ću da spavam napolju — reče.

Baraka nije imala stakla na prozorima. Zidove su prekrivali paučina i prašina, nekoliko drvenih posteļja na sprat ličile su na grobnice.

— Oni kao da bi jedva čekali da odemo — promrmlja Blint. — A mi to, izgleda, nikako ne želimo, a?

Kornej nađe u uglu dve stolice i čizmom ih izgura na sredinu barake.

Jedan tiganj, dva lončeta i velika šerpa bili su obešeni o klinove na zidu kraj ulaznih vrata.

— Ne izgleda baš kao hotelska soba — gadļjivo će Brjus Kornej. — Sve mi se čini, Rufe, da oni nisu ni

očekivali da će im se neko odazvati na poziv za posao?

— Izgleda — procedio je Blint, raskrečivši se na sredini prostorije kao da procenjuje visinu tavanskih greda.

— A Driskol? Čega je on nadzornik? Ja sam sve do sada uobražavao da Kabesa ima najodvratniju njušku na Zapadu, ali sad moram da mu se izvinim. Driskol ga je pretekao za klasu!

Polumeksikanac je stajao na do-vratku i više gledao napolje nego unutra.

Izgledalo je da ne sluša Kornejevo peckanje.

Veče se spuštalo.

U kući se još nije palilo svetlo.

— Hoćemo li noćas? — upitao je melez sa vrata.

Rufus Blint se protegao.

— Možda — rekao je. — Brjuse, nađi neki fenjer.

— Gde? Ovde mogu da uhvatim samo pacova za rep.

— Pogledaj malo bolje.

Prekinuo ih je topot konja.

Sva trojica su se sjatila na ulazu.

Putem kojim su i sami došli, iz Laramija, dojahao je konjanik.

Videli su samo njegovu konturu, ništa više.

Privezao je životinju za stub vet-rokaza, gde se već nalazio osedlan konj, a onda ušao u kuću.

Svetlo se još uvek nije palilo.

„Lusi” ranč je, tako, u sutonu, po stajao komad noći.

V

Kočijom iz Pandoka stigao je u grad izvesni Erkol Buster.

Nosio je malu putnu torbu i štap sa kuglom od srebra.

Imao je na sebi kockasto odelo i na glavi visok cilindar. Žuta marama bila mu je svezana oko vrata i uvučena u košulju: po sredini čvora bila je probijena dijamantska igla.

Ovako neobično odevenu priliku dopunjavali su cvikeri sa zlatnim okvirom na nosu.

Što se lica tiče, i ono je izazivalo podsmeh.

Visoko čelo, zašiljeni brkovi i bradica samo po sredini brade, ispod usta, kao kod srednjevekovnih viteza. Imao je crne guste obrve i bujnu talasastu kosu. Oči su mu se retko sagledavale, jer ih je zaklanjao ili bljesak zlatnih okvira ili odsjaj sočiva na cvikerima.

Takav Erkol Buster ušao je u salun „Nort Plejt” kao da je pao s neba.

Ulazna vrata i svi prozori saluna bili su širom otvoreni prema toploj noći.

Oko svetiljki, napolju, skupljali su se leptiri.

Larami se u „Nort Plejtu” obilato veselio.

Ni žege ni ledeni zimski meseci ni su mogli da isprazne salune u njemu. „Nort Plejt”, „Tri asa”, „Točak”, „Silver Slim”... sve su to bili zadimljeni četvorouglovi u kome su se mešali muzika, piće, devojke, poker, revolveri i psovke.

„Nort Plejt” je, na sreću ili nesreću, bio otvorio vrata ljudima koji su pleli priču od tog dana. Počelo je sa dolaskom legendarnog kočkara.

On je i te večeri sedeo i igrao poker.

Pre toga, u salunu se sa Batom Vestom malo zakačio Šart Parker, sa „Lusi” ranča.

Kada je i on odjahao, pojavio se Erkol Buster.

Sve je za trenutak umuklo: muzika za klavira, žagor, smeh, koraci raznosaa pića, škripa stolica.

Stranac u smešnoj bradici, u smešnom odelu i smešnim cvikerima, po digao je štap u znak pozdrava i pogledom potražio mesto za sebe.

Nije ga, izgleda, našao.

— Šta je ovo, ljudi? — proderao se Skobi Sals, kovač. — Zar je došao cirkus u Larami?

Ljudi su se nasmejali grohotom.

Sals je važio za mešnog šaljivdžiju, ali i kavgadžiju. I leti i zimi bio je u košulji, povrnutih rukava, nabreklih mišica i šaka kao lopata.

Obrve i trepavice bile su mu spržene od vatre koju je raspirivao mehovima sa svojim pomoćnikom. Imao je bikovski vrat, kratku kosu i male uši; oko očiju su mu se množile bore od neprekidnog žmirkanja.

Sedeo je za stolom sa nekolicinom sličnih larmadžija.

Tu se nalazio i Lari Harper, sin vlasnika „Harperove robne kuće”. Uprkos očevim zabranama, on je za sebe birao društvo loše vrste, umesto onog koje mu je preporučivao otac.

Jedini je on bio uljudnije odeven od ostalih, ali zato ne manje razuzdan.

Bahato je stavio noge na sto i pre vrtao cigaru u zubima. Bio je lepuš kast, glatko izbrijan, dosta snažan i vitak. Kosa mu se presijavala od mi rišljavog ulja, a razdeljak po sredini glave prav kao strela.

Kovač je posmatrao stranca kako se približava šanku. Bio mu je na putu, i ispružio je nogu da se saplete o nju.

Međutim, Buster je elegantno pre koračio prašnjavu Salsovu čizmu.

— Nema on badava duple oči, Skobi! — gurnuo je Lari Harper kovača rukom u rame.

— Videćemo! — rekao je ovaj i pridigao se.

Mladi Harper krenu za njim.

Buster se zaustavio kraj šanka. Na pravili su mu mesta, više iz radoznalosti nego iz poštovanja ili ljubaznosti.

Barmen Vejn Frobišer uspeo je da na licu zadrži ozbiljan izraz.

— Gospodin želi?

Buster je stavio torbu na šank i nagnuo se napred.

— Imate sobu?

— Imam! Koliko vam je potrebno?

— Samo jedna, naravno — rekao je čovek, podižući obrve. Pokreti su mu bili pomalo neobični, titravi i prefinjeni. Klanjao se posle svake druge reči, smeškao se i stavljao šaku na srce.

— Učinilo mi se da je neko rekao da je stigao cirkus — sleže ramenima Frobišer — pa sam mislio...

— Taj koji je rekao verovatno je bio u kavezu — odgovorio je istim tonom Buster.

Skobi Sals se već nalazio kraj šanka.

Kucnuo je prstom Bustera po ramenu i pokazao palcem na sebe.

— Ja sam rekao da je došao cirkus. Imaš nešto protiv?

Buster se naklonio i okrenuo prema barmenu.

— Tražio sam sobu — rekao je snishodljivim glavom — a ne gorilu.

Lari Harper se slatko nasmejavao na ove reči, pogotovu kad je video kovačev izraz. Izgledao je kao da je progutao žabu.

— Šta si rekao? — zagrme Sals i podboči se.

Od njegovog glasa prostorija se ponovo utiša.

Frobišer veštini, izvežbanim pokretom skloni staklariju sa šanka.

Buster namesti naočare i preko njih pogleda kovača.

— Zar sam rekao nešto loše? — upita naivnim glasom.

— Ne pravi se lud, kockasti — na že se Sals prema njemu — ako misliš da od tebe ne ostane fleka na podu!

— Zašto?

— Nazvao si me gorilom! Mene, Skobi! a Salsa? Znaš li šta to znači?

— Ti mi reci, Skobi... Ja sam ovde stranac.

— Neka ti objasni Harper — poka za kovač na Larija, ne želeći da nekim slučajem zamuca i ispadne smešan. Lari će to objasniti bolje.

Buster se okrenuo naglo prema mladiću.

— Rekoste Harper? — upita, topeći se od ljubaznosti. — Možda ste nešto Roku Harperu, vlasniku „Harperove robne kuće“?

Mladić izmenja pogled sa Salsom.

— Jesam — reče. — Sin sam mu. Zašto vas to interesuje?

— Ne mnogo — odmahnu Buster rukom. — Samo da znate da se vašem ocu loše piše. Loše!

Mladić prestade da se igra cigaram u zubima. Dograbilo je Bustera i okrenuo prema sebi. Ali, istovremeno je uhvatio strančev neumoljiv pogled koji je govorio: ruke k sebi ili...

I on olabavi stisak.

— Šta to znači? — muklo je upitao.

— Oh, ništa naročito — nasmešio se Buster. — Ja sam to mislio u poslovnom smislu, mladiću.

— Ne mislite baš jasno — razjari se Harper, koji bi najradije gurnuo Salsu na Bustera i platio mu da mu poizbija sve zube. — Šta hoćete da kažete?

Buster poravna revere syog kaputa.

— Kupujem trgovinu Džasa Džegera, eto šta.

— Vi ste... trgovac?

— Može i tako da se protumači.

Harper zabaci glavu i nasmeja se punog grla.

— Vi ste smešni, čoveče — rekao je, gušeći se od smeha. — Trgovinu? Pa, mog oca ne može svaka budala da upropasti! Ne jedna, nego hiljadu takvih. Razumete li?

— Možda ne razume dobro — umeša se Sals — ali, kad ga budem klepnuo, sve će mu biti jasno.

Ali, Buster nije izgledao preplašen Salsovim pretnjama.

— Ko ste vi, uostalom? — upita Harper kad se povratio od smeha.

Ovaj se nakloni.

— Zovem se Erkol Buster — reče.

— Denver, Kolorado. Na usluzi, mladi gospodine. Kod mene ćete od sutra dobijati najjeftiniju robu ne samo u Laramiju, nego u celom Vajomingu.

— Ma, šta mi napriča? — zareža Sals. Onda se okrenu prema klaviru i udarcem noge zbaci klaviristu sa stolice na pod. — Umukni već jednom, Hejmi, zar ne čuješ da razgovaram?

Klavirista se teškom mukom podiže, hvatajući obema šakama rebro gde je pao nimalo nežan kovačev udarac.

— Ponovi to što si rekao? — podrugljivo će Sals.

— Ja bih pivo — okrete mu Buster leđa.

To je već bilo previše za kovača.

Podigao je ruku i raspalio po Busterovom cilindru, spljovivši ga do samog temena. Kako zamah nije bio naročito kontrolisan, stranac u koc kantom odelu se zaklatio i jedva održao na nogama.

Ali, umesto najnormalnije srdžbe ili bar straha, Buster je laganim pokretima skinuo cilindar, zavukao ruku u njega i kratkim udarcem ga ispravio. Ponovo je dobio svoj stari oblik.

Pošto je s tim završio, Buster odloži cilindar na šank, potapša ga nežno po vrhu, a drugom rukom dograbi svoj štap, ispravi i munjevito zari u Salsov stomak!

Kovač se, iznenađen i bolno pogođen, presamiti uz glasan uzdah.

Istog časa, srebrna kugla štapa spusti se na njegov potiljak.

Skobi Sals se opružio kao gromom pogođen!

U salunu je zavladao tajac.

Buster je obrnuo štap oko šake ne koliko puta, kružno, i stavio ga pored cilindra.

Lari Harper je zatrepao kao probuđen iz sna pre nego što mu je palo na um da spusti ruku na opasač. Salsa je trebalo ovestiti; oko sebe je imao još četiri momka, na koje je mogao da računa.

— Ja sam naručio pivo — obratio se Buster Frobišeru. Barmen je bujlio u njega kao u čudo.

— Pivo? Da, odmah, mister...

— Buster. Erkol Buster.

— Da, mister Buster!

Lari Harper poteže kolt.

Bila je to dosta nagla i neočekivana reakcija mladog razmaženka.

Erkol Buster nije slutio taj napad.

Svi u „Nort Plejtu” su zanemeli. Niko nije stigao da stranca opomene ili da mladog Harpera spreči da ne počini glupost.

Skobi Sals je još uvek ležao na podu, bez svesti. Sve se desilo neočekivano brzo i nepredviđeno. Bilo je prosto neverovatno kako je u dva poteza savladana ljudina kakav je bio kovač Skobi Sals!

I Lari Harper je izvukao kolt, ne razmišljajući.

Svi su videli cev uperenu u Buste rova leđa.

Odjeknuo je pucanj!

Ali, Buster je ostao na nogama.

Lari Harper je ispustio oružje, potpuno ošamućen iznenadnim obrtom.

Prasak je došao sa strane, s ulaza.

A tamo je stajao Morg Avalon, s „bantlajnom” čija se duga cev dimila i presijavala na svetlostima salunskih lampi.

Šaka naslednika „Harperove robne kuće” bila je samo okrzuta. Nezmatna ogrebotina, u poređenju sa njenicom da bi mu šaka bila verovatno smrskana da se umesto Avalona našao neki lošiji ili brzopletiji strelac.

Buster se najzad okrenuo, vidno bleđ; međutim, nije pokazivao ništa osim logične začuđenosti. Kada je shvatio da se nalazio na rubu smrti, zanjihao je glavom i prostrelio Harpera kroz cvikere hladnim prezrivim pogledom.

Mladić je očas izgubio svaku dalju želju za isticanjem. Pred Avalonom se osećao previše sićušnim. Njega se jedino i plašio u Laramiju. Čak ga je i otac savetovao da izbegava čuvara zakona, jer je ovaj suviše ispravan i pošten da bi mu gledao kroz prste.

Šerif vrati oružje za pojas i koraknu prema njima.

Buster je s interesovanjem posmatrao visokog zvezdonosca, kome su se svi redom sklanjali i pravili mu prolaz.

Avalon je pogledao u Salsa, a onda u Bustera.

— Neću da pogađam — rekao je mirnim glasom. — Recite šta se desilo?

Buster se nakloni i stavi šaku na prsa.

— Zovem se Erkol Buster, šerife — kazao je istim onim snishodljivim tonom. — iz Denvera sam, Kolorado. Ovde sam stigao pre jedan čas. Ujutru se prihvatam posla, da otvorim trgovinu preko puta „Harperove robne kuće“...

— Preko puta? — suziše se Avalonove zenice. — Koliko poznajem ovaj grad, tamo već ima jedan trgovac.

— Da, Džas Džeger. On će mi prodati radnju.

— Sigurni ste?

— Sasvim. Zar ima tu nečeg čudnog ili nezakonitog, šerife?

— Nema zasada — polako je odgovorio ovaj. Zatim pokaza prema Salsu. — A ovo?

— Izaziva me — sleže ramenima Buster. — Morao sam da se branim.

— Rukama?

— Ne, štapom — pokaza ovaj prema šanku gde su se nalazili torba i štap. — A zatim je ovaj mladić...

— To sam video — prekide ga šerif brzo. — Niste počeli da stičete veliku popularnost, Bustere.

— Ne marim. Moj posao je da prodajem što jeftinije, a ne da ločem sa protivama u salunima.

Lari Harper je krvnički odmerio Bustera.

— Pretio je da se mom ocu loše

piše — izjavio je na upitni šerifov pogled.

— A ti si poznat kao dobar sin i stao si na očevu stranu? I to koltom, iza leđa?

Mladić obori glavu; njemu Avalon ipak nije smeo ništa. Otac je bio u gradu prilično uticajan čovek da bi dozvolio da se njegovom sinu desi bilo šta.

— Moraću da te zatvorim — zasekoše mu u mozak šerifove reči.

— Zašto? — zagrcnu se on.

— Pokušaj ubistva, mladiću. A su dija Garok neka odluči hoće li da pokrene postupak protiv tebe.

— Sudija? Ali... samo sam hteo da ga zaplašim? Nisam pucao, zar ne? Nemate pravo da me zbog toga hapsite, šerife! Moj otac će...

Avalon ga nervozno prekide rukom.

— Kad neko uperi kolt u leđa nekome nenaoružanom i nespremnom da se brani, to ne liči na šalu, Lari! Uostalom, bolje da se ohladiš u zatvoru nego na groblju. Batel!

Na ulazu se pojavi Avalonov pomoćnik. Te večeri bio je obrijan i izgledao prilično sveže.

— Vodi ga! — kratko naredi Avalon.

Vest dohvati Harpera za mišicu i povuče prema sebi.

Niko nije pustio ni glasa protesta.

Dole, na podu, Skobi Sals je počeo da se meškolji i da stenje.

— Sipaj mu jednu kofu na glavu, Vejne — naredio je šerif barmenu. Barmen se saže ispod šanka.

— On bi možda više voleo da ga polijem pivom? — primeti.

— Ako može da plati — odgovori Avalon.

Buster je laganim gutljajima ispraznio svoju veliku čašu i nadlaničkom pažljivo obrisao brkove.

Izgledao je zadovoljan.

Klavirista je na svojoj stolici upitno gledao Frobišera, iščekujući od njega znak da može da svira. Međutim, vlasnik „Nort Plejta” je oklevao. Činilo se da Avalon još nije završio razgovor sa Busterom.

U tom se spolja začuše povici.

Ljudi okrenuše glave i opaziše kako se nedaleko, kao usijano železo, žari nebo!

— Šta je to? — pronese se šapat po stolovima. Neki se podigoše, krićući vratove.

Avalonovo lice se zateže. Kao da je naslućivao odgovor.

Zatim na vrata ulete neki momak, posut prašinom.

— Vatra! — zaurao je. — Gori Harperov dućan!

Za trenutak je sve umuklo.

Šerif je jasno video kako plameni jezičci izbijaju uvis. Zvono sa kola za gašenje požara već se čulo izdaleka. Bure i ručica za pumpanje bili su spremni, ali to će biti veoma malo u poređenju sa vatrom.

Požar je mogao da se prenese i na druge zgrade.

— Svi napolje! — povikao je on i opalio u vazduh. — Kofe u ruke! Nijednog da nisam video u kućama. Izgorećemo svi ako oklevate!

Poustajali su bez reči, obarajući uz put stolice. Tek su napolju počeli da se dovikuju i žagore.

Avalon skrenu pogled prema Busteru.

— Kakve to ima veze sa vama? — upita tvrdim glasom.

Ali, ovaj se nije zbunio.

— Šerife, došao sam kočijom pre jednog sata. Zar bih govorio svima da otvaram trgovinu, da sam imao veze sa požarom? To je čista slučajnost...

— Nisam siguran — procedio je Avalon, teško se savlađujući. — Ne pokušavajte da se udaljite odavde!

— Čekaću vas — obeća Buster.

I Vejn Frobišer je istrčao napolje sa dva vedra punih vode.

U salunu su ostala samo trojica: Avalon, Buster i Dok Holidej.

Šerif i dva stranca kojih se, na kraju krajeva, to nije mnogo ticalo.

Avalon vrati kolt za pojas, grozničavo razmišljajući šta da preduzme.

Dolazak Erkola Bustera i izbijanje požara u „Harperovoj robnoj kući” čudno su se podudarili.

Trebalo je da to ispita na svaki način, ali je takođe morao među ljude, da ih podstakne i okupi u što većem broju. Možda je, tamo, neko video nešto što bi uputilo na trag?

Buster je izgleda iz kočije došao pravo u „Nort Plejt”.

On svakako nije podmetnuo vatru.

Ali, to ne znači da se s nekim nije dogovorio?

Ili je sve, kako reče, čista slučajnost?

— Vратићу се — samo je rekao Avalon i dugim koracima izleteo u zapaljenu noć.

VI

Buster odahnu.

Za trenutak mu se činilo da je ostao sam u salunu, ali onda opazi priliku u tamnom odelu za stolom.

Čovek mu je bio okrenut leđima.

Koliko je sa svog mesta mogao da vidi, pred njim su bile karte. Činilo se da je prekinuta interesantna partija?

Buster se posluži još jednim pivom, natočivši sam iz bureta na šanku.

Naravno da će sačekati šerifa.

Njegov alibi je neoboriv.

Može da dokaže svaki minut gde je proveo, kao i to da nikoga ne pozna u Laramiju. Osim Džegera, naravno, s kime je proveo pet-šest minuta pre nego što je stupio u „Nort Pljet“.

Harper neće mnogo osiromašiti. Vatra nije izgledala velika, goreo je samo jedan deo zgrade. Pa ipak, biće to loš predznak za posao. Ili će Harper propasti, ili će Buster na samom početku navući na sebe sumnju građana.

Ali, to neće trajati dugo.

Iza njega, kockar je polako napustio sto i približio se šanku.

Buster je u ogledalu video Holidejevo lice i nije mu se dopalo društvo.

To lice je itekako odskakalo od ostalih u salunu. I ne samo u salunu, bilo je to lice savršeno hladno, nepokretno, aristokratsko.

Senka od oboda šešira pokrivala mu je lice sve do brade, ali sjaj ledenoplavih očiju ništa nije moglo da utrne.

Zatim, kroj odela, bela košulja sa riševima, koltovi sa ukrašenim drškama... sve je to mirisalo na otmenog revolveraša ili kockara.

Buster nije želeo da razmišlja dalje.

Očekivao je neko pitanje, početak razgovora, primedbu, ali ništa se ne desi. Holidej je doneo sa sobom nepopijenu čašu koja je imala oštar miris rakije. Stavio ju je na šank, a onda se zagledao u Busterov štap.

Spolja je i dalje dopirala graja, pucketanje greda i žara po kome pada voda.

— Zar vi ne gasite? — uplete se Buster, okrenuvši se telom prema Doku.

— Ne!

Odgovor je bio vrlo kratak i jasan.

— Stranac? Sigurno niste dugo u Laramiju? Uostalom, nas se sve ovo napolju ne tiče, zar ne?

— Izgleda — odgovorio je Holidej. — Odavno nisam video kako izgledaju palikuće. Mislite da će ga šerif uhvatiti?

— Šta vi mislite?

Kockar malo podiže glavu. Iako su mu usne ostale nepomične i stisnute, u očima se ogledala ironija.

— Trenutno mislim da loše glumite — reče.

Buster se trže.

Osvrnuo se: bili su sami.

Nisam vas dobro razumeo — kazao je i osmehnuo se snishodljivo. Ruka mu, kao slučajno, klonu na ivicu šanka, pored srebrne „glave” štapa.

— Odelo vam pristaje — nastavi kockar — ali lice nije prikladno za trgovca.

Busterova sočiva bljesnuše pri svetlu, dok je dizao glavu.

— Igrate li poker? — upita.

— Imam neke adute.

— Ja volim fleš.

— Pre bi vam pristajala boja lopova.

Da li je to samo slučajnost, ili stranac sa ledenim očima cilja pravo u metu, razmišljao je Buster. Ruka mu se nalazila kraj samog štapa!

Nije bilo svedoka.

Ako se šerif bude raspitivao, izmisliće mu priču o napadu. Bilo šta. Jer, neprijatno lice i još neprijatniji, dvosmisleni strančevi odgovori ukazivali su mu da mora brzo da radi.

— Više mi ne prija — odgurnuo je pivo tako da je čaša pala na štap. Učinio je pokret da je pridrži da se ne prospe — a onda zgrabio štap.

Zamahnuo je...

Ruka mu je ostala u vazduhu.

Nebesa!

Izveo je sve tako brzo, a stranac je, ipak, imao u ruci svoj kolt!

Zlokobno je škljocnuo i opomenuo. Buster se odjednom preznojio. Bio je sačekao kad se najmanje nadao...

Busterova ruka lagano je klonula, pred pretnjom niklovane cevi slavnog kockara.

— Nije dva puta upalilo — do-
baci on.

Buster je ćutao.

Štap se ponovo našao na šanku.

Holidej munjevito obrnu svoj „lin koln” oko prsta, napravi dvostruki salto, i sjuri ga za pojas brzinom koja se teško mogla pratiti.

— Ko ste vi? — upita Buster, bez svoje uobičajene snishodljivosti.

Kockar dohvati srebrnu kuglu u ruku, zagledajući je sa pažnjom.

— Ručni rad ako se ne varam — reče.

Pošto nije dobio ni potvrđan ni odrećan odgovor, on vršcima palca i kažiprsta desne ruke napravi okret na levu stranu.

Kugla se odvoji od ležišta.

Istog trenutka, on snažno povuče i iz štapa, kao iz korica, izlete dugi, zašiljeni bodeži!

— Već sam ovo video, čini mi se u Santa Fe — promrmljao je kockar.

Bio je to pravi mač, samo sa kuglom umesto klasične drške.

Elegantnim pokretom, Džordžija nac napravi po vazduhu nekoliko oštarih zamaha. Sečivo je prsnulo ispred Busterovog lica. Hteo je da uzmakne, ali vrh bodeža već mu se našao pod grlom.

Ostao je skamenjen.

— Bila je to gala predstava izvesnog Frensis Lakroa — hladno je nastavio kockar, nemajući nameru da sa zategnutog Busterovog vrata smakne oštri vrh.

— Ne razumem — prostenjao je ovaj, bojeći se da nekim nepredviđenim pokretom ne navuče pod grlo bodež.

— Taj Lakro je veličanstven vladao svojim štapom, kao amajlijom. Radio je s njim sve moguće piruete po vazduhu — dobacio je Holidej. — Poslednji trik, ili nazovite to finiš programa, bilo je potezanje bodeža iz štapa i rasecanje jabuke u vazduhu. Tačno po polovini.

Erkol Buster je unezvereno krio vrat. Pogled mu se preseljavao prema ulaznim vratima.

Ali, još niko nije nailazio.

— Dakle? — prenu ga neumoljivo hladan, metalan kockarev glas. — Šta smeriš u Laramiju, Lakro?

— Lakro? Ja ne razumem...

— Ko te je najmio? Ko te plaća?

— Ali, ja nisam...

Kockar malo pritisnu bodež.

— Možda će šerifa interesovati ova priča? — upita potom. — Kad se glumac lati nekog posla koji s njegovom profesijom nema mnogo veze, onda je posredi neka podvala. Kakva?

— Kažem vam, ja sam Erkol Buster, Denver, Kolo...

— Umukni!

Kockar skide mač i čovek odahnu, zanoseći se od malopredašnje napregnutosti.

Holidej baci bodež i vrh se zabode u šank. Tako ostade, podrhtavajući, pred licem Erkola Bustera koje je prelivalo avelinjsko bledilo.

— Ne tiče me se mnogo uostalom — rekao je Džordžijanac. — Ja sam u prolazu. Ali, ostaću neki dan, da vidim u kakvu se to svinjariju uvaljuješ, Lakro!

Buster bojažljivo prihvati mač i stavi ga natrag, u štap.

— Sledeći put bolje zalepi brkove — dotuče ga Holidej.

Buster mahinalno podiže ruku prema licu.

Zatim je uspeo da izmami bled, jadan smešak.

— Nećete šerifu reći ništa? — upitao je.

— Treba li?

— Ne... Mislim, s ovim požarom zaista nemam nikakve veze. Ali platili su me da preuzmem trgovinu.

— Ko?

— Ne znam... Ne bih umeo da kažem!

— To se mene i ne tiče — sleže ramenima kockar i krenu prema stolu.

Ubrzo su se pred ulazom čuli koraći.

Vejn Frobišer, vlasnik „Nort Plejta“, vraćao se zadihan, garav i poderan.

Kada je upao i Morg Avalon, čovek iz Džordžije je sedeo na svom mestu. Činilo se da odatle nije ni micao.

A Erkol Buster, alias Frensis Lakro, zurio je čašu piva kao da iz nje čita svoju sudbinu.

— Video sam Džasa Džegera — oglasi se Avalon.

Lakro se okrenu na tu stranu. Ne stalo je podrugljivosti, klanjanja i dizanja obrva. Još je strepeo od Holidejevog prisustva.

— Šta je kazao? — upita promuklo.

— Da vam prodaje radnju — reče šerif. — Suma nije za potcenjivanje. Imate gotov novac?

— Imaću!

— Kada?

— Verovatno sutra... Ali, to se vas ne tiče, šerife! Sve je zakonski, zar ne?

— Jeste — klimnu glavom šerif — ali, baš kad izgleda sve po propisu, izbiје nešto na videlo. Nešto što se ne da predvideti.

— Ne razumem — rekao je Lakro, okrznuvši kockara preko ramena pogledom; ovaj je, međutim, nezainteresovano redaо karte ispred sebe.

— Razumećete — dobacio je Avalon. — Ako nešto zaškripi, niko vam neće pomoći. Danas se mnogo stranača razmnožilo u Laramiju. Kao da negde tone brod i pacovi beže u drugi...

Uskoro se pojavio i pomoćnik, Bat Vest.

On se nije ni video od gareži i dima. Samo su mu se beonjače pokazivale kada je skretao pogledom, i zubi dok je govorio.

U ruci je imao prazno vedro, nesvestan da ga drži, još uvek.

Iza njega se videla gomila senki. Ljudi su hitali prema salunu da se osveže. Vatra je bila ugašena. samo deo „Harperove robne kuće“

štrčao je u nebo ogoljenih stubova i greda.

— Nema tragova — javi se Vest.

— Potkovice?

Odmahnuo je glavom.

— Verovatno je stavio krpe oko njih... Našao sam samo baklju.

— Niko ga nije video? Da li je bio jedan ili više njih?

Vest je ponovo odmahnuo glavom.

— To je mogao da učini bilo ko — slegnuo je ramenima — ali ne znam zbog čega?

— Možda on zna — pokazao je Avalon na Lakroa.

— Te optužbe treba dokazati, šerife — isprsi se glumac.

— U pravu ste — reče Avalon. — Ipak, ne volim da vas više gledam. Zar niste umorni od puta, mister Bustere?

Ovaj je nekoliko časaka procenji vao težinu šerifovih reči. Zatim je uzeo torbu, štap, sačekao da mu Frobišer pruži ključ, i uputio se stepenicama na sprat.

Svi su ga pratili pogledima.

Svi, osim kockara.

On je dosta znao o Busteru. Ali, nije bilo njegovo da se meša i time razbija glavu.

Jedino ga je nervirala podudarnost dolaska; jer, i on i Lakro stigli su istog dana.

Sa raznih strana i sa raznim namerama, ali sumnje su mogle da porastu u šerifovim očima.

Pogotovu ako bi hteo da napusti Larami odmah.

A Morg Avalon, izgleda, nije bio mačji kašalj. Podsećao ga je na nekog...

Na nekog poznatog, sličnog.

Vajata Erpa?

Pantalone, čizme, „bantlajn” revolver... Mora da je čuveni maršal iz Dodža često zauzimao mesto u Avalonovim mislima.

On kresnu palidrvce o čizmu i zapali cigaretu.

Bio je to dobar šerif.

Imao je hitru ruku, sigurno oko. Izbio je kolt iz Harperovih ruku kao igračku.

Ako bude tako nastavio, ako se bude proćuo poštenjem, nepodmitljivošću i revolveraškim refleksima, neće dugo poživeti.

Prvo će ga neko ovde omrznuti, a onda će se sjetiti lovci na slavu. Mnogi će poželeti da jednog takvog čuvara zakona bace u prašinu.

I što se više bude protivio i uzvraćao udarcem, biće ih sve više.

Samo dok počne...

VII

Kroz noć je, uz huk, odlepršala sova.

Nebo je bilo puno zvezda, ali bez mesečine. Ranč „Lusi” jedva se nazire izdaleka; tiho je nekako, mračno i sablasno.

Tračak slabe, žućkaste svetlosti iz trošne barake jedina je tačka života u tom kraju nazvanom Vučja Dolina.

Oko fenjera, čađavog, polupanog stakla, sede tri čoveka.

Rufus Blint nekim prutom iscertava šare po prašnjavom podu. Kornej nervozno zateže tregere, a Kabesa, melez, zuri u noć kroz ulaz na kome nema ni vrata.

U kući, u kojoj su ostali Lusi Fridom, Pab Driskol i jahač koji je došao u sumrak, nema svetla. Kao da su se slepi miševi nastanili između zidova.

Ispred barake tri rasedlana konja podižu glave.

Oni su pre ljudi osetili nečiji dolazak.

Menol Kabesa je podvukao noge pod sebe, a onda se naglim trzajem uspravio.

— Neko dolazi — reče.

Blint prestade da šara po podu.

— Neko stalno dolazi, ali niko ne odlazi — oglasi se Brjus Kornej. — Je li ovo ranč veštaca, Rufe? Kako oni tamo sede u mraku cele noći? Jesi li ludi?

— Tiše! — opomenu ga Blint i pride ulazu.

Silueta konjanika pojavila se na zaravni. Za kopitama se belasio oblačak prašine i slegao se tek pred prostranim tremom.

— Na kraju krajeva, šta se to nas tiče? — upitao je Kornej tihim glasom. — Nismo došli da brojimo jahače!

Blint se okrenu prema brbljivom partneru.

— Brjuse, zaveži jednom! Zar hoćeš da nam sve propadne u početku? Čuo si Driskola? Rekao je

da smo pre revolveraši nego radnici. Nije se prevario!

— Pa šta?

— Možda nešto sumnja? Možda nas odnekud posmatra? I sad, ti hoćeš da uzmeš fenjer i da kreneš da njuškaš po ranču na koji se tek večeras, prvi put, stupio nogom?

— Zar nećemo?

— Hoćemo, budalo! Ali, kad ja kažem! Jasno?

— U redu — promrmlja Kornej.

On prebaci nogu preko ivice donje postelje i ispruži se. Glavu nasloni na sedlo, namače šešir na lice i promrsi kroz zube neku kletvu.

Blint dohvati sa stola lonče sa kafom.

— Toliki put — gundao je Kornej — a mi izigravamo kravare. Uopšte mi se ne spava! Da odigramo poker? Ima li neko viskija? Hajde da se zabavimo? Kabesa može da odsvira na gitari neki „mehikano“? O kej?

Ponovo se pridigao sa postelje i glavom udario o ivicu gornje.

— Prokletstvo — prasnua je.

Kako se Blint više nije osvrtao na njegovo blebletanje, on potraži po džepovima duvan. Ni toga više nije imao!

— Taj Fridom — nastavio je da mrmlja — bolje da je našao drugo mesto za svoje zlato od ovog prokletog ranča! Kako mu je samo uspevalo?

Pri odsjaju fenjera Blintove oči zacakliše. Ruke je stavio na leđa, grizući zubima levi kraj brkova.

— To je samo on uspevao — reče. — Bob Fridom je za sve bio uvažen advokat. Jedan od prvih ljudi Čejena. Danju uglavnom... A noću, s vremena na vreme, postajao nemilosrdni pljačkaš!

Korneju su priče o novcu uvek smirivale živce i raspaljivale maštu.

To je Blint vrlo dobro znao, pa je i ovoga puta želeo da zadovolji svog partnera.

— I niko nije sumnjao? — upitao je Kornej.

Blint odmahnu glavom.

— Niko. On je to, istina, radio retko i oprezno, ali kad se laćao posla, onda je to bio bogovski plen.

— Koliko? Deset hiljada? Dvadeset?

— I do pedeset — prezrivo će Blint.

Kornej natuče šešir na glavu.

— Prokletstvo — reče — zar ni njegova žena nije znala s kim živi.

— Ne! Samo nas trojica. Lenart, Skofild i ja.

— Gde su ona dvojica?

— Ubijena su u poslednjem okršaju, pred loksburgškom bankom. Otada Fridom više nije odlazio u pljačke. Posvetio se advokaturi, kako ne bi izazivao sudbinu. Ali, smrt ga je ipak pronašla, a da nije ni počeo da troši sakupljeno zlato...

— To se zove peh — rekao je Kornej.

Blint odšeta do ulaza. Kuća se još uvek nalazila u mraku. Nije

bilo nade da će do zore u nekom njenom kutku planuti svetlo.

— Kako ste delili plen?

— Njemu najviše. Lenart i Skofild su poginuli i odneli sa sobom tajnu o svom delu. Ja sam svoj sklonio na sigurno mesto. Ali najveći deo, od poslednje pljačke, odneo je Fridom na ovaj ranč. Nije stigao da pođe sa mnom da ga podeli.

Kabesa je prvi put okrenuo glavu prema Blintu i Korneju. Sve do tle je zurio u noć nad kućom.

— Nije mi jasno — podiže glavu Kornej — znaš li ili ne znaš gde su te torbe?

— Ne znam tačno — priznade Blint. — Ali, ovde su. Rekao mi je da su pod jednom daskom na podu.

— Ovde? Ili u kući?

— To je ono što moramo pogadati — promrmlja Blint.

— Zašto nije rekao sve?

— Nije stigao. Sastajali smo se tajno, i baš tada ga je neko prekinuo. Bilo je to u čejenskoj sudnici, u hodniku. Ja sam prišao da zamolim za šibicu i tada smo izmenjali nekoliko reči. Otada ga više nisam video. Umro je!

— Koliko je u tim torbama, Rufe? — zapališe se Kornejeve oči.

— Računam oko šezdeset hiljada dolara.

— Nebesa! Vredi prekopati ceo ranč za to? Jesi li siguran da je toliko?

— Najmanje toliko — zagonetno se osmehnu Blint.

— Zašto je čovek kao Fridom bio

razbojnik? Zar je loše živio kao advokat?

— Naprotiv! Bio je odličan, ali... Ko će to razumeti? Nikad nam nije govorio zbog čega se od jagnjeta pretvara u vuka. Izgledalo je da ga to više zabavlja, ta igra sa zakonom, nego što ga privlači šuštanje novčanica. Imao je kuću, položaj, i niko u njega ne bi posumnjao. Baš niko!

Ulina mahinalno izvuče svoj kolt i okrete na dlanu burence sa meci-ma.

— Dakle, Fridom je umro kao častan građanin? Voleo bih da sam mogao da prisustvujem tom pogrebu i da se smejem.

— Sad se možeš smeјati — predloži Blint.

— Zar se nije plašio da ga neko oda? Ti, na primer?

— Mogao sam — sleže ramenima Blint — ali mi niko ne bi poverovao. Proglasili bi me ludim i zatvorili. Možda bi me i proterali iz zemlje! Takav je bio Fridom: na- očit, otmen, govornik kavaljer. Često sam ga gledao i slušao, pa sam se pitao da li su on i Fridom-pljaškaš jedno isto lice?

— A žena, Lusi?

— Nju nisam viđao. Bila je paralizovana i živela u drugoj kući. Mislim da se nisu slagali. Izbegavao je da govori o njoj.

— I ja bih — isceri se Kornej — čim je samo vidim. Puna je pude- ra kao koral prašine. Gde su se samo našli?

— Nije mi se ispovedao — reče Blint. — Uostalom, i ja brbljam koješta. Jezik za zube o svemu ovome, inače...

— Ma, ko bi nam i verovao? — odmahnu rukom Kornej. — Pogotovu Kabesi! Njega bi uhapsili samo kad bi zinuo. Zar nije tako, „šarenookac“?

A onda se nečega doseti.

— Dobro, zašto si nas poveo? Zašto obojicu? Mogao si doći sam!

Blint nezadovoljno nabra obrve.

— Znao sam da si brbljiv, ali nisam znao da si glup, Brjuse! Novaca ima dosta za sve. A zatim, želim da nastavim tamo gde je stao Fridom.

— Kako?

— Naći ćemo posao koji će pokrivati naše pravo lice.

— Ne možeš, valjda, biti advokat?

— Ne mogu, budalo! Ali ima hiljadu poslova koji se mogu kupiti?

— Koji, do vraga?

— Mogu da budem krčmar. Građonačelnik. Ili šerif?

— Šerif?

— Naravno! Ko bi posumnjao da se iza metalne zvezde krije Rufus Blint, pljačkaš?

— Ko bi tebe izabrao za šerifa?

— Pa, negde gde su izbori. Potrajalo bi koji mesec, ali bih uspeo.

Kornej se nasmeja glasno.

— Do đavola, Rufe pa da bude šerif? Možeš li ti to da zamisliš Kabesa?

— Mogu — iznenada je odgovorio melezi. — Valjda bi tebe prvo obešio.

Kornej se uozbilji.

— Hej — povikao je — pa, ti si danas sastavio celu rečenicu?

— Njemu to često uspe — javi se Blint — ali tebi se ne dešava da ućutiš neki minut. Zašto ne bismo spavali kao pravi kauboji, koje sutra rano očekuje posao na ranču?

Kornej stisnu šake, gadeći se i na samu pomisao da bi morao da radi nešto.

On sa oba palca zateže tregere i pusti da ga udare po prsima.

— Rado bih zavirio u onu kuću — rekao je najzad.

— Da se nisi zaljubio u Lusi Fridom? — upita Blint.

— Bah!

— Možda u Driskola?

— Ne bih voleo da ga sanjam... Uostalom, ko nam zabranjuje da malo prošvrljamo okolo?

— Zar si zaboravio šta je Lusi rekla? Bez šetnje, jer se odmara.

Kornej pljunu na pod.

— Svetlo — rekao je Kabesa, oslonjen na dovratak.

Blint podiže glavu.

— Svetlo?

— U kući.

Kornej se podiže sa poda kao uboden. I on i Blint se istovremeno stvoriše pored meleza.

Zaista, u kući je bljesnula neka svetiljka.

Lelujala se poput plamena sve-

će. Zatim je nestala, a onda se ponovo pojavila na drugom kraju.

Ispred zgrade zanjštao je neki konj.

A kao odgovor, iz kuće je odjeknuo krik!

Pod Kornejevim šeširom se kosa podiže, činilo se, do tavana!

Krik je umukao, a onda se začulo prodorno, sablasno kikotanje.

Za trenutak je izgledalo da to kojot zavija, a onda kao da neko neodređeno ljudsko biće razdire plač. Nije to bio plač žene ni ridanje čoveka, bilo je to nešto nestvarno, dotle nečuveno.

Činilo se da halaukanje dočekuju prazni zidovi kuće i vraćaju ga natrag.

Kornej se povuče natrag, izgubljenih očiju.

Kabesa se prekrsti.

— Nebesa — prošaputa Blint, kao hipnotisan.

Zatim svetlo utrne.

I ponovo nastupi mir, stešnjen iz među kamenjara i borovnjaka oko ranča.

U Blintovim rukama već se nalazio kolt.

Da je potrajalo još malo, on bi se odlučio da puca u pravcu svetlosti.

Sad je samo stajao, bled, nesposoban da razmisli.

— Bogorodice sveta, šta je to?

— šaputao je Kabesa i povlačio se od vrata prema svetlosti fenjera. — Da nisu duše mrtvih? Deca pakla?

— Zaveži — obrecnu se Kornej na njega. — Tamo su sami ludaci,

rekao sam ja! Srce mi je skočilo pod grlo, kao zec!

— Ugasite svetlo — naredi Blint. Kabesa poslušao odmah.

— Stražarićemo na smenu — promrmlja Blint. — Ja ću prvi.

— Možemo sva trojica — nadoveza se Kornej. — Meni se više uopšte ne spava. Koje li je doba?

Melez pogleda prema nebu.

— Još nije ponoć — reče.

— Onda ćemo dugo biti budni. Pucaću čim nešto sušne u blizini!

Nekako su u mraku pronašli svo je ležaje. Oružje su držali otkočenno, u šakama, i to im je malo ulilo sigurnost.

Onda se začuo topot konja.

Blint se odšulja do prozora.

Međutim, više ništa nije video. Topot se udaljavao; neko je napuštao ranč.

Sada su sva trojica ćutali.

VIII

U praskozorje, vrata na sobi Frensis Lakroa otvorila su se bešumno.

Posetilac je lepo video glumčevu glavu zavaljenu u jastuke.

Cvikeri sa zlatnim okvirom nalazili su se na noćnom stočiću, u podnožju lampe.

Na podu, uz postelju, ležao je štap sa srebrnom „glavom”.

Mutna, udaljena svetlost na istoku samo je nejasno ispunjavala sobu blćak „Nort Plejta”.

Frensis Lakro, koji je u Larami došao kao Erkol Buster, mora da je imao istančane reflekske. Kao da je osetio nečije prisustvo u sobi, ali se nije budio panično.

Samo je malo otvorio oči i kroz trepavice ugledao senku na vratima.

Poznao je tamni šešir i ispod nje ga kapuljaču sa dva kosa proreza za oči!

Naglo se pridigao!

Čovek sa maskom je podigao ruku.

— Čuti i slušaj — oglasio se pri gušenim glasom, koji je ispod kapuljače zvučao nerazgovetno i potmulo. — Doneo sam novac. Isplati ujutru Džegera.

Bunovan, Lakro je posegao rukom prema cvikerima, ali je nespretno zakačio lampu i zamalo oborio na pod.

— Rekao sam da slušaš, a ne da me gledaš — povisi glas maskirani.

— Da... mislio sam...

— Objavićeš da svu robu prodaješ upola jeftinije od Harpera. U početku ti neće verovati, ali doći će već neko da započne.

— Da...

— Sutra će stići nove zalihe iz Čejena. Karavan od dvojica teretnih kola. Ista roba kao Harperova. Kad se i za to pročuje, on će napraviti grešku i poželeti da se obračuna...

Lakro je buljio u nejasnu konturu posetioca. Sve je pred njim bilo mutno; raspoznavao je obris

šešira i tela, ali glave kao da nije bilo.

— Ali, ona vatra sinoć — javi se, iskašljujući se.

— Lepa vatrića, zar ne?

— Šerif... Sumnja da to ima veze sa mnom.

— Može da sumnja sve dok ne dokaže.

— Ima još nešto...

Maskirani je već polazio, kada ga zaustavi Lakroov poziv.

— Šta to?

— Neko me je prepoznao!

— Zaista?

— Da. Zna mi ime, video me je u Santa Fe. Sve zna.

— Je li izbrbljao?

Lakro odmahnu glavom.

— Nije... Rekao je da se njega to ne tiče, ali da će ostati da vidi kakvu podvalu spremam.

— Gle? Taj neće dugo ostati u Laramiju. Kako izgleda?

— Stranac je. Visok, crno odelo, dva kolta na bedrima, bela košulja. Opasno pucal!

— Uplašio si se?

— Jesam malo, u salunu, kad me je prepoznao. Srećom, bili smo sami i niko nas nije video, ali...

— Nemoj da se dva puta uplašiš. Greške ne sme da bude. A što se stranca tiče, neće imata više ko me da se ispriča...

I senka iščeze kroz vrata.

Lakro stavi cvikere na oči, ali kasno. Bio je ponovo sam u sobi i od spavanja više nije bilo reči.

Prvi put se upitao: u šta li se ovo upetljao za nagradu od pet hiljada dolara?

Isti ovaj neznanač našao ga je u Skotsblafu, s one strane Nort Plejt Rivera. Predložio mu je malu ulogu od nekoliko dana za novac koji svojim predstavama nije mogao da sakupi za celu godinu!

Nije ga se ticalo o čemu se radi. Imao je da odglumi trgovca Bustera, i to je bilo sve!

Izgledalo mu je prilično veselo, dok ga kockar nije prepoznao.

Tada se uplašio da će ostati bez nagrade.

A tada se zapalila ona robna kuća. pomislio je da njegova uloga može da ima i neslaviji kraj. I poželeo da se sve to što pre svrši.

IX

Tek pred zoru što su malo uhvatili san; jedino je Menol Kabesa ostao na nogama. Kad je jutro počelo da osvaja vidik, on se sa vidnim olakšanjem prekrstio i poljubio lančić oko vrata.

Na tremu kuće pojavio se čovek. Visok, koščat, kakav je jedino mogao da izgleda ožiljkom obeleženi Pab Driskol.

Ispružio je ruku prema gvozdenom trouglu, koji se nalazio obešen o stub i znažno zalupao po njemu šipkom.

Brjus Kornej je skočio kao oparen i mašio se oružja.

— Šta je to? — dreknu.

— Doručak! — podsmešljivo će melez.

Bufus Blint skide sa sebe jaha-

ću kabanicu i prstima provuče kroz kosu. Nekoliko trenutaka je sedeo, koliko da se rasani, a onda čizmom udari Korneja.

— Na posao, Brjuse! — reče. — Radni dan počinje.

— Neka je proklet — procedi ovaj, protežući udove. — Zove li nas to Lusi ili onaj njen đavo od nadzornika?

On dohvati opasač, ali ga Blint upozori.

— Rečeno nam je bez oružja! Kornej se namršti.

— Kako? Ja sam bez ovoga kao... kao golišav?

— Imač čačkalicu — dobaci Blint, misleći da Kornejev nož u futroli na tregeru.

— Ta mi je poslednja — promrmlja ovaj. — Jednu mi je polomio onaj kicoš! Zar ćemo zaista bez oružja pred onu nakazu?

— Hoćemo!

I Blint krenu napolje.

Jutarnju svežinu lagano je potiskivalo sunce, čiji se krajičak pojavljivao u brdima.

Pab Driskol je stajao na tremu i čekao ih.

Prvi put su videli teretna kola na drugom kraju kuće, i u njih upregnuta dva konja. Oko njih se muvao čovek sa bradom.

Kad su stigli pred trem, čuli su isto ono cijukanje kada su prvi put stali i ugledali Lusi Fridom. I ovog puta je izronila iz polumraka kuće, okrećući točkove šakama u belim, čipkanim rukavicama.

Voštano lice Paba Driskola izgledalo je pri dnevnoj svetlosti još ružnije i opakije.

Lusi Fridom je imala „šlajer” preko lica.

Osećali su na sebi njen vreo, prodoran pogled.

— Šort vam je spremio kola — kazao je Driskol zagrobnim glasom. — Kupite alata, žice, eksere i ostalo što vam je potrebno da popravite ogradu i stubišta.

— A novac? — iskrivi glavu Kornej.

— Daće vam sve Buster.

— Ko je to Buster? — upita Blint.

— Trgovac. Danas je počeo da radi umesto Džasa Džegera. Recite da ste sa „Lusi” ranča.

Blint pogleda u nebo, žmirkajući.

— Zar je otvorio tako rano? — promrmlja.

— Vredan je — reče Driskol. — Obećao nam je kredit. Šort je sve sudio.

I on pokaza prema Parkeru, koji se smejujlo pored kola.

Blint je zaustio da prigovori da su bili bez večere, a i bez doručka po svemu sudeći. Ali, prećutao je. Ničim nije želeo da izazove sukob ili podozrivost.

Žena u invalidskim kolicama je čutala sve vreme.

Kornej se seti noćasnijih krikova i sablasnog kikota; nije mogao a da to ne spomene, mada je unapred znao da neće na to dobiti odgovor.

— Da li ste i vi čuli „ono”? — upitao je, iako mu je Blint sa strane davao znake da ćuti.

— Šta to? — upita Driskol. Njegov ožiljak kao da naglo pocrvene.

— Onu ludačku vrisku — nastavi Kornej. — Dolazila je iz kuće.

Nadzornik se okrete prema ženi.

— Da ih otpustim? — upita. — Počeli su da sanjaju, umesto da misle na posao.

— Možda su loše večerali? — primeti žena.

— Nismo večerali uopšte — nadoveza Kornej.

— I šta ste čuli? — naže se Lusi napred. Žile na vratu joj iskočiše kao da steže vilice svom snagom.

— Smejanje... Kikotanje ili urlikanje, ko bi ga znao na šta je ličilo!

— Jesi li ti čuo, Pabe? — okrenula se prema nadzorniku.

Ovaj je odmahnuo glavom. Iz očnih duplji u Korneja su gledala dva užarena zrnca.

— A vi? — okrenula se prema Blintu.

— Nisam čuo ništa — odgovori ovaj.

Kornej otvori usta, ne shvatajući ništa.

— A ti, mešanče? — prenela je posle iza „šlajera” na Kabesu.

Ovaj je samo kažiprstom napravio krug oko desnog uha.

— Onda je neko ovde lud — zaključila je Lusi i okrenula tokove za povratak u kuću. — Treba rano leći i rano ustati.

— Naravno! — nakloni se Blint.

— A sad se gubite na posao — otpremi ih Driskol, s krajnjim prezirom.

Blint se savlada teškom mukom.

U svakoj drugoj prilici on bi reagovao šakom ili koltom.

Sada je morao da proguta mnogo štošta.

Plen od poslednje velike pljačke u Loksburgu, gde su životom platili Lenart i Skofild, ležao je ispod poda.

Lusi Fridom je stigla pre njih na ranč, i oni su morali oprezno, da ne izazovu sumnju dopreti do zlata. Zato su se prihvatili posla na ranču, s namerom da tu ne ostanu više od dan ili dva.

— Donesi opasače — naredi Blint melezu.

Šort Parker se bez reči udalji, prema kući. Zastao je na stepeništu, nekoliko časaka posmatrao momke, a onda ušao unutra.

Blint baci pogled na konja ispred korita sa vodom.

Bio je pakleno znojav.

Neko je na njemu jahao nedavno. Ali ko?

Sačekali su Kabesu, a zatim poterali kola kroz zaravan. Pomisao na grad najviše je razgalila Brjusa Korneja. Čak je počeo i da zvižduće.

— Lusi je rekla: nema viskija — podseti ga Blint.

— Neka se ubriše! — zacereka se ovaj. — Nema te sile koja bi me odvratila od krčme. Evo, čak je i Kabesa počeo da šmrkće kroz nos.

To je dobar znak da oseća pravi miris. Je li tako, „šarenookac“?

— Miriše dim — rekao je ovaj mirno.

— I kafa? — dodade Blint, za-težući uzde konjima.

Točkovski zaškripaše po kamenjaru, poskakujući i klopavajući sve dok ne nadoše prostor da se isprave i ostanu u horizontalnom položaju.

Kornej skoči sa daske koja je predstavljala vozačko sedište. Kabesa prihvati uzde i ostade da čeka obojicu. Njemu se nigde nije žurilo, ali je ipak svuda stizao, na vreme i u pravom trenutku.

— Ko se to ulogorio u ovoj pustari? — mrmljao je Kornej.

— Neke budale kao što smo i mi — odgovori Blint.

Ubrzo su naišli na vatru, oko koje su čučala dva čoveka. Ustali su istovremeno s nekom vrstom bojazni na licu. Jer, bili su zatečeno daleko od pušaka i konja. Kornej i Blint prišli su nečujno; ugledali su ih tek kad su bili na tri jarde od njih.

— Šta ovde radite? — upita Blint oštro.

Ljudi su se zagledali.

Bili su posuti prašinom prilično jadno odeveni u jednostavne kaubojske pantalone sa štitnicima i u košuljama od sivog pamuka.

— Tražimo put do „Lusi“ ranča — odgovorio je stariji, sa prosedom kosom i retkom bradicom na obrazima. Taman je počeo da zavija cigaru kada su ga iznenadili Blint i Kornej.

— Zašto? — upitao je Blint.

— Da radimo.

Kornej iskrivi usta u ružan osmejak i iskosa pogleda u svog vođu.

Ovaj pogladi brkove, smišljajući priču.

— Da radite? Ko vas je poslao tamo?

Čovek pokaza palcem na jug.

— Pročitali smo oglas u gradu.

— Odakle dolazite?

— Sa ranča „Tri sedmice”. Ostali smo bez posla, jer je vlasnik sve prodao i odselio se u Čejen.

Blint pogladi brkove s oba prsta, spuštajući im krajeve naniže.

— Nema ništa od toga — rekao je hladno.

— Od čega? — upita mlađi, kome se očigledno nisu dopadali ni Kornej ni Blint.

— Od posla. Sve je popunjeno.

— Kako znate?

— Idemo odande.

— Možda im je potrebno još ljudi...

— Kažem vam da nije.

— Hoćemo sami u to da se uverimo — isprsi se mlađi, sumnjičavog izraza. — Vi niste nadzornik. A ni vlasnik, svakako.

— Najbolje da se vratite — predloži Blint. Njemu nikako nije išlo u račun da mu se na ranču pojave još neki i da ga ometu u traganju. — Plata je bedna, a posla ima dosta.

— Zašto ste onda vas dvojica ostali?

— Trojica — reče Kornej, dajući im do znanja da nisu sami. — Je-

dan je u kolima gore, s puškom. Dakle?

Stariji se saže i prosu iz lončeta preostalu kafu na vatru.

— Žalićemo se šerifu — rekao je.

Blintova šaka pade na kolt i izazva nemir u njima. Činilo se da su manje vični oružju nego rančerskom poslu.

— Nećete reći ništa — lagano je izgovorio Blint i izvuče kolt. — Ovde vas možemo pokopati da vas ni lešinari ne omirišu...

— Ubićete nas? — zadrhta mlađem glas.

Blint se osmehnu.

— Zavisi — rekao je istim onim sporim akcentom. — Krenite na suprotnu stranu. Ako vas vidimo u gradu, pucaćemo. I na vas i na šerifa. Jasno?

Kako nisu odgovorili, Blint pritisnu oroz. Zrno prohuja kroz šešir sedokosog kauboja i zanes ga.

— Jasno?

— Da, jasno je... Hajdemo, Bleki!

Blint okrete cev prema konjima i sasu preostale metke pod njihova kopita.

Njišteći i propinjući se, životinje se razdvojiše na suprotne strane, niz kamenjar, dok su im sedla poskakivala na leđima.

— Trebaće vam vremena da ih nađete — dobaci Blint. — Taman toliko da razmislite i da se opametite.

Zatim su ih ostavili.

— Možda ih nismo morali ni oterati — govorio je Kornej, zauzima-

jući mesto pored Blinta na sedištu. — Pobegli bi oni sa ranča čim bi im Driskol pokazao lice.

— Možda — reče Blint — ali, ovako je sigurnije.

Kornej je nastavio da zvišduće sve do Laramija.

Sada su morali da zaobilaznim putem pređu Blatni Potok, jer, uzani mostić nije mogao da primi široka i teška kola sa dva konja.

— Ne gledaj levo i desno — opomenuo je Blint Korneja. — Prvo posao, a onda čaša.

— Hoćeš da kažeš da moramo prvo u trgovinu? — zabezeknuo se ovaj. — Kakav si to čovek? Dan i noć nisam stavio kap u usta, a ti govoriš prvo o poslu? Šta je s tobom, Rufe?

— Ništa! Hoću da trezan dočepam Fridomovo zlato.

— I ja bih, ali...

Zatim je naglo ućutao, neraspoložen.

Početak Glavne ulice dočekao ih je mirno. Bio je prohladan, pust, zastrven senkama kuća i potkrovlja. Točkovi teških kola odjekivali su o zidove sa obe strane.

Onda se ulica proširila; izgledalo je da se odjednom preseljavaju u drugi svet.

Taj deo bio je naćičkan radnicima, napisima, salunima i prolaznicima.

Nešto se, izgleda, dešavalo.

Nagoreli deo „Harperove robne kuće“ odavno se više nije dimio.

Preko puta, ispred trgovine Džasa Džegera tiskala se gomila. Malo dalje, pred šerifovom kancelarijom, nalazila se još veća.

Kornej ukrsti pogled sa Blintom. — Ostavićemo kola ovde — reče ovaj. — Ti i Kabesa utovarite sve što treba.

— A ti?

— Malo ću da pronjuškam...

— Nemoj bež mene u salun! — zareža Kornej.

Blint se umeša u gomilu ispred kancelarija Morgana Avalona.

Čuvar zakona u Laramiju stajao je s rukama prekrštenim preko grudi.

Ispred njega je visok, plećat i dosta glavat čovek u polucilindru objašnjavao nešto žestoko. Rukama je opisivao po vazduhu krugove i okretao se uglavnom na levu stranu.

Bio je to Rok Harper.

Imao je široko lice i debeo vrat, guste brkove razdeljene po sredini i visoko podšišanu kosu. Čupave obrve kostrešile su mu se i nabirale posle svake druge reči. Na prstima leve ruke presijavalo se skupoceno prstenje.

Na sebi je imao prugasto odelo, širokih revera i uskih nogavica.

Zlatni lanac od džepnog časovnika pravio je luk između srednjeg dugmeta i džepa na prsluku bele boje.

Avalon je ćutke slušao trgovca.

Ocupljeni ljudi su s izvesnom zloradošću iščekivali ishod ovog oštrog dijaloga.

Verovali su da će šerif ostati pri svojoj reči: trgovčev sin odeležeće u zatvoru najmanje do uveče.

Harper je besneo.

— Šerife — povisivao je glas — ovde se ranije i mahalo i pucalo iz koltova! I niko nije zatvaran. Nemate pravo da na osnovu svojih pretpostavki prekoračujete ovlašćenje koja su vam data! Pripazite!

— To i nameravam — odgovorio je šerif. — Zato sam Larija i strpao u „ledaru“!

— Ne razumem taj vaš prokleti izraz! — prasnulo je Harper. — Otkad se zatvor zove ledara?

— Otkad su u njemu usijane glave!

Harper ljutito udari pesnicom desne šake u dlan leve.

— A ovo? — pokazao je prema trgovini Džasa Džegera, gde je Frensis Lakro već počinjati da sniženim cenama obara Harperov dobar glas. — Ovo tamo... to je pljačka! Podla prevara! Tamo su se naselile palikuće i zločinci! I vi to gledate?

— Tužite ga — preseče ga mirno šerif.

— Ko... koga?

— Pa, tog zločinca? — osmehnu se Avalon. — Za mene on ima uredne papire, novac kojim je Džeger isplaćen... Dok ne dokažete da je lopov, on može svoju robu da deli besplatno.

— To je nelojalna konkurencija!

— Ja sam šerif, a ne pravnik.

Harper se okrete prema ljudima oko sebe.

Čuli ste? — povikao je. — U Laramiju se šepure lopovi i smutljivci! Poštene građane vode u zatvor! Gde ovo vodi?

— Prema Busteru! — dočeka neko, ali Harper ne otkri ko.

Gomila se nasmeja grohotom. Trgovac preblede. Izgleda da su počeli da mu okreću leđa.

Gušeci se, on ponovo ukrsti pogled s Avalonom.

— To je vaša poslednja reč, šerife? — upita.

— Doći će kući večeras — klimnu glavom Avalon.

— Nikad me niste podnosili — dobaci trgovac, silom se osmehnuvši. — Možda ste i vi umešani u ovu zaveru? U požar?

— Ako volite sina, možete mu se lako pridružiti — reče Avalon, sevnuvši očima.

— Pretite?

— Obećavam!

Harper se okrete, prokrči put kroz lanac ljubopitljivaca i odjuri prema svojoj robnoj kući.

Polovina ljudi se lagano izdvajala u pravcu bivšeg Džegerove trgovine. Roba upola cene više nije bila trik. Nošena je prvo na rukama, ramenima, a onda na kolima.

Prostor ispred Džegerove trgovine uskoro je ličio na vašar.

Uskoro je izbila i tuča.

Frensis Lakro, alias Buster, smeškao se i trijao ruke. Prodaja je išla preko svakog očekivanja. Ako ovako bude i sledeći dan, njegova misija završiće se ranije nego što je mislio.

Po strani, Kabesa je sedeo na kolima, sa robom. Gledao je čitav taj cirkus i cerio se.

Što se Korneja tiče on se odšunjavao prema „Nort Plejtu“.

X

— Slobodno?

Džordžijanac je podigao glavu. Iznad njega, bradato Parkerovo lice zlradim smeškom je propratilo hvatanje naslona stolice.

Spustio se na nju, ali ne zadugo.

— Nisam rekao da jeste — prosu se po njemu Holidejev glas kao led.

— Ne volim da čekam — slegnuo je ovaj ramenima, drsko se ce-reći. — Mislim da ste kockar?

— A vi ste smrdljivi jarac — odgovori Dok. — Što se prvo ne okupate?

— Ne primećujem da smrdim — odgovorio je Parker. — Da li vam to smeta u pokeru? Posmatrao sam vas desetak minuta. Niko da se smiluje da vam priđe i odigra partiju. Kao da ste okuženi?

Izazivač, pomisli kockar u sebi.

Salun je imao posetioce uglavnom pored šanka. Još je bila sveža tema o hapšenju Larija Harpera i sniženim cenama Erkola Bustera.

Bilo je kasno popodne,

Vejn Frobišer, vlasnik, primetio je način na koji je Šort Parker prišao Holideju i razmišljao je da li da nekoga pošalje po šerifa ili Bata Vesta.

On je imao dobar nos kad se tiče nevolja: namirisao bi je pre nego što bi pokazala svoje prve zube.

Holidej stavio špil na sredinu.

— Malo govorite? — upitao je Parker.

— Sad igram.

— Mislite da ćete me dobiti?

Kockar mu uputi dug, podrugljiv pogled.

— Hoću! — rekao je.

Parker se nasmejao glasno. Odjednom je dobio volju da se šedači. Stranac je samo na prvi pogled izgledao opasan. Mora da se ispod te ljuštore od tamnog odela, bele košulje i teških koltova krije kukavica ili bedni hohštapler.

— Dosadno je u Laramiju — nastavio je Parker. — Prilika je da se malo zabavimo, zar ne? Videli ste onu gužvu kod Džegera?

Holidej ga, činilo se, nije slušao. Ali, osetio je na sebi strančev ispitivački pogled.

— U stvari — otezao je Parker — nisam mislio na Džegera već na onog drugog, Bustera. Ne liči mi mnogo na trgovca?

Džordžijanac podeli karte.

— Pre na nekog probisveta... ili prevaranta. Šta vi mislite o tome?

Opet ga dočeka ledeno ćutanje.

Parker je očekivao sasvim drugu reakciju. Da se nije malo prebacio? U crno odeveni stranac imao je ili čelične nerve ili slabe uši.

— Dižem na deset — rekao je Parker.

— Dvostruko!

— Da se ne zalećete, mister? Koliko sam video, niste kupili nijednu kartu?

— Idete? Ne?

— Naravno. S ovim fulom bih išao mnogo više...

On ispruži ruke, ispitivački pogledavši partnera. Ne, nije se varao. Ovaj je imao bolje karte. Povukao je prste.

— Imate karte?

— Tako nešto.

Parker se nasmeja.

— Imate i sreće, čoveče. Koliko košta vaše odelo?

— Da igramo u njega? — iznenada predloži Holidej.

Parkerovo lice se razvuče u pakosni osmejak.

— Bravo! Igraćemo u odelo. Moje nije tako otmeno, smrdi, ali je ipak odelo, zar ne?

Zatim stavi šaku na karte.

— Veći gubi, mister?

— Kako vi hoćete.

Parker je lebdeo sa šakom kao da procenjuje mesto gde se nalazi dvojka ili trojka.

Onda je presekao.

— Petica — ote mu se, ali bez mnogo oduševljenja. — Sad vi...

Onda je zastao i pogledao preko Holidejevog ramena.

— Očekujete nekog prijatelja? — upita.

— Ne!

— Jedan stoji kraj šanka i pili u našem pravcu. — Nasmejao se. — Moj nije.

— Ima li crvenu košulju?

— Upravo tako.

— I tregere? Kolt sa drškom napred?

— Tačno. Zar ga poznajete?

— Prisustvovao sam njegovom kupanju. Evo karte.

Parkeru je izgledalo svejedno. Kad je Džordžijanac podigao četvorku, on se nasmejao cinički.

— Čoveče, vi imate zaista sreće

— rekao je, zavalivši se na stolicu. — Ali, odelo ostaje na meni.

— Mislite?

Glas koji je izašao iz Holidejevih usta kao da je bio ledena šaka, koja udara po obrazu i obamire ga.

Šort Parker se ukruti.

— Ne mislim — reče — siguran sam. Šta ćete preduzeti da mi ga skinete?

— Zapaliću ga.

On kresnu palidrvce o nogu stola i vrškom prsta ga uputi prema Parkeru. Iznenaden, čovek sa „Lusi“ ranča se trže, odskoči i poseže za koltom.

Uzalud!

Niklovana cev „linkolna“ poravnala se sa Parkerovim stomakom. Osetio je grčenje u želucu. Nikada nije video tako brzo potezanje.

Ni takav pogled.

Da je mogao, sada bi pojeo sve što je rekao. Ali, bilo je kasno.

Holidej opali.

Opasač sa Parkerovih kukova slete kao da ga je nevidljiva ruka otkopčala.

— Skidaj se! — naredi Dok.

On je bio kockar. I kockarske dugove je naplaćivao ili vraćao. Levom rukom je pridržao kolt, iskivši se malo prema šanku.

— Ostavi gvožduriu na miru — dobacio je iznenada prema Korneju.

Lupež se zablenu u svoju ruku, trže uvis i požuri da ispije svoje piće. Za to vreme, Parker je oklevao sa svlačenjem.

Holidej opali još jednom. Opasac odlete još nekoliko koračaji dalje, van Parkerovog domašaja.

— Dakle? Da pucam u noge?

— Ne smete... Nećete olako proći, prokleti dendi!

— Zar?

Na ulazu se pojavi Bat Vest. Pomoćnik šerifa iz Laramija obuhvatio je pogledom salun, prepoznao Parkera koji mu je već jednom dosađivao i odjednom se napravio da ne vidi scenu.

— Šta ima novo, Vejne? — okrenuo se prema barmenu.

„Vlasnik „Nort Plejta“ je pogledao Vesta kao da je sišao s uma. A onda je shvatio.

— Ništa! Sve je mirno. Šta bi moglo da se desi u Laramiju u ovo doba?

Ostali gosti nisu mogli brzo da „svare“ ovakvo Vestovo ponašanje. A ni Parker nije očekivao da će se pomoćnik šerifa napraviti slep i gluv.

— Nije bilo pucnjave? — nastavio je Vest.

— Ne! Čuo si nešto?

— Nisam, a ti? Ako bude, javi mi.

— O kejl!

I na iznenađenje prisutnih, Bat Vest napusti salun, a da nije okom trepnuo.

Iznenađenje nije mimoišlo ni kockara.

Što se tiče Parkera, on je zaškrgetao zubima i prokleo dan kada se upustio u kartanje sa demonškim kicošem.

Džordžijanac podiže cev.

Šort Parker užurbano skide košulju i baci je na pod. Ostao je u gornjem delu veša, prljav, zamašćen i maljavih prsiju.

Holidej obrnu košt i vrati za pojas.

— Izgleda da bi daljim skidanjem otrovao vazduh — reče. — Zato se pokupi.

Parker se saže, dohvati košulju i opasac i iziđe napolje, pognute glave. Na izlazu je zastao, verovatno sa namerom da se okrene i dobaci nešto, ali se predomislio i produžio put.

Frobišer odahnu; svršilo se ipak dobro. Nijedno razbijeno ogledalo, nijedan smrskana svetiljka.

Džordžijanac se okrenuo prema Korneju.

Ovaj se pravio da ga ne vidi. Izgubio je volju da dva puta iskušava sudbinu. Holidej je bio nedostižan za njega. Opredelio se zato za viski.

Pio ga je naskap, jednu čašu za drugom.

Blint ga je, malo kasnije, zatekao sasvim pripitog.

Bez reči ga je ošamario, okrenuo u krug i nogom izbacio na ulicu.

Kornej se glupo cerio. Nije da bolelo, ali sve mu je bilo smešno.

Utovarili su ga u kola i krenuli prema ranču.

XI

Svečeri, Morg Avalon je ispunio obećanje i pustio Larija Harpera napolje. Mladić se bez reči oteturao preko ulice gde ga je čekao otac.

Srećom, niko nije video momka kako izlazi.

Trgovac je sačekao sina ispred svoje robne kuće. Lampe su bile pogašene, jedino je od saluna „Nort Plejt” padalo nešto mutne svetlosti.

Mladić nije želeo te večeri nikakve prekore. Ni savete.

Začudo, izgledalo je da ni otac nije na to spreman. Čuteći ga je sačekao i samo lako stisnuo za podlakticu.

— Najradije bih se vratio sa koltom i ubio ga — rekao je ispunjen gnevom prema šerifu.

— Imamo mi većih briga — rekao je otac opornim glasom.

Lari podiže glavu.

— Šta se desilo?

— Čuo si za požar? Ali, to nije najgore. Neko hoće da me uništi, preko one budale sa cvikerima.

— Ko to?

— Ne znam... Ali, od dolaska Lusi Fridom sve je krenulo naopako.

Harper skide polucilinder i šakom zagladi kosu.

— Ti si je i ranije znao? — upita Lari.

— Koga?

— Tu Lusi... Mama je nešto pomenula jednom. Volela te je?

Harper odmahnu rukom.

— Bilo je to davno. Htela je da se uda za mene, ali nije mi padalo na pamet da se ženim. Čak mi je pretila da nosi moje dete. Naravno, služila se svim i svačim da bih je oženio.

— Zašto nisi?

— Nisam je voleo. A ona to nije shvatila. Bila je razmažena, bogata jedinica sudijske Tomasa iz Cijenena. Bio je to njen prvi poraz. I što sam je više odbijao, sve je više udovala i proganjala me...

Mladić se približi ocu.

— Nikad mi o tome nisi govorio — reče — U stvari, mi malo i razgovaramo.

— U pravu si. Osećam da mi neko želi zlo, Lari. Zato nemoj biti blizu mene.

— O čemu to pričaš?

— Poslušaj me... Nešto će se desiti u Laramiju. Čuvaj majku i skloni se od mene.

Harper stavi polucilinder na glavu i zagrlji sina. Kao da se opraštao na neki način.

Mladić se otrže.

— Ne verujem da ti neko nešto može — rekao je, osvrćući se oko lo. — Ti si godinama ovde ugledan čovek, svi te poznaju, poštuju, vole...

— Vole? — dobaci Harper sa tugom. — Video sam ih koliko me vole. Odmah su otišli kod onog... Bustera.

— Šta taj hoće? Povešću nekoliko svojih prijatelja i sabiću mu zube u potiljak...

— Dosta! — prekide ga oštro otac. — Tvoji prijatelji samo mogu da te uvale u neprilike. I ko su oni? Kovač, sedlarov sin, konjušar, besposličar... Zbog njih si i odsedeo u zatvoru.

— Volim svoje društvo, a ne tvoje — obrecnu se Lari.

Harper uzdahnu.

— Uostalom... Sutra ću za svaki slučaj otići u Čejen.

— Zašto?

— Da osiguram robnu kuću, pre nego što se pročuje o požaru. Ako se meni nešto desi...

Mladić je već postajao nervozan.

— Stalno naslućuješ nesreću. Hajdemo da popijemo nešto kod Frobišera? Dobro će ti doći.

Harper zavrte glavom.

— Mislio sam da će ti bar jedno veće izići iz glave salun i viski? Sve ima kraj, Lari. Tebi je devetnaest godina, a nisi nijednom stao iza moje tezge?

— Ne interesuje me...

Harper izvadi džepni časovnik i okrenu ga prema svetlosti.

— Idi do majke, ja ću još malo da obidem trgovinu. Razgovaraćemo ujutru.

— Opasač mi je ostao kod šerifa.

— Ja ću ga uzeti.

Lariju kao da se još nije išlo.

— Je li bila lepa? — upita.

— Ko? — okrenu se trgovac.

— Lusi Fridom.

— Bila je bogata — odgovorio je Harper posle kraćeg ćutanja.

— Zašto ne odeš da je vidiš? Da je upitaš ima li ona veze sa pretnjama? Sa požarom?

— Video sam je kad su je iznosili iz voza, u kolicima. Ne bih želeo da mi se to ponovo desi. Ne znam da objasnim... Osećam krivicu, mada sam svestan da nisam kriv. Bob Fridom je bio lepši od mene, ali ju je uzeo zbog para, kako bi napravio advokatsku karijeru... Uostalom, zar bi mu priznala? Ne! Možeš li to da zamisliš: ja se pojavljujem, ona misli da sam došao da vidim i pozdravim, a ja je optužujem! Glupo, zar ne?

— Jeste — priznade mladić.

— A možda je taj Buster umešan? Ko zna? Za novac se uvek mogu iznajmiti revolveraši i palikuće. Raspitaću se ja i za tog Bustera...

— Ja bih ti predložio nešto drugo.

— Da čujem?

— Neka šerif pripazi na našu kuću da je ponovo ne zapale. A ako on neće...

— Dva puta je neće paliti. Ne brini, meni se ionako ne spava...

Rekavši to, Rok Harper se lupnu po kaputu, a onda rastvori levi kraj. Tamo se nalazila futrola sa naramenicima i u njoj minijaturni „star“.

Lari se nasmeja.

— Ti i oružje? To mi je smešno...

— Nije mi do smejanja — odgovori trgovac. — A mogu da ti dam lekciju iz gađanja.

— Ti?

— Ja. I prestani da me smatraš odvratnim trgovcem koji ume samo da laže narod i zgrće dolare u svoj trezor. To misliš o meni, zar ne?

Lari je ćutao.

— Odlazi sada — gurnu ga lako otac. Lari ga poslušao.

„Harperova robna kuća” imala je deo za stanovanje. U stvari, bila je to zgrada u kojoj je vešti trgovac smestio i radnju i četiri sobe sa predvorjem i terasom.

Sada je svetlela samo ta strana.

Mladić je na uglu zastao i pogledao prema ocu.

Ali, njega više nije bilo na istom mestu.

Lari Harper je uzdahnio, slegnuo ramenima i produžio put.

A nedaleko, iz senke dugačkog trema ispred „Nacionalne Vajoming banke”, koja se nadovezivala na istočni deo Harperove zgrade, iskrsnu čovek.

Zar upaljene cigarete se pojača i napravi za trenutak purpurni krug po licu Doka Holideja.

Gledao je prema trgovcu koji se udaljavao na drugoj strani.

Nehotice, slušao je razgovor koji ga se nije ticao. Poželeo je malo čistog vazduha, napustio zadimljeni „Nort Plejt”, rešen da sutradan odjaše dalje. Za Ajdahol!

Nije uspeo da se iskrade kad su Harperovi zastali blizu njega.

Ostavio je sve kako jeste: on nevidljiv, oni uvereni da su sami.

Na drugoj strani, pomoćnik še-

rifa Bat Vest prolazio je ulicom u svojoj uobičajenoj večernjoj šetnji. Zamakao je za ugao, nadvirujući se kroz prozore banke.

Ničeg sumnjivog. Ušao je zatim u krčmu „Silver Slim” i tamo ostao neko vreme. Četiri vesela momka istovremeno su se izvukla iz krčme, dohvatila konje i odjurila niz ulicu, podvriskujući.

Posle toga sve se nanovo utišalo.

Kockar spusti opušak na prašnjavo tle i zgazi petom čizme.

Onda je čuo krik!

Trgao se...

Neko je ispustio uzvik samrtnog straha. Uzvik koji se gubio u čudnom gušenju nalik na uzdah ili ropac.

Dolazio je sa zapadne strane „Harperove robne kuće”.

Džordžijanac zabaci krajeve svog kaputa iza drški koltova.

Koraknuo je, zaboravljajući da ga se ništa u Laramiju ne tiče.

Pa ipak, sudbina mu je dodeljivala nezahvalne uloge.

Ovog puta je naleteo na čoveka opruženog na zemlji. Ležao je licem u prašini, se desnom rukom koja se zgrčila uz stub.

Šešir se nalazio malo dalje.

Holidej izvuče desni „linkoln”. Prišao je bliže.

Iz leđa nepomične žrtve štrčalo je bodež sa srebrnom „glavom”!

Mač Lakroovog štapa!

Nije morao da pogađa o kome se radi: prepoznao je široka leđa, prugasto odelo i komad belog prasluka.

Trgovac Rok Harper bio je mrtav...

Kockar kleče i stavi dlan pod čovekovo grlo. Nije bilo otkucaja. Ni daha.

Okrenuo se na vreme da opazi uzani tračak odsaja na cevi nekog oružja.

Bljesnuo je s ugla, na kome je samo jedan klin bila obešena firma Harperove trgovine. Požar ju je nagoreo i iskrivio, pa ostala da se klati, stružući ivicama o ostatke greda i zida.

Narandžasti plamen buknuo je sa te strane i metak je okrznuo Holidejevo rame.

Bacio se preko leša, nasumce pucajući.

Bio je zaista lepo izložen napadaču. Na čistini, okružen mlakom svetlošću preko puta, dok se ubica krio pod ogrtačem noći i senki.

Osetio je da mu se prašina uvlači u nozdrve.

Okrenuo se dva puta oko sebe i dočekao na laktove.

Zrna su ga pratila sve dok se nije zaustavio.

Onda se čulo škljocanje, i iz mraka se izdvojila nejasna senka.

Holidej mirnije nanišan i pritisnu obarač.

Kao odgovor na to, čuo se jauk.

Džordžijanac izvuče kolt sa levog boka.

Međutim, topot konja mu je stavio do znanja da se trudi uzalud.

Nepoznati je uspeo da pobegne!

Bat Vest je trčao iz „Silver Slima” s otkočenim oružjem.

Klavir u „Nort Plejtu” je ponovo umukao; ulazna vrata bila su načičkana radozalcima. Ali, niko se još nije usuđivao da potraži odgovore preko praga.

Pomoćnik čuvara zakona u Laramiju stigao je do kockara, s ne-doumicom koja mu je ispisivala celo lice. Jedino u šta je bio siguran bili su momak u tamnom odelu i mrtvi Harper.

Ali, bodež, pucnjava, udaljeni odjek jahača, sve to moglo je da sačeka Morgana Avalona.

— Šta se desilo? — promrmljao je Vest.

Holidej je punio magacin svog „linkolna” s neviđenom mirnoćom. U Vesta nije ni pogledao.

— Šta je ovo? — dotače Vest srebrnu kuglu mača.

— Polovina štapa — odgovorio je Holidej, stavljajući kolt u futrolu.

Bat Vest ga je gledao sa nerazumevanjem.

— Na koga ste pucali? — upita.

— Ne znam — odgovorio je opet Džordžijanac. — Našao sam ovog čoveka ovde, ovako... a onda je neko pozeleo da i mene složi kraj njega.

— Ko to?

— Kad bih znao, ne bih stajao ovde — sleže ramenima kockar. — Ali, verovatno njegov konj ima kopita...

Rekavši to, on se uputi prema konjušnici gde je ostavio Miga.

Bila je to velika, drvena baraka s otvorenim senikom i vratima kroz

koja su mogla da prođu dve zaprege. Vlasnik konjušnice, Ned Toli, sačekao je stranca na ulazu, gurajući levo krilo ramenom.

Šarac je zarzao kada je osetio gospodara.

Toli je pretekao Holideja i nabacio sedlo na ždrepcu, iako mu niko ništa nije naredio.

Holidej uzjaha.

Čovek koji je pucao na njega, sigurno to nije činio iz straha da bude otkriven. Naprotiv, mora da je imao razloga da i njega pošalje na onaj svet.

Ali, ko bi to mogao da bude?

Osim Parkera, s kojim je imao kratak sukob u „Nort Plejtu” i lupeža ptičjeg lica sa tregerima, koga je gurnuo u Blatni Potok, nije video nikog drugog ko bi mu radio o glavi.

Holidej iziđe iz konjušnice.

Na ulici, okrenut prema njemu, nalazio se jahač.

Metalna zvezda ljeskala se na oskudnim laramijskim svetlostima.

— Prepoznali biste ga? — upitao je Morg Avalon.

— Ne — kratko je uzvratio kockar.

— Ipak ćemo krenuti zajedno.

— Kuda?

— Za napadačem. Ne verujem da ste rešili da gledate mesec.

— To je moja stvar, šerife.

— I moja. Neko je pucao na vas, zar ne? Ako nemate nameru da od mene zatražite pomoć, znači da ste ili kukavica ili čovek koji sam

rešava svoje probleme. Znači, ovo drugo...

Avalon potera svog konja uporedo sa šarcem.

— Ostavio sam Vesta da umiri udovicu Harper i njenog sina. Pretpostavljam da će on umeti bolje od mene.

Holidej napravi mali luk, našavši se na mestu gde se otprilike nalazio skriveni strelac. Nedaleko, gomila posmatrača okupljala se oko leša. Čuo je Vestov glas, a onda bat čizama novih radoznalaca.

— Šta tražite? — upita šerif šapatom, videći da se kockar naginje iz sedla.

— Malo krvi, šerife.

— Krvi? Hoćete da kažete da ste ga...

— Jauknuo je. Pretpostavljam da je okrznut.

— Ja ne vidim ništa osim prašine...

— Prašina skuplja tečnost. Mora da ima negde grudvica...

Sjahao je i nekoliko časaka gledao u otiske čizama.

Onda je ponovo, ćutke, uzjahao.

Avalon ga je pratio.

— Ko bi nešto imao protiv vas? — upitao je, dok su izlazili iz Glavne ulice. — To je isti čovek koji je ubio i Harkera.

— Zašto tako mislite? A mač?

Izgledalo je da se šerifovo lice, u senci, lagano rasplinjava u osmejak.

— To je prilično naivno, mister. Mač je deo štapa koji ima Erkol

Buster. Očigledno da on ne bi bio budala da ostavi tako vidljiv trag.

Kockar je ćutao; čuvar zakona u Laramiju nije bio glup.

— Neko mu je to ukrao ili...

— Ili?

— Ili ga je on negde zaboravio?

— A ako je on u pitanju? Ako je već pobjegao?

— Od mene još niko nije pobjegao ako to ja nisam želeo. Uostalom, dao sam nalog Batu Vestu da ga uhapsi. Za njegovo dobro.

— Moraće ponešto sada i da prizna, zar ne?

— Na to i računam. Ipak mogli biste da mi se predstavite, mister...

Kako nije odmah dobio odgovor, Morg Avalon je ravnodušno slegnuo ramenima.

— Nije ni važno — reče. — Oslanjam se na svoj instinkt umesto na imena, mister. Siguran sam da niste ni lupež ni revolveraš.

— Zašto ste sigurni u to?

— Možda bih to mogao teško da objasnim, ali verujem u to. U najgorem slučaju ste kockar, naravno.

— Neka ostane na tome, šerife.

— Da li se varam?

Holidej je naglo mamuznuo ždrepcu.

— Zavisi — promrmljao je.

Prešli su mali, uzani mostić preko Blatnog Potoka i krenuli na sever.

Na jednom mestu Holidej je sjahao, kresnuo šibicu da pogleda teren, a onda se zagledao u noć.

— Šta se nalazi u tom pravcu? — upitao je.

— Ništa naročito, osim... osim Vučje Doline. Toma je otišao?

— Po svoj prilici.

— Do đavola — ote se Avalonu — tamo je „Lusi” ranč! I onaj Driskol! Mora da on ima veze s ovim ubistvom! Niko drugi!

Pošto je kockar ćutao, šerif je izvadio svoj „bantlajn”, proverio doboš i vratio ga natrag.

— Idem tamo — reče.

— Zašto? — zaustavi ga Holidejev glas iz tame. Avalon se malo iskosi u sedlu.

— Zato što je to moj posao.

— Možda oni očekuju da dođete? A kakve dokaze nosite sa sobom osim sumnji? Nikakve!

— Šta biste vi uradili na mom mestu?

— Vratio bih se u grad. Oni će morati da se ponovo jave i da naprave grešku.

Šerif zavrte glavom.

— Ne volim da čekam — promrmljao je. — Možda još neko da strada u tom isčekivanju. Ne, ja idem tamo!

— U redu, mene se to više ne tiče — rekao je Holidej.

Avalon klimnu glavom.

Zatim je poterao konja prema kamenjaru. Njegov šešir se ukazala na mlečnobledom, zvezdanom nebu, a onda ga prekri zavesa noći.

Holidej je gledao za njim. Kao da su ga misli prikovale za tle.

XII

— Gospode! — uzviknuo je Frensis Lakro, nabeđeni trgovac iz Den-

vera, kada su vrata njegove sobe bila izvaljena udarcem noge.

Skočio je kao uboden i posegao rukom za štap.

Nebesa!

Na njemu nije bilo kugle!

Zbunjen, povukao je prekrivač do grla, ništa više ne shvatajući.

Nekoliko ljudskih silueta ispunilo je prostoriju.

— Bustere? — pozvao ga je neki glas. — Ne mrdaj!

— Šta to znači? — uzviknuo je glumac.

Neko je blizu njega kresnuo šibicu i upalio svetiljku na noćnom stočiću.

Lakro ugleda šerifsku zvezdu na košulji Data Vesta.

— Uhapšen si! — reče mu ovaj i tutno kolt pod nos — Oblači se!

— Zbog čega? Šta to treba...

— Umukni, ubico! — zaurla sa ulaza drugi glas. Tamo je stajao Lari Harper, bled, raščupan, usijanih očiju. Srećom, bio je bez opasača, ali pogled mu je ubijao.

Lakro se okrenu prema Vestu.

— Ne shvatam, kakav je to način da upadate usred noći...

— Rekoh da se oblačiš — opomenu ga Vest i pokaza na kockaste pantalone i kaput.

Mladi Harper je vlažnih očiju pratio svaki pokret trgovca. Ali je Bat Vest takođe više motrio na njega nego na Lakroa; mladić je bio, izgleda, istinski pogođen naglom očevom smrću i bio je u stanju štašta da uradi.

Glumac je bezvoljno navlačio pantalone na noge.

Vest podiže štap i počeo da ga zagleda.

— Nešto mu nedostaje, Bustere? — primeti.

Lakro je u šerifovom glasu osjetio prizvuk opasnosti. Ali, i pored najbolje volje nije umeo da objasni gde se nalazi bodež iz štapa.

— Možda ne znaš gde je? — unese mu se Vest u lice.

— Ja ću mu reći — polete mladi Harper, ali ga Vestova šaka odbaci natrag kao kopito razbesnelog mustanga.

Mladić ulete u naručje dvojici građana, sudiji Garoku i gradonačelnika Timotiju Ridu.

— Ne mešaj se, Lari — priseti se Garok da ohladi mladića. — On je uhapšen i pripada zakonu, a ne tebi!

— Tako je — složi se i Rid.

Hju Garok bio je debeljuškast, okruglast kao bure; imao je podvaljak, velike uši, kratke, zatupaste prste na šakama i stomak na kome bi mu pozavidele i dobro napasane krave sa rančeva. Međutim, crte lica mu nisu bile tako okruglaste — imao je sastavljene, bledoplave obrve, izbačenu donju usnu s obešenim krajevima i nos u kome su se nozdrve skupljale i širile kao kod razdraženog ždrepcu.

Bio je golglav, bez kose. Obrijanu glavu je prilično zahvatilo sunce i izjednačilo je sa bakarnom bojom kože na licu.

Gradonačelnik Rid se nije mogao

„hvaliti” sudijinom debljinom. Naprotiv!

Odelo mu je visilo na mršavim ali ne i uzanim ramenima. Videlo se da Rida nagrizala neka bolest, jer je vidno slabio i gubio svoju pozamašnu težinu. Leđa su mu se povijala i od toga kao da su mu ruke bivale duže a kolena špicastija.

Lari Harper otrese sa sebe njihove ruke i ostade tako ustremljen, spreman da poleti ako ga opet obuzme bes.

— Nisi izlazio večeras nigde? — upita Vest.

— Naravno da nisam — obrecnu se Lakro. — Malo mi je bilo gužve danas u trgovini, oči su mi pobebele...

— Siguran si?

— Jesam. Možda biste bili ljubazni da mi objasnite...

— Ubiću ga! — ponovo zaurla Harper, koji je više davao oduška sebi zbog sedenja u ćeliji nego zbog iznenadne očeve smrti. — On nas sve zavatlava, a tamo... moj otac...

Glas mu zadrhta, pred plač.

Međutim, to na Vesta ne ostavi neki naročiti utisak.

Lari Harper je kod kuće očigledno dobro povukao iz neke skrivene flaše viskija, pa se sada razmetao očajanjem.

— Biću ljubazan — klimnu glavom Vest — da te upitam otkud deo tvog štapa u leđima Roka Harpera?

Lakro preblede.

To svakako nije mogao da učini

čovjek, ako ga vest nije istinski zaprepastila, razmišljao je Vest.

Glumac napipa svoje pozlaćene cvikere, nataknu na nos a onda sve redom dobro zagleda.

— Je li to provokacija ili...?

— Ne odugovlači! — unese mu se Vest u lice. — Uhapšen si zbog ubistva Roka Harpera, jasno? Tvoj bodež, iz štapa, nađen je u njegovom telu, pre petnaestak minuta!

Lakro je otvarao i zatvarao usta.

— Ali... ali to je nemoguće... Ja sam spavao...

— Imaš svedoke?

— Svedoke? Za spavanje?

— Tačno. Ako nemaš... Polazi!

I Bat Vest grubo odgurnu Lakroa prema ulazu.

U prolazu, mladi Harper zamahnu rukom da udari Lakroa, ali glumac vešt看 pokretom podlaktice odbi taj zahvat i mirno nastavi put.

Do zatvora nisu progovorili ni reči.

Bat Vest je osmatrao okolo, da im se ne približi neko od gomile ispred „Nort Plejta”. U stvari, đavolski je žurno terao svog zatvorenika da ga mnogi čestito nisu ni videli.

Zadnji ulaz „Nort Plejta” odlično mu je poslužio da nesmetano stigne do šerifove kancelarije.

Čim je ušao, gurnuo je Lakroa čak do zida, a onda stavio rezu na vrata.

Glumac je i dalje imao posivelo lice i suve nepce.

— Tamo! — pokaza mu Vest prema rešetkama.

— To mora da je neka greška...
— procedio je Lakro, ne opirući se više.

— Zaveži, budalo! — prasnu na njega pomoćnik čuvara zakona, zveckajući ključevima. — Znaš li ko je bio Harper? Ako ne znaš, mogu ti reći da će malo viskija i nekoliko dobrih govornika začas da ti natovare gomilu s užetom, na vrat!

— Ali...

— Kušuj!

On zaključa vrata i tek tada odahnu.

Lakro je stajao sa prstima na hladnim šipkama, zureći u Vesta.

— Čujte, ja nemam pojma...

— Znam. Nemaš pojma gde ti je bodež, zar ne?

— Tačno! Bio je u sobi, ali...

— Ali?

Lakro se udalji prema suprotnom zidu.

Vest se isceri.

— Nećeš da kažeš? Plašiš se nečega? Uostalom, mene to ne interesuje. Kad se vrati Morg, njemu ćeš propevati. Naravno, ukoliko te pre toga ne obese!

— Vi to nećete dozvoliti...

— Neću? Misliš da ću da stanem s puškom ispred rulje i da vičem: Sklanjajte se, Erkol Buster čeka suđenje i uverava vas da je nevin? Bah! Ne pada mi na pamet!

Kako je Lakro ćutao, Vest nastavi:

— Vidiš ovaj prozor? — pokazao je. — Nizak je, i kroz njega može da proviri svako ako stane na sedlo

konja. Možda će ubica Roka Harpera doći da i tebe sredi?

Larko se trže. Prišao je rešetkama i počeo da ih tresе.

— To je budalaština! — vikao je.

— Ja nemam veze s tim ubistvom, zar vam nije jasno? Nikakve vezel

— Ja se ne sećam da ima duhova — promrmlja Vest.

— Kako...?

— Samo bi duhovi mogli da uđu u tvoju sobu i uzmu bodež, zar ne?

Lakro je ćutao.

— Da ga nisi nekom prodao? Poklonio?

— Nisam. Ja...

— Bolje da govoriš.

— Ali šta? — razmahao se rukama glumac. — Zaista nemam šta da kažem, do vraga! Jedino to da sam ispio budala, za tričavih pet hiljada dolara...

Vest načulji uši. Međutim, nije želeo da iskazuje preteranu radoznalost.

— Pet hiljada dolara je pravo bogatstvo — rekao je najmirnije što je mogao. — Pa ipak, to je ništa u poređenju sa glavom, kad namaknu omču...

— Hoćete li da prestanete? — razvika se Lakro. — Šta hoćete da vam kažem? Tačno, nisam trgovac, već glumac. Razumete li? Glumac! U Sktosblafu me je našao neki tip. Došao je posle predstave u moja kola, imao je neku masku preko glave i rekao mi je...

— Da?

— Rekao mi je da ću dobiti pet hiljada dolara da odglumim trgovca iz Denvera, koji u Laramiju hoće da otkupi čitav dućan...

— I pristali ste, tek tako?

— Tek tako? Dao mi je polovinu odmah, a to je bio novac koji sam mogao samo da sanjam. Naravno da sam pristao! Zašto ne bih? Bila je to jedna prosečna, zanimljiva uloga...

— Zašto je bio maskiran taj vaš prijatelj?

— Otkud znam? Ja sam radije gledao u novac nego u njega. Kasnije me je ovde posetio još dva puta.

— Kada?

— Juče ujutru mi je doneo novac za kupovinu Džegerove trgovine...

— I kada još?

Lakro se namršti; ali, sve je već krenulo nizbrdo. Zar вреди kriti? Njegova glava bila je u torbi, ničija druga.

— I večeras — reče.

— Isto tako maskiran? — upita Vest.

— Da!

— Šta je hteo večeras?

— Rekao mi je da sutra mogu otići iz grada, da je moj posao završen. Što se ostatka novca tiče, kazao mi je da će me čekati na pošti u Čejenu. Ja sam se pobunio, jer sam očekivao da dobijem na ruke...

Vest oslušnu. Spolja se nije čula galama i to je još uvek bilo dobro.

— Tada su se čuli koraci u hodniku i on je ugasio svetlo. Onda je

pobegao kroz prozor... Do vraga, to je moglo tada da se desi! Da mi izvuče mač! Ja sam legao, ne paleći lampu, i zaspao mnogo kasnije.

— Ta priča neće dirnuti porotu — dobaci mu Vest.

— Ali, to je prava istina!

— Možda! Ali, vi ste budala, Busters! Sklapate sumnjive poslove sa maskiranim ljudima! Gde vi živite?

— Novac mi je bio potreban — procedio je Lakro. — Poseta mom programu bila je sve slabija, a dobio sam uveravanje da u mom zadatku neće biti ništa nezakonski. Na ubistva nisam ni pomišljao...

— Opišite ga malo bolje — predloži Vest.

— Nemam šta da dodam — slegnuo je ramenima Lakro. — Obična odeća, šešir, košulja, čizme... Takvo odelo nosi najmanje milion u ovim krajevima.

— Maska?

— Od crnog platna, čini mi se. Kao mali džak prebačen preko glave, dole je široka i pada po ramenima. Ima dva otvora za oči i ništa više...

Bat Vest pripali fenjer i okači o klin, na početku hodnika.

— Sad možete da nastavite spavanje — reče.

— Šta će biti sa mnom? — podskoči Lakro.

— To će šerif da odluči kad se vrati.

— Kad će se vratiti?

— To samo on zna — dobaci Vest i iziđe.

U polumraku, okviri glumčevih cvikera ličili su na dva zlatna polumesece.

XIII

Posle nepunih pola časa jahanja kroz kamenjar, šerif Laramija izbio je na zaravan pred „Lusi” rančom. Nije štedeo konja.

Dva puta je malo falilo da sleti sa sedla i da životinja polomi prednje noge.

Ipak se održao u sedlu; nije želeo da beguncu dopusti predah. Putem ga niko nije sačekao u zasedi, što je moglo da znači da je ranč poslednje pribežište.

Osim, ako se nije udaljio u brda, da liže sopstvenu ranu.

U koralu je video nekoliko konja i prvo se uputio na tu stranu.

Polako je sjahao, motreći oko sebe.

Kuća se nalazila u mraku.

Kao i baraka za kauboje, ako je tamo uopšte bilo nekoga.

On se provuče kroz grede i počeo da razgleda konje.

Nekoliko sedala nalazilo se prebačeno o ogradu. Među njima je trebalo pronaći najtoplije i najprajšnjavije.

Avalon dlanom prođe preko njih.

Imao je pravo: jedno je, s unutrašnje strane, još bilo vlažno i zagrejano. A ako se sedlo nalazilo tu, onda je i konj.

Bez žurbe je milovao grive uznemirenih pastuva. Činilo se da ih šerifovo prisustvo više ne razdražuje.

je. Prestalo je dizanje glava, rzanje i trčkanje po krugu.

Koža jednog zelenka naročito se presijavala i Avalonu nije bila potrebna velika mudrost da zaključi da se radi o znoju.

On se vrati, malo zbunjen činjenicom da se ceo ranč nalazi u mraku.

Da ga, možda, ne posmatraju iza zatamnjenih prozora?

Desni dlan mu očeša dršku „bantalajna”.

Umesto prema kući, krenuo je ka baraci.

Vrata su bila razvaljena, izgledalo je sve tako pusto i sablasno. Pa ipak, on ču slabi zvuk iznutra: duboko disanje nekog čoveka u snu.

Na vrhovima čizama se približio.

Spoljna svetlost obuhvatala je deo prostorije, dvospratnih postelja i stola. Sudeći po čebadima, koja su na spavačima izgledali kao gomile, on izbroja trojicu.

Znači, Lusi Fridom je ipak imala momke na ranču.

Da li se među njima nalazio begunac?

On izvuče svoj dugocevni kolt i zapne otonac. Taj zvuk kao da se usekao u svest zaspalim ljudima. Istovremeno su podigli glave.

Rufus Blint hitnu rukom pod uzglavlje...

— Mir! — tiho ga opomenu šerif.
— Ustanite svi!

Brjus Kornej je na tregeru unao svoj nož. „Čačkalica iz Arkanzasa” bila je spremna da fukne kroz va-

zduh i noćnog posetioca pošalje u pakao.

Ali, na prsluku je zasijao metal. I Blint je to, opazio.

Šerif!

Montanac polako spusti noge na pod. Sva trojica su bili u čizmama; kao da nisu imali volje da se svlače. Menol Kabesa se čak nije odvajao od redenika preko ramena.

— Bez trikova, momci! — nastavio je Avalon. — Imam za vas nekoliko pitanja. Dakle?

— Je li ovo zvanična poseta? — priseti se Kornej.

— Mogla bi da bude — odgovori šerif. Njegova silueta pokrivala je ceo ulaz i delovala prilično impozantno.

— Šta hoćete?

— Čiji je zelenko u koralu? — upita Avalon.

Kornej se počea po plečki, očigledno pospan i bunovan u isti mah.

— Zelenko? Moj nije... U stvari, nije ničiji. Niko od nas ne jaše tako nešto. Zašto pitate, šerife? Šta se desilo?

Avalon stavi „bantlajn“ za pojas.

— Da li je neko dojahao malopre na ranč?

Kornej se okrete prema Blintu, a onda prema melezu. Gledali su se nekoliko časaka, dok je šerif strpljivo čekao odgovor.

— Nisam čuo ništa — javi se Blint. Njemu se pojava čuvara zakona na ranču nije dopadala i gledao je da ga se na svaki način otrese što pre.

— Niko nije čuo?

— Niko — umeša se i Kornej. — Sutra radimo, šerife, pa obično ležemo u prvi mrak. Ako je neko i došao, ništa nismo čuli.

— Vrlo ste sigurni u to što kažete momci?

— Drugo ništa ne znamo — reče Blint.

— Kada ste se zaposlili?

Blint pogladi svoje brkove. Očigledno, šerifu se ne bi dopali drski odgovori. Odmah bi nešto posumnjao.

— Pre dva dana — odgovorio je, munuvši laktom Korneja.

— Nište iz Laramija? Vi ste ona trojica, sećam se...

— Tražili smo posao i našli smo.

— Odakle dolazite?

— Iz Kolorada — brzo odgovori Blint. — Naš bivši gazda dao nam je otkaz, jer nije imao čime da nam plati. Upropastile su ga suše...

— Kolorado? Koji deo?

— Fleksboro, zapadna ravan Roki Mauntinas oblasti.

Kornej je zadržano buljio u Blinta. Taj je mogao da sipa odgovore kao iz rukava. I to odgovore u koje ne bi posumnjao nijedan živi šerif na Zapadu!

Avalon je gledao prema kući.

— A vlasnica ranča? Spava?

Blint okrznu pogledom Korneja, dajući mu na znanje da ne izleće jezikom suviše preko zuba.

— Ne znamo — odgovorio je potom. — Gledamo svoja posla.

— To je dobro — rekao je Avalon. — Nastavite da spavate, momci. Inače...

Nisu ga baš dobro shvatili.

Međutim, Morg Avalon je već izašao napolje.

Blint, Kornej i Kabesa se prišunjale ulazu. Videli su da šerif Laramija kreće pravo prema tremu kuće. Očigledno se u gradu desilo nešto neobično, čim je njegov zakon došao čak u Vučju Dolinu, i to sâm.

Avalon je stao ispred trema i viknuo:

— Ovde Avalon, šerif... Ima li koga?

Njegov glas se nekoliko puta vratio s obližnjih litica, gubeći se u visinama.

Vrata kuće su se polako otvarala, uz zlokobno škripanje.

Onda je sevnuo plamen.

Revolverski pucanj prolomio je noć čudesnim zvukom.

Zrno je očešalo obod šerifovog šešira.

Ali, umesto da skoči i potraži zaklon, ili uzvрати vatrom, Morg Avalon je ostao na mestu, kao skamenjen.

Čekao je.

Drugi pucanj se nije čuo.

Iz kuće se pojavila visoka, mršava prilika Paba Driskola.

U ruci mu se pušio „valker”.

— Ko je to? — upitao je nadzornik „Lusi” ranča šupljim glasom.

— Ako ste gluvi, mister — dobacio je Avalon ne mareći za izvučeni kolt — onda niste slepi.

— Šerif?

— Da, šerif. To sam i rekao prvo. Imate lošu osobinu da potežete na čuvare zakona?

— U mraku su sve mačke crne — kazao je Driskol i gurnuo revolver u futrolu sa resama. — Šta tražite u ovo doba, šerife? Opet neki papir?

— Tražim jednog ranjenika.

Pod Driskolovim čizmama zaškri-paše daske trema. On se približi iskrivljenoj ogradi, nemajući nameru ni da se približi Avalonu ni da ga pozove u kuću.

— Ja nisam doktor — rekao je muklo.

— Nisam došao da slušam govore — ispravio se Avalon. — Ko je dojahao na ranč, malopre?

— Niko!

— U koralu je znojav konj. I toplo sedlo. Šta na to kažete, Driskole?

— Ništa! Na ovom ranču može da se jaše kad se hoće i gde ko hoće.

— Vi ste jahali?

— Nije važno, šerife. Šta se dešava u vašem gradu?

— Jedan čovek je ubijen. Trag ubice vodi u ovom pravcu. Ostavio je za sobom dosta krvi... Gde je?

Pab Driskol je ćutao.

Njegovo teme kao da se spajalo s ivicom krova. A ruke, opuštene i duge, ličile su na klatna koja se spremaju da zvone.

— Bolje da se vratite, šerife. Ovo je privatan posed.

— Izbegavate saradnju?

— Rekao sam da se vratite.

— I hoću. Ali, drugi put kada budem došao, nećete više stajati na tremu.

I Avalon se okrete.

Driskol mu uputi dug, pakostan pogled. Ožljak na usni mu se malo više zgrči i, iza njega, bljesnuše zubi.

Morg Avalon krenu prema svom konju.

Onda se naglo iskosio.

„Bantlajn” mu je već zablistao u šaci; opalio je ispod levog pazuha u pravcu nadzornika ranča.

Iznenadeni Driskol se trgao, ali tek pošto mu je kugla očešala šešir.

Bio je to brz, neočekivan potez čuvara zakona.

Računi su bili poravnati. On je to vrlo dobro znao.

Kada je šerif uzjahao i iščezao u noći, iza Driskola se čulo sablasno cijukanje invalidskih kolica. Žena sa „šlajerom” i belim rukavicama pojavila se na tremu, lagano okrećući točkove.

— Prokleta njuškalo — oglasila se Lusi Fridom svojim prigušenim, muškobanjastim glasom. Sedela je zavaljena na naslon kolica, poduprta velikim belim jastukom. — Misliš li da je otišao?

— Ne verujem — odgovori Driskol. — Nije naivan.

— To je njegov problem — rekla je Lusi i okrenula kolica.

Pab Driskol se prevario.

Avalon se nije pritajio u blizini.

Odjahao je zaista prema Laramiju. Begunac, ako je iole teško ranjen, moraće da potraži pomoć od doktora Formena. Rano ujutru ili možda oko podne,

Trebalo je samo paziti na doktora.

Zanet mislima, iznenada se našao pred siluetom nekog jahača.

Desilo se tako iznenada da nije umeo ništa pametno da smisli. Pogotovu što jahač nije pokazivao zna ke neprijateljstva ili uznemirenost.

Jednostavno ga je sačekivao.

Bilo je to kraj same ivice stene, odakle su ionako uzani put sužavao u puteljak, načičkan ostrim kamenovima i stvrđnutom zemljom.

Avalon zateže uzde.

Tek tada mu se oblik jahača učini poznatim.

Pa naravno...

Stranac s kockarskim licem i manirima. Tamno odelo i „kalifornija” šešir. I veličanstveni, šareni žrebac pod njim.

— Niste mnogo postigli, šerife — dočeka ga Holidej.

— Nisam — priznade Avalon. — Ne želim da prenaqlim. A vi... zar niste u gradu?

— Prija mi noćna šetnja. Nisu vam dali ubicu?

— Poriču, ali osećam da nešto nije u redu.

Holidej sjaha.

Njegove kretnje su bile nepredvidive. Reči takođe.

Morg Avalon se malo izdiže u sedlu.

— Gledali ste samo napred, šerife? — upitao je Džordžijanac.

— Šta smerate?

— Neko vas je čekao — reče kockar. — S dvocevkom.

— Ko? Ne shvatam...

— Vaš čovek, šerife.

I pokaza negde ustranu.

Avalon skliznu sa sedla. Tek tada primeti neko tamno klupko, složeno pored stenja.

— Ko je to?

— Ranjen je... Mislim da je on ostavljao trag još od Laramija.

— Mrtav je?

— Biće, ako izgubi krvi više nego što sme.

Avalon kleče na koleno.

Čovek na zemlji je imao preko glave prebačenu masku-kapuljaču. Levo rame mu je krvarilo; košulja se bojila sve do zgloba šake.

Šerif obuhvati prstima vrh kapuljače i povuče. Ispod nje se ukaza lice sa bradom, punačko ali zgrčeno.

— Pa, to je... momak sa ranča?

— Imao sam s njim nesporazum zbog pokera u salunu.

Avalon pogleda na sever, prema Vučjoj Dolini.

— Kako ste ga iznenadili?

— Lako. Bio je suviše zauzet ranom i nišanjenjem u vas.

Tek tada šerif primeti u Holidjevoj ruci torbu od krokodilske kože.

— Šta vam je to? — upita.

— Torba. Mogu da ga previjem, ako želite da ostane u životu.

— Prokletstvo, zar ste doktor?

— Samo zubar.

Avalon natuče šešir na čelo, očigledno zbunjen. Trebalo je da zahvali strancu na pomoći, a opet, suviše su ga mučile misli o ranču.

— Vратићу se tamo — rekao je, stisnutih usta. — Moraće da mi daju odgovore na neka pitanja.

— Koji?

— Ja znam otprilike odgovor, šerife.

— Reći će da su ga danas isplatili i da nemaju veze s tim.

— Ali... ali čemu sve to? Zbog čega je ubijen Harper?

— Neka vam to on ispriča.

— Bojim se da ne potraje dugo...

Šort Parker nije uspeo da se dokopa ranča. Otišao je za Larami prebačen preko sedla Džordžijančevog šarca, bez svesti.

XIV

Tek kad se sve potpuno smirilo, kad je zamro skoro svaki noćni zvuk, Rufus Blint je nastavio da ispituje pod barake.

Na ulazu je Menol Kabesa strazario s puškom u ruci, dok je u drugom uglu prostorije Brjus Kornej na kolenima „osluškiavao“ daske pod sobom.

Nigde neuobičajenog zvuka. Istina, bilo je pukotina, ali gde god su zavukli nož ili šipku da podignu, nailazili bi na zemlju ili malu rupu koju su načinili pacovi.

— Prokleti „šarenookac“ — gundao je Kornej. — On na vazduhu izigrava čuvara, a ja cepam kolena po ovoj smrdljivoj jazbini!

Blint rukavom obrisao znoj sa čela i najзад sede, istegnuvši noge.

— Ovde nema ništa — reče.

— I ja mislim — složi se Kornej.

— I ne bih ništa ostavljao za sutra!

Ako se onaj šerif navadi da dolazi češće ovamo, od našeg posla nema ništa. Još će iščačkati i kakvu poternicu za nama...

— Nemoj toliko da urlaš, brbljivi idiote! — zareža na njega Blint. — Misliš da je sve tako jednostavno? Zar nisi video kako je ona nakaza dočekala šerifa? Pucala mu je skoro u čelo! A kako će tebe dočekati?

Kornej se iskezi.

— Ja neću da stanem tamo i da vičem „ima li koga?“.

— A šta bi ti uradio?

Ovaj pokaza prema melezu.

— Neka Kabesa ode tamo, s druge strane. Možda ćemo moći da se uvučemo preko nekog otvora ili prozora?

— A zašto on?

Kornej raširi ruke.

— Zato što je melezi! Ume da se nečujno šunja. A ako zagusti, taj će zubima da izvadi metak i da okine. Puška mu ne treba.

— Od tvoje duhovitosti me spopada muka — promumla Blint i podiže se sa poda.

Čutke je navukao kabanicu i proverio kolt.

— Idemo svi zajedno — reče.

Kornej slegnu ramenima. Njemu je, na kraju krajeva, bilo svejedno. Samo da već krenu i okončaju potragu.

Blint ispruži ruku i zaustavi nestrpljivog bacača noževa.

— Bez žurbe — opomenu ga. — I bez milosti!

Kornej klimnu glavom, usijavši očima. Najzad nekoliko pametnih reči!

Više nisu imali razloga da se uzdržavaju i kriju.

Bila je to odlučujuća noć za bivšeg Fridmovog partnera i njegove nove prijatelje.

Krenuli su s otkočenim koltovima.

Menol Kabesa je išao poslednji. Kretao se pognut, poput mačke, zverao levo i desno, spreman da saspe olovo u svaku senku koja se kreće.

Blint je, kao i obično, bio prvi.

Druga strana kuće „naslanjala“ se na kameniti obronak, iza koga su stabla štrčala kao pobodene indijanske strele zelenih pera.

Sa te strane videla su se dva prozora.

Na niži se moglo ući sa zemlje, a za onaj viši bilo je potrebno nešto drugo. Na zidu nije bilo nikakve izbočine za koju bi se moglo prihvatiti.

Blint pokaza rukom prema oborenom deblu. Kornej i Kabesa ga prihvatiše i uspraviše uza zid.

Sve su to radili skoro bešumno, ne izgovarajući nepotrebne reči. Sporazumevali su se rukama i znacima, pokretima glave, ili su jednostavno jedan drugome pogađali misli.

Blint pokaza Korneju da uskače u prizemlje, a melezu na sprat.

Za sebe je pokazao da će prići kući s lica.

Tako su se razišli.

Kabesa je počeo vešto da se puže uz stablo. Do polovine je s lakoćom došao, ali odatle je morao da bude

pažljiv, jer je zemljište počelo da mu izmiče. Svaki neoprezan i nagli trzaj pretio je da sklizne drvo i povuče za sobom meleza.

Brjus Kornej je svojom „čačkalicom iz Arkanzasa” lako otvorio prozor. Radio je levom rukom, dok mu je desna bila zauzeta oružjem.

Zatim je prebacio noge i našao se u đavolski mračnoj prostoriji.

Ukipio se i oslušnuo.

Ništa.

Ni daška. Ničega.

On oseti da mu se iz kose, sve do brade, slivaju potoci znoja. Nekoliko kapi dopre mu do usta i on jezikom pokupi njihov slani ukus.

I dlan mu se znojio, naročito onaj u kome je ležala drška revolvera.

Kad su mu se oči malo navikle na pomrčinu, zaključio je da se nalazi u nekoj maloj odaji. Mirisala je na hranu, nešto slično sušenoj govedini ili slanini.

Kornej napipa vrata i lagano ih gurnu.

Zaškripala su kao da ih niko godinama nije otvarao. Čitavi velovi paučine polepili su se Kornejevom licu. Tiho je istisnuo kletvu.

Našao se u proštranoj odaji, u koju je spolja ulazilo dovoljno mesečine.

Izgledala je prazna.

Na zidovima ničega, na podu ni stola ni stolice.

Samo je neka gomila, desno, ispuњavala taj deo i sledila krv u Kornejevim žilama.

Bila su to invalidska kolica Lusi Fridom!

Nekoliko časaka lupež se pritajio, misleći da će njegovo sopstveno disanje srušiti zidove. Kada se uverio da žena u kilicima mirno sedi, zaključio je da spava.

Šta da uradi?

Kraj njega se nije nalazio Rufus Blint da mu to kaže. Morao je da se osloni na samog sebe.

Blint je kazao: Bez milosti!

Znači, ovu večiticu bi trebalo skleptati tako da mu duže vreme ne pravi smetnje.

Okrenuo je svoj kolt tako da mu se cev nađe u šaci.

Na prstima je pošao napred.

Pod je škripao, cičao, uvijao se i podrhtavao, a Kornej je posle svakog koraka zastajao i vraćao revolver u pravi položaj.

Ako se žena trgne i ako pogleda na njegovu stranu, moraće joj za pušiti usta metkom.

Međutim, ruka na naslonu kolica nije se pomerala.

Kornej je već počeo da se zadovoljno ceri.

Nalazio se iza samih kolica. Nagnuo se preko naslona i zamahnuo koltom...

Onda se užasn timer!

Umesto Lusi Fridom, u njega se kezilo pakleno lice sa ožiljkom.

Pab Driskol!

Nije stigao da dovrši svoj zamah. Pre nego što je skončao, ugledao je u krili nadzornika cev „valkera”, a zatim je prasnulo.

Brjus Kornej se povio, pogođen u stomak. Bio je mrtav pre nego što je dodirnuo tle.

Njegovo telo je skliznulo preko naslona kolica na Driskola. Ovaj je odgurnuo leš od sebe snažnim zamahom, i istovremeno se uspravio.

Kolica su zbog toga cijuknula i otkotrljala se nekoliko jardi natrag, do samog suprotnog zida.

Kornej je ležao nepokretan na podu.

Visoki nadzornik se približio spoljnim vratima, držeći kolt u ruci.

Kao da je čekao nešto.

Lice mu se razvuklo u ružnu, satansku grimasu kada se odozgo, sa sprata, razlegao stravični kikot!

Bilo je to ono isto, šakalsko smejanje i zavijanje koje su prošle noći tri došljaka čula u baraci.

Čuo je to i Blint, na drugoj strani.

On, koji je mnogo toga preturio u životu preko glave, naježio se pod kabanicom. Malopredašnji pucanj nije mogao da odgonetne: neko je bio primoran da povlači obarač, Driskol ili Kornej?

Kabesino oružje se još nije oglašilo.

Kikot na spratu je upukao, da bi odmah potom grnula puška!

Ne, nije to bio Kabesa!

Bila je to ona tipična, razorna eksplozija puške za bizone. Ako je melez pogođen, od njega je malo šta ostalo iz te blizine!

Rufus Blint se nije dugo predomišljao.

Uzmakao je, saplićući se.

— Brjuse! Kabesa! — povikao je. Niko mu ne odgovori.

Obuzet besom i očajanjem, Montanac isprazni svoje oružje prema prozorima kuće. Barutni dim se još nije čestito ni razvejavao pred njim, a iz kuće mu ponovo odgovori onaj jezivi, ludački kikot!

Zatim su se vrata počela lagano otvarati.

Nije više želeo da čeka.

Okrenuo se i počeo da beži.

Bio je siguran da su mu drugari nastradali. Glupo, možda, ali u svakom slučaju od njih nije mogao da se nada pomoći.

Ostao je sâm.

Sada mu je bilo najvažnije da pobegne što dalje od tog ukletog mesta.

Ako je mislio da će tek tako uspeti da odmagli, varao se!

Učinio je glupost što se uputio u beg bez konja.

Mislio je da će u kamenjaru lako da se sakrije i nesmetano stigne do Laramija. Međutim, ubrzo je uvideo koliko se još nalazi u smrtnoj opasnosti.

Jer, sa ranča je već jurio jahač!

Teško dišući, Rufus Blint se uputi prema uzvišću, kako bi našao prikladan zaklon. Uz put je punio doboš svog revolvera, grozničavo razmišljajući o tome kako je ceo njegov poduhvat počeo sa greškama.

Možda mu je najveća bila u tome što je želeo da se dočepa plena na miran, neosetan način, kamuflirajući se u rančerske momke.

Umesto da se posluži oprobanim stilom od ranije: iznenadno napa-

sti Driskola i ostale, pretražiti za jedno popodne ceo pod u kući, i posle toga odmagliti!

Ovako je doveo sebe u neugodan položaj da se bori za goli život. A i dva momka je uvalio u sos; poginuli su već na samom početku potrage za dolarima.

Izgledalo je da su unapred bili osuđeni na propast.

Kao da su ih čekali, u zasedi.

Koliko je Driskol imao pomoćnika kraj sebe? Gde ih je držao sve vreme u kući?

Bila su to pitanja na koja nije umeo da nađe odgovor.

Ostavio je to za kasnije. Sad se brinuo za sopstvenu kožu. Jahač sa ranča više nije žurio. Činilo se da je osetio opasnost ispred sebe i zaustavio se.

U Vučjoj Dolini ponovo je zavladała tišina.

Begunac i gonilac su mogli da počnu svoju „igru“ skrivača i traagača.

Rufus Blint protiv Paba Driskola, ili nekog njegovog pomoćnika?

Potrazio je bolje mesto, trudeći se da nekim zvukom ili neopreznim korakom ne izazove odron kamena i tako oda svoj položaj.

Našao je udubljenje između dve stene i tu se smestio. Preostalo mu je da čeka i da osluškuje.

Ispod njega, dole, za kratko se čulo klizanje kopita o tle. Bilo je već sasvim blizu. Blint se zgrči, ispruživši ruku oružjem ispred sebe.

Ugledao je konja, ali praznog sedla.

Prokletstvo!

Mora da ga je Driskol zavarao i sad se vere s druge strane.

Pokušao je da u noći otkrije neki pokret, ili šum. Uzalud! Kao da se sve zaverilo protiv njega.

Onda mu sinu luda misao: možda se gonilac ne nada da bi ovome palo na pamet da se dočepa njegovog konja? Ili... ili ovaj baš to iščekuje?

Nešto je morao da preduzme.

Odlučio se da krene niz obronak, verujući da Driskol radi suprotno.

Ali, prevario se.

Odozdo je sevnuo plamen!

Zrno je očešalo kamen ispred Blintovog lica, sasulo mu prašinu u oči i oprljalo obraz. Blint se instinktivno povukao natrag, uzvativši vatru.

Strelac ispod njega bio je vraški precizan. Menjao je mesta i uvek ga je ciljao jedva koji santimetar blizu. Kao da se poigravao s njim, ne želeći odmah da ga dokusuri.

Blint je, sa svoje strane, pucao nasumce.

On nije imao mogućnosti da menja položaj. Bio je uhvaćen na takvom delu obronka gde se štitilo samo jednim kamenom.

Senka gonioca iskrsla je za trenutak, dovoljno da ga Blint jasno ugleda i povuče oroz.

Međutim, promašio je!

Učini mu se da odozgo dopire pakosno, štektaivo smejučenje.

Besan, on opali još jednom.

Sledeći put se čulo samo škljocanje! Odao se!

Užurbano se mašio rukom za pojas da povadi metke. Video je kako motkasta, avetinjska prilika grabi prema njemu, lepršajući krajevima kaputa kao noćna grabljivica krili-ma.

Gotovo je, pomisli Blint.

Neće imati vrećena da ubaci nijednu kuglu u doboš.

Kada se tome najmanje nadao, više njegove glave se oglasi revolver! -

Bio je zbunjen ništa manje nego i gonilac.

Zrno je podiglo oblačak prašine kraj Driskolovih čizama i nateralo ga da se povuče. Sam protiv dvojice, na to sigurno nije računao.

Blint još manje!

Iznenadna pomoć spasla ga je nevolje; smrt se već nadnosila nad Rufusom Blintom, a nepoznati strelac bio je kao melem za njegove uši.

Nekoliko hitaca „oduvalo“ je voštano, demonsko lice nadzornika „Lusi“ ranča.

Uskoro se čuo topot konja. Udaljavao se prema posedu.

Iznad Blinta se, potom, uspravila visoka prilika nekog čoveka.

Bila je urezana u nebo, poput kamena, dodirujući obodom šesira krajičag bleđožutog meseca.

Ko je bio nepoznati spasilac?

Na taj odgovor nije morao dugo da čeka.

Lice Rufusa Blinta, koje je tada bilo opušteno i omekšano, ponovo se zateglo. Do njega se, u nekoliko skokova, našao čovek sa metalnom zvezdom!

Morg Avalon!

Čuvar zakona u Laramiju poverio je onesvešćenog zarobljenika Holideju da ga odvede u grad, a on se vratio natrag.

— Šerif! — uzviknuo je Blint, sa mešavinom iznenađenja i olakšanja — nikad se nisam obradovao zvezdonošcu kao sada...

— Zar vas trojica ne spavate na ranču? — upitao je Avalon. Ruka sa „bantlajnom“ još je bila u horizontalnom položaju.

— Ono nije ranč, nego...

— Nego?

Blint učuta.

Bez obzira što mu je šerif spasao život, Blintu se nije otvaralo srce. Pogotovu kad se radilo o zlatu, kojega se nije odricao još uvek.

Do pre neki minut bio je spreman sve da ostavi, samo da spasava goli život.

Sad je već mislio drukčije.

— Ko ti je bio za petama? — upita oštro Avalon.

— Driskol, nadzornik.

— Zašto?

— Otpustio nas je — slaga Blint — i nije hteo da nam isplati ova dva dana. Otišli smo tamo da raspravimo, a oni su pucali na nas...

— Oni? Koji oni?

— Driskol i još neko, ne znam ko...

Šerif malo iskrenu glavu. Ili je ovaj lupez budala kad misli da će mu on poverovati u priču, ili pokušava da dobije u vremenu.

— Gde su ti drugari?

— Ja... mislim da su mrtvi...

Šerif se namršti.

— Mislíš? Hoćeš da kažeš da ih je Driskol poubijao zbog toga što su tražili nekoliko dolara zarade?

— Baš tako! — potvrdi Blint. — A ako se i vi pojavite tamo, i vas će ubiti...

— Ti lažeš — dobaci mu Avalon — mada ne znam zbog čega! Niko nije toliko lud da ubije dva čoveka tek tako! Tu se krije nešto drugo, zar ne?

— Na ranču su dva leša, šerife! Videćete da ne lažem...

— Ostavi taj kolt! — prenu ga Avalon, kada je Blint počeo da ga puni. — I okreni se!

— Šta to znači?

— I ruke podigni... Tako. Ne sviđa mi se tvoja priča, prijatelju! Ima toliko šupljina da kroz njih vetrovi mogu da prođu.

Blint je oklevao sa razoružavanjem.

Ispod oka je merkao čuvara zakona, procenjujući svoje šanse.

Bio je čvrsto uveren da se Avalon neće usuditi da puca u nenaoružanog čoveka ako ovaj krene u napad.

To je mogao da bude njegov trenutak.

— U redu, šerife — rekao je on, pomirljivim tonom — evo opasača...

Pošto je otkopčao, on zamahnu i zavitla opasač prema Avalonu.

Šerif ustuknu.

Pri tome, cev njegovog „bantlajna” skrenu ustranu.

Opasač okrznu Avalonov šešir i on se zanesse. Blint se odupre o stenu i skoči napred. Možda je to bilo nepromišljeno s njegove strane, ali drugog izbora nije našao. Čuvar zakona je već posumnjao u njegove reči, a posumnjaće još više ako natrapa na Driskola i čuje sasvim drugu verziju.

Blint je računao na iznenađenje i na poslovično pravilo ljudi s metalnom zvezdom da pucaju u samoodbrani, ali nikad u nenaoružane.

Međutim, nije računao da Morg Avalon raspolaze i nečim drugim, osim oružja.

Bili su to refleksi i pesnice kao maljevi.

Rufus Blint je kasno uvideo da pod njegovim šakama nema šerifa. Jednostavno je nestao!

A onda ga je pogodila gvozdena Avalonova šaka tako da je poleteo licem prema zemlji i krajnim naporom se zadržao rukama.

Umesto da upotrebi revolver, šerif je sačekao da se Blint oporavi. Čekao ga je ruku savijenih u lakat, s koltom za opasačem.

Montanač je odmah znao da su mu šanse u otvorenoj tuči veoma sićušne.

Šerif je bio izvrstan borac, okretan, snažan udarač i nevideno izdržljiv.

Mirno je primio Blintov kroše, a uzvratilo mu odmah dva!

I to kakval

Lupežova glava se zaklatila levo i desno kao zvono. U ušima mu je bučalo, a pred očima su bljesnuli svetlac.

Ipak se nije predavao.

Pod čizmom je ugledao svoj opasač i dohvatio ga, kriveći usta. Omo tao je jedan kraj oko šake i uputio se prema šerifu, čvrsto rešen da mu smrskala lubanju!

I ovog puta Avalon nije potražio pomoć svog revolvera.

Čekao je.

Slani ukus krvi pod jezikom za trenutak je izazvao u Blintu pravu provalu besa.

— Prokleti... — prostenjao je i zamahnio.

Opasač je zasekao vazduhom kao zmijski odskok.

Avalon je samo koraknuo napred, nagnuo se i ispružio levu podlakticu. Blokirao je Blintovu ruku, umrtvio udarac opasača, a onda hitro ispruži odesni direkt.

Pogođen u čelo, Rufus Blint se skljkao na kolena.

— Nije mi do čekanja — rekao je šerif i munjevito izvukao „ban-tlajn”.

Drška revolvera pronašla je put do lupežovog temena i poslala ga u carstvo snova.

Šerif Laramija se potom udaljio. Kao avet...

XV

Svetlost na ranču bila je vrlo slabašna. Iz daljine, činila se kao trep-taj zvezde.

A kad se jahač sa maskom približio, svetlost kao da je utrnula.

Na prostranom tremu, Lusi Freedom u svojim invalidskim kolicima sa točkovima zuri u noć. Mesečina se poput srebra preliva po poljima i brdima; noćne ptice oglašavaju se iz visokih grana, dozivaju se, usamljene ili dvoglasne.

Vlasnica ranča, raspletene kose, sklopljenih očiju i zavaljena na naslon, raširenih nozdruva udiše vazduh. Bele rukavice na naslonu liče na dva kamena. Napuderisano, beživotno lice obasjano mesečinom podseća na mrtvaca.

Još dublje u senci Pab Driskol nepomično gleda prema velikoj, drvenoj kapiji ranča.

Oči mu gore, ali je lice i dalje voštano, usahlo, prosečno.

— Ko je to bio, Pabe? — upitala je žena, ne otvarajući oči.

Nadzornik je slegnuo ramenima.

Palac mu je zadenut za opasač, leđa malo pognuta, kao da iščekuju nešto, pa se zbog toga zatežu.

— Ne znam. Nisam hteo da rizikujem.

— Pogledao si baraku?

— Jesam. Kopali su...

— Budale!

Tek tada je otvorila oči.

— Nije sve ispalo kako smo mislili?

— Ispravićemo — odgovorio je Driskol i koraknuo napred. — Neko dolazi...

Lusi uhvati šakama točkove i okrenu ih sa nekoliko zamaha, sve dok se nije našla na ivici trema.

— Ko bi mogao biti osim...?

— Videćemo.

Jahač je nadomak kuće ulagano. Lice Lusi Fridom za trenutak se ispisalo zadovoljstvom. Sudeći po onome što je videla, pola posla bilo je obavljeno. Jer, ako se Parker vraćao sam, znači da je sve u redu.

Čovek na konju je imao crnu kapuljaču sa dva proreza.

Držao se za rame, malo povijen na tu stranu, kao da gubi dah.

Pod prstima Paba Driskola činilo se da puca drvna ograda.

Jahač je skliznuo sa konja i, teturajući, pošao prema ženi i njenom nadzorniku.

— Šorte? — razbi tišinu Driskolov potmulji glas. — Je li sve u redu?

Ovaj klimnu glavom.

— Sredio si šerifa? — upita Lusi.

— Jesam — glasio je jedva razumljiv odgovor.

— To je dobro — kazala je žena i uzdahnula. Glava joj klonu na jastuke iza leđa.

— Izgleda da ti je rana loše? — konstatovao je Driskol, s porugom u glasu. — Kako bi bilo da se okaneš cirkusa, prijaško?

Lusi Fridom se trže.

Pogledala je prema nadzorniku i ugledala cev kolta, uperenu u jahača.

— Šta ti je? — upitala je.

Driskol se cerio demonski.

— Ovo nije Šort, Lusi — rekao je.

— Nije? Ali, ima...

— Šort je izgleda mrtav. Ruke gore... i bez trikova!

Jahač je oklevajući poslušao. Nije imao izbora.

— Da vidimo čiju glavu nosiš? — predložio je Driskol, pruživši ruku tako da se otvor cevi poravnao sa glavom jahača. — Dakle?

Čovek je skinuo šešir a onda i kapuljaču.

— Gle! — uzviknuo je Driskol. — Šerif?!

— Dovoljno sam čuo — rekao je Morg Avalon. — Vi ste poslali Parkera da me ubije? Vi ste...

— Ne zamaraj se, šerife — prekinu ga Driskol. — Uzalud si se preoblačio u Šortovo odelo. Uzalud.

Lusi Fridom se osmehnula, štekta-vo, a potom sve glasnije.

— Kako si znao da nije Šort? — upitala je.

— Lako — odgovorio je ovaj. — Šort nikad ne bi došao ovamo sa maskom na glavi. A osim toga...

Pogledao je u Avalona krajnje prezrivo.

— Osim toga, šerif se držao za pogrešnu ruku. Šort je ranjen u levo rame.

— Bolje da sklonite revolver i pođete sa mnom — javi se Avalon.

Driskol je pomerio usta s ožiljkom; taj osmeh pre je ličio na keženje.

— Ja ću ti pokazati već — klimnuo je glavom.

A onda opalio!

Avalon se zanese.

Zrno mu je probilo rame i skoro oborilo sa sedla.

— Gde je Parker? — upita Driskol.

Avalon steže zube, kako ne bi istisnuo ni najmanji zvuk koji liči na jauk.

— Živ je — reče tiho. — Na sigurnom mestu.

— Ne verujem...

— On će reći sve što treba.

— Znači, još nije priznao? Utoliko bolje. Bićete živi izvesno vreme, policajče. Samo kao propusnica. Bolje za vas da Parker ne propeva.

— Šta hoćete? — upitao je Avalon. — Kakvu igru igrate?

— Radoznao je — skoro veselo primeti žena.

— Gde su momci iz barake?

Driskol se cerekao nadmočno.

— Jedan je pobegao, dva su mrtva.

— Ko ih je ubio?

— Mi!

— Mi? Vidim samo tebe, Driskole...

— A mene, šerife? — upita Lusi.

Avalon je skrenuo pogled na nepokretnu ženu. Ispod pokrivača sada je već jasnije mogao da uoči dve velike cevi puške na bizone.

— I vi...

— Zanimljivo, zar ne? Ali, to je duga priča, mladiću. Možeš je čuti ako hoćeš. Neće otići daleko.

— Pretpostavljam da ćete me ubiti?

— Zašto ne bismo?

— I ja se pitam. Otpočetka ste mi bili sumnjivi, mis Fridom. Imao sam pravo.

— To ti neće mnogo pomoći — dobaci Driskol.

— Moj pomoćnik zna gde sam. Ako se do ujutru ne vratim...

— Gubiš vreme, šerife. Pomoćnik ne zna ništa, jer da je suprotno, ti bi čutao. Ili svoj adut ostavio za kraj.

— Ovaj ranč... — promrmlja Avalon — pravo je groblje u poređenju sa Čejenom, mis Fridom. Šta vas ovde zadržava?

Driskol se okrenu prema ženi.

— Da ga učutkam?

Ona podiže ruku, kao da zaustavlja nevidljivi potez.

— Ne... Čemu? On je svoje odbrojao, Pabe. Meni se ionako ne spava.

— Kako hoćeš...

Driskol se približi Avalonu i mahnu koltom.

— Sjašil! — naredi. — Desnom... da ti vidim bok.

Zatim pokaza na pojas.

— Sad otkopčaj levom.

Mrlja na šerifovom ramenu vidno se povećavala, ali on je stojički podnosio bol.

— A sad? — upitao je smrknuo.

— Veži ga, Pabe! — dobacila je Lusi Fridom sa trema.

— Okreni se — naredi ovaj. Ali šerif ne posluša.

— Hoćeš da me udariš? — upita. — Zar ne možeš drukčije da me vežeš, huljo?

— Ne uzdaj se u moja osećanja, policajče — kazao je Driskol i otkočio revolver. — Okreni se... ili vi-

še voliš da izigravaš bizona za Lusu pušku?

Avalon mu okrete leđa i stavi ru-ke, prekrstivši ih tako da se na njih samo nabaci laso.

Driskol skide sa stuba konopac. Žena u kolicima podiže dugu, tešku cev, ali Avalon se nije odupirao. Znao je da nema šansi, bar zasada.

— Znaš li šta su tražila ona tri momka na ranču? — upitala je Lusi, vrativši pušku pod prekrivač.

— Posao sigurno ne — odgovori Avalon, naslonjen na stub kraj ograde. Driskol se povukao u senku, držeći šerifa na oku.

— Tako je — klimnula je glavom žena. — Tražili su nešto mnogo vrednije. Zlato!

Avalon načulji uši. Da li je dobro čuo: rekla je zlato? Na ovom ranču?

— Zlato? Ovde ima samo pacova — osmehnu se Avalon.

— Zato su i nastradali — nastavila je žena, ne osvrćući se na ironiju u šerifovom glasu. — Prvo su kopali pod u baraci, a onda su pošli ovamo... Čim su stigli na ranč, znala sam da takvi ne traže posao. Ako ste ih videli, u gradu, mora da ste zapazili da liče na revolveraše, a ne na kauboje?

Avalon je ćutao. Tu je bila u pravu.

Žena se okrete prema Driskolu.

— Moj šešir, Pabe — rekla je tiho. — Imamo posetu, zar ne?

Ovaj se udalji.

Uskoro je izišao sa „čudom“ koje se stavlja na glavu. Gore su bili uk-

rasi u obliku ptica, dole „šlajer“ za lice.

Lusi Fridom namesti šeširić sa tipičnom ženskom koketnošću, ako se to moglo reći za nju.

— Jedan od njih, kasnije sam se setila, sarađivao je sa mojim mužem. Sa Bobom. Verovatno mu je ovaj rekao da se zlato nalazi na ranču, ali nije stigao, izgleda, da dopuni i to da zlata više nema ovde. Jer, mi smo stigli ranije... Trebalo je da znaju i da se okanu čoravog posla... sla...

Šerif je malo šta shvatio od ženi-ne priče.

— Pominjete muža, zlato, revolveraše... Kakve to ima veze s njim?

— Pa, s kime će, mladiću?

— Zašto njega uvlačite? On je advokat i s tim nema...

Prekinulo ga je ženino smejanje.

Zabacila je glavu i pakleno se kikotala. Avalonu se diže kosa na glavi.

— Zašto? — cerekala se. — Stvar no, zašto? Bob je umro, ali tu sam bila ja, mladiću. Mi smo zajedno sve stvarali tokom poslednjih godina... Bob i ja!

— On ne razume — dobaci iz mraka Driskol.

Lusi prestade da se smeje.

Sklopila je šake ispred lica i malo sagla glavu.

— Da, zaboravila sam. Šerif ne zna o tome. On zamišlja da je Bob Fridom bio samo advokat. A on je bio pljačkaš. Noću je jahao i prazio

kase, a danju bio advokat. To šerif ne zna... Sad zna!

Kako se Avalon nije javljao, Lusi nastavi:

— Živeli smo odvojeno, svi su mislili da se ne slažemo, jer sam bila bogalj. A on je kod mene gomilao svoj plen. Kasnije ga je odneo... šta mislite gde? Na ranč? Ne, ovde se nalazilo privremeno. Međutim, dve nedelje pre našeg dolaska ovde, u Vučju Dolinu, Bob je zlato odneo Harperu.

— Roku Harperu? — skoro se zagrcnu Avalon. — Zašto njemu?

— Ne znam zašto! — povikala je izbezumljeno žena i uspravila se. Oči su joj sijale ludački. — Bio je to deo posla koji ni meni nije poverovao! Taj Harper, idiot... Odbio je nekada davno moju ljubav. Možda je Bob želeo meni da se zbog toga sveti, dajući zlato Harperu?

— Zbog toga požar... — procedi Avalon.

Lusi Fridom se polako smiri i vrati na jastuk od perja. Sjaj u očima ugasnu. Ruke se spustiše u krilo.

— To zlato... — polako je govorila — nalazi se u „Harperovoj robnoj kući"... Što je najgore, ni on toga nije svestan, idiot!

Morg Avalon je ipak malo šta zaključio u zbrkanoj ženinoj priči.

Ali, odlučio je da ćuti i da je pušta da govori.

Lusi Fridom je zatvorenih očiju stvarala usta. Kao da je na taj način slika sećanja u njoj bila mnogo razgovetnija.

— Neke stvari mi je razjasnio pred smrt. Umro je sa nekom vrsnom pakosničkom kajanja. Razumeš li ti sve to, moj mladiću? Ja sam ga izdala! Mislila sam da neće saznati, ali sam sigurna da je znao! Zavolela sam Driskola...

— Lusi! — izbi iz mraka gde je stajao nadzornik, ruku prekrštenih na grudima.

Žena nastavi, s nedokučivim osmejkom na licu.

— Pab je bio jedina promena u mom životu. Bob je mnogo putovao, sklapao poznanstva, noćivao u salunima i hotelima sa jeftinim devojkama... a ja sam čekala. Tada je naišao Pab i sve je nekako postalo drukčije. On je postao tajna mog srca. On, s ožiljkom, rugoba, ja bogalj, vezana za kolica i sudbinu! Kakav đavolski par, mladiću!

I nasmeja se onim svojim šakalskim smehom.

Avalonu se učini da sve ovo sanja.

Noć, mesečina blistavomlečna, žena u crnom, zakovana za kolica, voštani revolveraš iza njenih leđa i on, čuvar zakona, svezan, sluša ispovedanje sulude žene...

— A zlato? — izlete mu preko jezika.

Ona otvori oči.

— Tamo je, u jednom metalnom kovčegu, među ostalim običnim stvarima verovatno... Rok Harper je bio Bobov drug iz rane mladosti. Udala sam se za Boba da bi ga Harper omrznuo, ali nisam uspela. Ima tako u životu prijateljstava koja te-

ku iako se ljudi retko viđaju. Koja ne može srušiti ničim. Jednostavno su započeta i ostala, proketo čvrsta.

— A zlato? — tvrdoglavo se uplita Avalon.

— Nedavno „prolazeći kroz Larami, Bob ga je uzeo sa ranča i odneo Harperu, u metalnom kovčegu. Rekaó mu je glupu stvar: Unutra su neki važni dokumenti i spisi, za kojima traga neprijatelj jednog njegovog klijenta. Ne sme da ih nađe, rekao je Harperu. Zato neka on kovčeg stavi na nekoliko dana, dok ne dođe po njega kad se završi suđenje... Tako je smislio priču. Naravno, nije stigao da ode, ali je meni priznao. Kovčeg je pod ključem, zadržan i ona budala ga ne bi otvarala ni za živu glavu! Čak ni sada, kad je Bob mrtav, on je to čuvao kao svetinju!

— A ako neko drugi nađe i otvori? — upita šerif. — Njegov sin, recimo?

— Neće stići — reče Lusi.

— Zašto?

— Neće stići!

Avalon pogleda prema Driskolu, a onda ponovo u ženu.

— Zašto ste mi sve ovo ispričali? — upita.

— Svejedno! Mogla sam govoriti zidu, ili u vetar. Ti si već mrtav, šerife, shvataš li?

— Još nisam...

— Ali bićeš. Da nisi bio radoznao, možda bi te Lusi pustila. Sad znaš mnogo, i neće ti biti oprosteno!

— Zašto ste ubili Harpera?

— Jer je jednom, davno, odbio moju ljubav. Nisam to zaboravila! Uostalom, samo bi nam smetao. Ljudi će se navići da kupuju na drugoj strani i za sve će okriviti nekog drugog, a ne mene, recimo?

— Nije uspelo sa Busterom — dobaci Avalon.

— Svejedno!

— A Parker će biti svedok...

— Ako ostane živ — nasmejala se žena. — Vi to nećete saznati, šerife. Mladi ste, ali šta ja tu mogu? Bob je skupio dovoljno zlata da uništim sve koji mi stoje na putu.

— Koliko je to?

— Izbrojaću kasnije. Ni on sâm nije tačno znao, jadnik.

Žena iskrenu glavu prema Driskolu i dade mu znak.

Ovaj dohvati šerifa za mišicu i povuče.

— Nemojte misliti da je sve gotovo — dobacio je Avalon prema kolicima, u kojima se video samo vrh ženinog šešira s ukrasom u obliku ptica. — Neko zna da sam ovde...

— Ko? — upita Lusi, s prizvukom podrugljivosti.

— Neko.

— Volela bih da vidim tog „nekog“. Ali, ne verujem. Pa, i ako dođe, zemlja će vas progutati.

Driskol gurnu šerifa kroz vrata.

Našao se u mračnoj prostoriji, bez nameštaja. Kraj njega, Driskol je vrhom čizme napipao pukotinu na podu, a zatim snažno povukao...

Podigao je poklopac i pred Avalonom se ukazao mračan otvor.

— Ulazi! — naredi Driskol, zabivši cev u šerifova leđa.

Avalon pokuša da poslednjom snagom raskine laso. Međutim, bio je zlački vejan. Konopac se još više zaseče u meso.

Tada je tek video početak nekih stepenica u otvoru.

Driskol ga gurnu žestoko.

Šerif se saplete, ali uspe da se zdravim ramenom osloni o ivicu. Ništa nije mogao osim da razbojnika prostreli ubilačkim pogledom.

Kada je dobio novi udarac, rame mu je iskliznulo i on se skotrlja niz stepenište do vlažnog, smrdljivog poda neke podzemne prostorije.

Nad njim se poklopac zatvori i Morg Avalon se okruži neprobojnom tamom.

XVI

Jutro u Laramiju!

Pomoćnik šerifa Bat Vest, sklopio je oko tek pred zoru. Ostalo vreme proveo je u iščekivanju Morga Avalona.

Ali, nije ga sačekao.

U zatvoru je Frensis Lakro najzad skinuo svoje lažne brkove, dosetivši se valjda da je tu, gde se nalazi, ipak najsigurniji. Izgubio je volju za glumom, pa i za nagradom. Polovina novca koju je dobio nalazila

se u postavi njegovog cilindra i tu još niko nije zavirivao.

Pa, ni zakon, srećom.

Vest je ustao sa postelje u uglu kancelarije i širom otvorio ulazna vrata.

Te noći, zagonetni stranac doveo je u grad teško ranjenog bandita i nekoliko škrtih rečenica o šerifu.

Sve što je saznao bilo je da ranjenika treba lečiti i dobro čuvati, i da je Avalon otišao na ranč.

Šort Parker se nalazio u kući doktora Formena. Nije ni dolazio svesti, ali ga je groznica pred zoru žestoko tresla i kupala u znoju.

Vest se prvo uputio tamo.

Bio je tako bezvoljan da je zaboravljao da otpozdravi na „dobro jutro“ retkih prolaznika.

Lice mu se crnelo pod bradom, po dočnjaci su mu zaokrugljivali oči, a odelo, izgužvano i zaprljano, činilo ga je prilično jadnim. Takav, Bat Vest je koračao glavnom ulicom, ne znajući šta bi mogao prvo da preduzme.

Jer, Morg Avalon je mislio za obojicu. A sad je trebalo da sam mučine glavom!

To je bilo prilično teško, bar tog jutra!

Istovremeno, karavan sastavljen od dve „prerijske lađe“, s arnjevima i zapregom od po dva para konja, ušao je u glavnu ulicu s druge strane.

Konji su dignutih glava vukli svoj tovar.

Verovatno su se celu noć odmarali pred gradom, u logoru, i sad su odmorni završavali svoj put.

Na sedištima kola nalazili su se vozači, ogrnuti kabanicama bez rukava. Bile su još vlažne i pušile su se na prvim jutarnjim zracima sunca.

Prva kola vozio je brkajlija duguljastog lica. Imao je šesir povrnutog oboda, uzana ramena pod bluzom od jelenske kože i „velington” čizme do kolena.

Drugi vozač se dremljivo klatio, kao da su ga silom postavili na sedište i tutnuli mu uzde u šake.

Bio je mlad, plavokos, belih obrva i trepavica i lica čiju su gornju polovinu prekrivale pege. Zevao je i ravnodušno zurio u put pred sobom.

Karavan je pratio jedan jahač.

Izgledao je visok čak i u sedlu. Nosio je elegantno odelo drap boje i crnu košulju ispod. Isti takav mekani „stetson” bacao je senku na mrgodno, turobno lice sastavljeno od bledezelenih očiju, širokih usta i izbačenih zuba.

Prava, retka crvenkasta kosa izvlačila se ispod šešira kao vlakna slupljenog ptičjeg gnezda.

Izdaleka je odavao otmenog džentlmena, izbliza je podsećao na prevučenu vucibatinu.

Kloparanje točkova usporilo je hod Bata Vesta na suprotnoj strani.

Okrenuo se i radozljivo pogledao u kola. Taman su okretala kod taver-

ne Džasa Džegera. S obe strane „pre-rijskih lađa”, belim slovima sa crnom senkom bilo je ispisano: „Denison i komp. Čejen”.

— Šta je sad ovo — poluglasno je promrmljao Bat Vest i zastao.

Na prozoru „Nort Plejta” pomakla se zavesa sobe do ulice.

Pomoćnik šerifa slučajno podiže pogled i opazi blede, kamenno lice Dok Holideja.

Zatim se zavesa spusti.

Bat Vest namesti opasač i uputi se prema karavanu i jahaču koji se vrteo na konju oko ulaza taverne.

Nije se ništa bolje osećao nego pre desetak minuta kad se izvukao iz postelje i odlučio da obiđe ranjenika doktora Formena.

Šerif se nije pojavljivao i sve je počelo da „miriše” na nevolju.

Prvi put se našao u ulozi koju nije priželjkivao: trebalo je da donosi odluke i da bude ono što je bio Morg: zakon!

Vest je imao dobre pesnice, umeo je da puca, mogao je da obavi sve što mu je naređeno, ali, obavezu da tumači slovo zakona kako je to činio Morg, to nije voleo! Niti umeo.

Ipak, valjda će preživeti dok se ne vrati šerif.

A računao je da će doći tog jutra. Ukoliko ga ne bude, krenuće na ranj!

Jahač u svetlom odelu je najzad skliznuo sa sedla i dao rukom znak vozačima kola da ostanu na svojim mestima.

Tada se i Vest približio.

Stranac crvenkaste kose zaustavi na pomoćniku šerifa svoje zelene, žmirkave oči. Nije se potrudio ni da ga pozdravi, a ni Vest sa svoje strane na to nije računao.

— Mister — podigao je Vest bradu, podbočivši se — da li nešto tražite? Ili nekoga?

Čovek pokaza prema taverni.

— Tražim vlasnika — odgovorio je piskutavim glasom.

— Nije tu — obavesti ga Vest.

— To vidim — klimnuo je glavom ovaj i pomakao „stetson“ na potiljak. — Sve je zatarabljeno. međutim...

Vest se okrenu prema kolima.

— Je li ovo vaše? — upita.

— Ne! Pratim tovar robe. Karavan je iz Čejena.

— Kome pratite?

— Nekom Busteru... Naručeno je pre četiri dana.

— Ko je naručio?

Čovek se osmehnu prilično nervozno. Nije mu se dopadala šerifova radoznalost, a ni situacija u kojoj se nenadano našao.

— To je privatna stvar, šerife — otegnuto je odgovorio on. — Nije moje da govorim o tome.

— Moje je da pitam, mister...? Mister...?

— Zovem se Grivs. Najgel Grivs.

— ... mister Grivse. S obzirom da se Erkol Buster nalazi u zatvoru pod sumnjom da je ubio čoveka,

moram da proverim sve što je u vezi njega.

— U zatvoru? — začudi se Grivs.

— Zašto onda... zaista gadna stvar!

— I ja mislim. Šta imate u kolima?

Čovek prepreči put Vestu.

— Imate nalog za pretres? — upita oštro.

— Nemam — odgovori ovaj — ali ću ga dobiti za nekoliko minuta ako je potrebno? Valjda roba nije opljačkana?

— Šta vam pada na pamet? — obrecnu se Grivs.

— Onda se sklonite.

Grivs se pomeri, ali vrlo malo. Vest ga očeša u prolazu.

Podigao je krajeve platna pozadi. Najviše je bilo sanduka i bala. Štofovi, alatke, prehrambene namirnice, sedla, ćebad, fenjeri... i dinamit.

— Da nećete da dižete u vazduh Vajoming, mister? — upitao je pozdrivo.

— To je naručeno — odgovori Grivs. — Nije moje da postavljam slična pitanja, već da robu donesem neditrnutu na određeno mesto.

— Možete je slobodno vratiti — predloži Vest.

— Nemam nameru, šerife — osmehnu se Grivs naizgled bezazleno. — Roba ostaje ovde!

— Na ulici možda?

— Možda... u prvo vreme. Znam kome ću je odneti ako je vaša priča o Busteru tačna.

— Imam pravi zatvor, mister Grivse. Hoćete da zavirite u njega?

— Ne volim tesne prostore, šerife. Najbolje da mi lepo pokažete put za Vučju Dolinu.

— Šta? — trže se Vest. — Za Vučju... Kog đavola, tamo hoćete?

— Imam posla.

— Možda na „Lusi” ranču?

— Opet me ispitujete, šerife. Zar sam prekršio zakon ako sam pitao za put? Ili jesam?

Vest se kolebao. Pitao se, šta bi u ovom slučaju uradio Morg.

Uhapsio?

Pustio ga do đavola?

Ili proterao?

Samo, na osnovu čega? Buster ni je pominjao karavan iz Čejena. Šta se ovo dešava u Laramiju?

Za to vreme, Najgel Grivs se okrenuo prema „Harperovoj robnoj kući”. Kao da je prvi put primećio nagoreli deo i iskezio se.

Vestu to ne promače.

— Šta je smešno na toj strani, mister? — upitao je muklo.

— Izgleda da sam stigao u pravi čas — odgovorio je ovaj.

— Kako?

— Počelo je — pokaza on palcem prema Harperovom zdanju. — Sad je na redu dinamit...

— O čemu to govorite? — nakoštreši se Vest.

— O ovome — uzviknu Grivs i ispod kaputa iskopa kolt kalibra 45.

Uperio ga je u pomoćnika šerifa!

U samo jutro, kada se grad budio, kad su stotine pari očiju mogle da upru poglede u njih, izvesni Najgel Grivs potegao je oružje na čuvara za kona!

Bio je to pomalo smešan incident.

— Šalu na stranu, mister — uzviknuo je Vest.

— Nije šala, šerife — iskezi se Grivs. Njegovi vozači zbacije kabalice i prihvatiše se pušaka sa sedišta.

— Šta ovo znači?

— Znači da niste više šerif! Možete da budete samo leš ako pokušate da se latite tog smešnog kolta!

Vozači su povukli konje prema Džegerevoj taverni, a onda počeli da skidaju sanduk sa dinamitom.

Bat Vest nije verovao svojim očima.

Da je bilo veče, noć, praskozorje, sve bi ovo zvučalo verovatno.

Ali, usred dana, u samo jutro...

Nebesa!

Grivs ga je začikujući posmatrao. Izgledalo je da očekuje Vestovu reakciju, pa da ga dokusuri.

— Požurite — naređivao je Grivs vozačima. — Hoću da sve brzo odleti do đavola. Znaite šta treba da tražite?

— Znamo — rekao je brkajlija.

— Jeste li vi poludeli? — zagrne Vest i njegove ogromne šake se skupiše u pesnice veličine detinje glave. — Šta to potpaljujete, prokletstvo?

— Dovršavamo samo — pokaza

Grivs prema „Harperovoj robnoj kući”.

— Ali, zašto, do sto đavola?

— Tako mi je rečeno. Sve da uništim, a onda da izvučem izves tan kovčeg od metala.

— Ništa ne shvatam!

— Ni ja... Ali, za deset hiljada dolara Najgel Grivs će baciti u vazduh i samoga sebe.

On malo skrenu svoj kolt i ispuca dva metka u pravcu Vejna Frobišera koji je promaljao glavu na ulazu svog saluna.

Vlasnik „Nort Plejta” je odskočio natrag.

— Nebesa — rekao je Vest — kako se može iz tog krša izvući kovčeg?

— Vrlo prosto. šerife — cerio se Grivs, fiksirajući očima teren oko sebe. Drugi vozač mu je štitio leđa s otkočenom puškom. — Provereno je da se nalazi zazidan u jednom zidu. Videćemo kojim...

— Vi ste ludi, čoveče! Ovaj grad je pun ljudi!

— Pun kukavica! Zašto neko ne izađe da vas podrži, šerife?

Bat Vest se okrenuo, s očajničkom nadom da stranac nije u pravu.

Na žalost, ulica je ostala prazna i gluva.

Brkajlija se vratio od Harperovog magazina, smeškajući se uz put. Grivs je vešto pokrивao sve Vestove pokrete, a mogao je iskosa da vidi vozača.

— Je li u redu? — upitao.

— Potpalio sam fitilj — odgovorio je ovaj i ispravio pušku u pravcu ulice. — Sad će...

— Ludaci! — zagrme Vest. — Tamo su žena i mladić!

— Neka im se nebo smiluje — sleže ramenima Grivs.

To je već bilo previše.

Ne razmišljajući, pomoćnik laramijskog šerifa golim šakama narsnu na palikuću.

Grivs se samo malo pomeri i pritisnu obarač.

Bat Vest zastade kao da je udario u zid.

Istog trenutka strahovita eksplozija potresla je ulicu. Na okolnim kućama popucala su stakla. Prašina se uskovitlala i pomešana sa zemljem, iverjem i kamenom zasula prostor oko „Harperove robne kuće”.

Vest je ležao na zemlji, ali dajući znake života. Po njemu se slegala prašina, ulazeći mu u usta i nozdrve.

— Tamo — pokaza Grivs vozačima prema mestu eksplozije.

Otrčali su u skokovima.

Najgel Grivs zauze mesto pored stuba Džegerove taverne, držeći pušku. Kolt je zadenuo za opasač. Čekao je.

Gde god su iskršavale bunovne glave ljudi, on je neumorno zasipao olovom.

Kad je ispraznio pušku, latio se kolta.

Dim i prašina lelujali su se glavnom ulicom avetinjski sporo i smrtonosno.

Nekim čudom, deo Harperove zgrade ostao je čitav na onom mestu gde su se nalazile odaje za stanovanje.

Iznutra su se čuli krici žene.

Niko nije bio tu da pomogne.

Grivs se još uvek cerio prema Batu Vestu. Zvezdonosac širokih pleća podneo je udar zrna u prsa nečuvenom lakoćom. Čak je počeo i da se pridize.

— Još ti se živi, šerife? — upita ga pakosno Grivs i podiže kolt.

Vest ga je s mržnjom gledao pravom u oči.

A tada...

Grivs je malo skrenuo pogled i ugledao tamnu priliku kako se kreće prema njemu.

Ličio je na utvaru.

XVII

Crvenokosi bandit je okrenuo cev prema došljaku.

Opalio je, i promašio!

Čovek je nastavio da korača, opuštenih ruku, vitak, raskopčan take da su mu se videli teško koltovi sa strane.

— Herbe! Malkolme! Požurite, do vraga — proderao se Grivs, obuzet čudnom nelagodnošću.

Bio je sve bliži.

Jedini na toj ulici, u beloj košulji i crnom odelu, neosetljiv na Grivsove napore da ga pogodi.

Ponovo je podigao ruku i nanišanio.

Vest je krajnjim naporom okrenuo glavu i ugledao Doka Holideja.

Nešto kao olakšanje omekša mu grčeve na licu.

Dva vozača su iskrsla iz ruševina noseći kovčeg na kukama sa strane. Bio je to pakleno težak teret, pa su se pod njim povijali i saplitali.

— Je li ovo? — dahtao je brkajlija, pustivši da metalom okovani sanduk padne na tle.

Grivs nije skretao pogled. Samo je prevalio preko jezika.

— Ima li bravu u obliku krsta?

— Ima...

— Kuke?

— Dve.

— Na vrhu slova od metala?

— I to. Nešto kao B. F...?

— To je Driskolovo — klimnu glavom Grivs, misleći na to kako je sve ispalo jednostavno i lako.

Nije mu padalo na pamet da proverava šta je unutra.

Ako je to Driskol hteo, onda mu je trebalo predati na ruke. Inače, nije bilo kutka zemlje u koju bi se mogao sakriti kad bi ga prevorio.

— Hoćemo li na kola? — upitao je mlađi, pegavi vozač.

— Znae šta ćete?

— Znamo. Najgele, preslišavali smo se usput: jedan vozi a drugi

pozadi baca dinamit ako neko krene u poteru. Sve do ranča. Posle nas se ne tiče...

— Tako je — isceri se Grivs — ali, plan se trenutno malo menja...

— Zašto? — upita brkajlija.

— Jer imamo gosta — pokaza ovaj prema kockaru koji se sada sa svim razgovetno video.

— Nije ih mnogo — podrugljivo reče pegavi i podiže pušku. — Da ga zbrišem?

— Naravno, budalo — prodera se Grivs i prihvati kovčeg. Brkajlija mu pomože da ubace u prva kola.

Mladi vozač je primeo kundak obrazu.

Kroz nišan koji je sastavio sa Holidejevim telom, video je odjednom kako se neznaničeve ruke savijaju, ispravljaju i ponovo savijaju.

Bio je to legerdarni neuhvatljivi potez čoveka iz Džordžije.

Pre nego što je do kraja pritisnuo obarač, čovek preko puta njegove puške je izazvao eksploziju na svojim bokovima.

— K vra... — ispusti kletvu pegavko i zanese se.

Najgel Grivs je shvatio da imaju posla s opasnim protivnikom. Jurnuo je prema sedištu i dograbio uzde.

— Pucaj — doviknuo je brkajliji.

Čovek je s puškom uleteo u arnjeve i odatle promolio ruku sa oružjem.

Džordžijanac više nije potezao: imao je svoje „linkolne“ u šakama.

Na ranom, jutarnjem suncu zablistala je niklovana cev, podignuta u visinu očiju.

Kola su već polazila, praveći luk. Kockar opali.

Neočekivano i za njega samog, brkati vozač je prosto izleteo iz kola i pao u prašinu.

Kola se nisu zaustavljala. Grabilas su još žešće, ostavljajući trag velikih točkova na tlu glavne ulice i oblak prohladne prašine.

Tada Holidej kleče nad Vestom.

Pomoćnik šerifa je pogledom ispraćao natovarena kola i micao usnama.

— Prokleti... stignite ga, inače...

— Da vidim ranu — predloži mirno Holidej.

Ali, snaga Bata Vesta bila je zaista veličanstvena. Iako je krvario, uspravio se i, teturajući, krenuo prema oborenim vozačima.

— Jesu li mrtvi...? — upitao je, bled.

— Nisam ih obrtao na leđa — reče Dok. — Ali, i vi ćete biti uskoro mrtvi ako nastavite šetnju...

Bat Vest uputi kockaru mutan, izmučen pogled.

— Šerif... osećam da je u opasnosti... — procedio je. — Nikoga nema da mu pomogne...

Holidej se okrete.

Bilo je ljudi na ulicama.

Bilo ih je, ali na priličnoj razdaljini. Kao da ih je nevidljiva ru ka opasnosti stezala i držala prikovane za svoje pragove.

Jedini koji je odlučno trčao ulicom prema njima bio je laramijski doktor, Stiv Formen.

On je bio navikao da sa lekar-skom torbom izleće na ulicu čim bi prestali pucnji.

Nekome je svakako bio potreban, bilo da se radi o strani zakona ili onoj drugoj. On je bio lekar i to je shvatio kao dužnost da pomaže ljudima, ne obazirući se na stranu kojoj pripadaju.

I ovog puta je to činio.

— Prvo tebe, Bate — rekao je Formen i nemilosrdno okrenuo pomoćnika šerifa prema sebi. — Ne izigravaj heroja, nego pusti da te krpim...

— Mogu da izdržim...

— Zaveži! Tvoj posao su banditi, a moj rane. Prema tome, čekaćeš na red.

Stiv Formen je bio mršav, živahan šezdesetogodišnjak, sa naočarima i dugom neurednom sedom kosom ispod filcanog šešira. Ličio je pre na uparađenog pustinjaka nego na lekara. Imao je na sebi prugaste pantalone i prsluk, kao i košulju povrnutih rukava.

Njegovi prsti ispresecani venama i požuteli od duvana, spretno su „šetkali” po Vestovim grudima.

— Prilično gadno — konstatovao je Formen. — Potrebna ti je poste lja najmanje dve nedelje...

— K vragu dve nedelje — planu Vest. — Napadači u bekstvu, Morg u nevolji, a vi mi propisujete ležanje! Stavite neku krpu na to i pošaljite mi konja...

— Bih ja — mirno će Formen — kad se ti ne bi uskoro onesvestio!

— Ja? Šta vam pada na pamet, doktore? Dok se onesvestim, moram da strpam ovu dvojicu iza rešetaka, ako su uopšte živi.

Formen okrnzu pogledom vozače.

— Ovaj ovde možda — reče — a onaj brkati ne miče. Čelo mu se rascvetalo...

— Davolski pogoci — procedio je Vest i potražio pogledom Holideja.

Njega više nije bilo tu.

— Ne pomeraj se, ne mogu da te previjem — ljutnu se doktor na Vesta.

— Ali... kud se dede onaj stranac?

— Nisam video... Miruj!

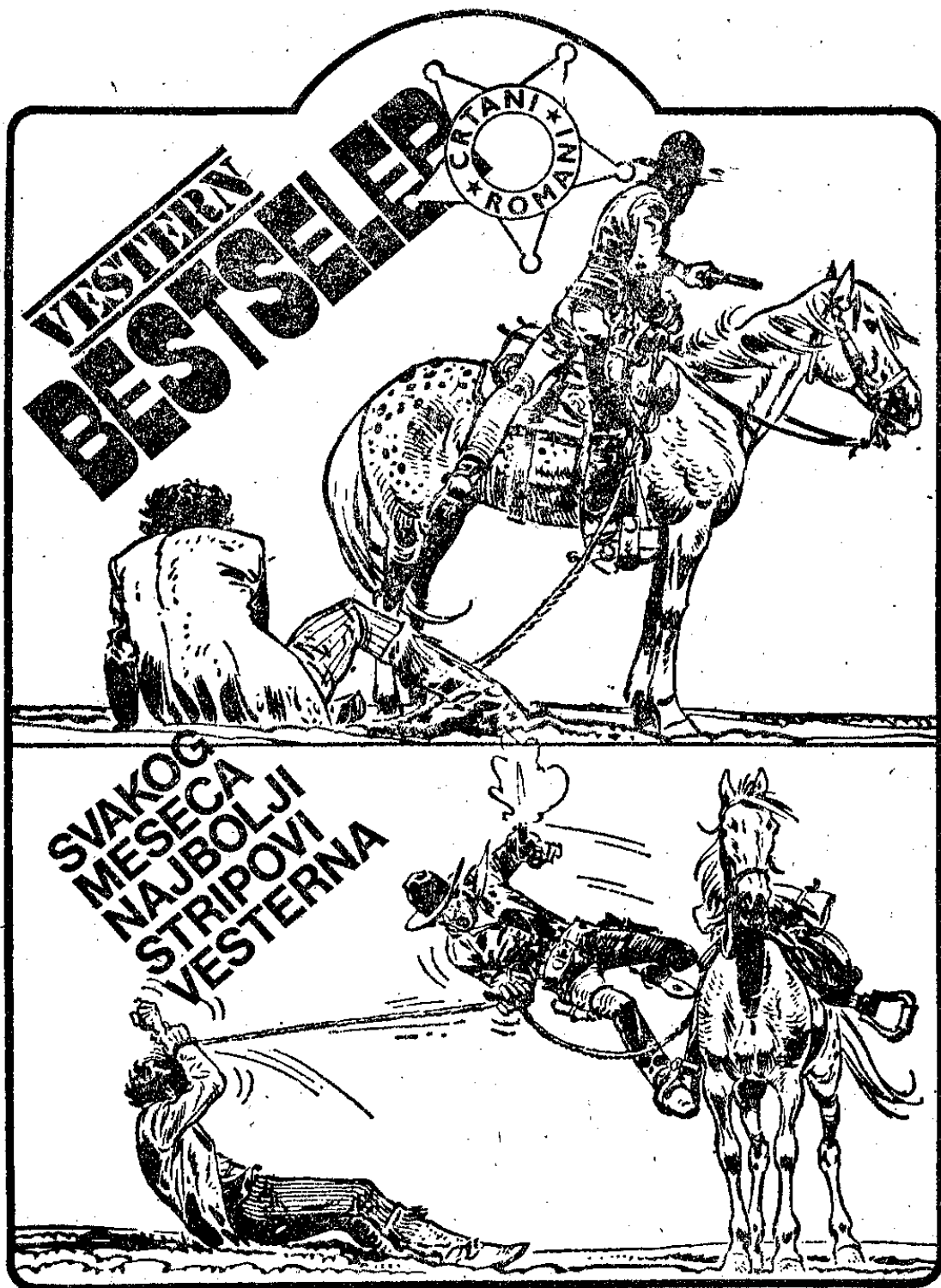
— Šad je tu bio! Mislio sam... Vest ne dovrši misao.

Prebledeo je i posrnuo. Formen ga nekako prihvati i položi na zemlju. Bat Vest bio je u nesvestici.

Tek tada ih okružiše ljudi.

Nastupila je paklena galama i Stiv Formen je morao da se posluži oružjem. Izvukao je kolt iz Vestovog opasača i dva puta opalio u vazduh.

Kad su se lica okrenula na tu stranu, lekar je pokazao na šerifovog pomoćnika:

— Neka ga dvojica odnesu do moje kuće — uzviknuo je — a ostali mogu da pucaju jezikom do uveče! Dakle?

Četvorica su odmah prišla i ponela opušteno telo Bata Vesta preko ulice.

Pomešan sa gomilom, prašnjav, poderan, sa plantažerskim šeširom natučenim skoro preko očiju, Rufus Blint je neko vreme slušao razgovore oko sebe, a onda krenuo prema „Nort Plejtu“.

Pred gradom je sačekao zoru, a onda se ušunjao među prve kuće. Od pucnjave koja je nastala nedaleko od njega, nije razumeo ništa.

Video je ljude kako trče, video je eksploziju, video je i kockara, kola sa arnjevima kako jure kraj njega. Na sedištu se nalazio crveno kos momak, nemilosrdno šibajući za pregu, stojeći na nogama i osvrćući se za sobom kao da ga gone demoni.

Zatim se ulica ispunila ljudima i on se stopio sa zbunjenom, neobaveštenom gomilom.

Što je najvažnije, saznao je da Morg Avalon nije stigao u grad.

Njegov pomoćnik je, takođe, bio izbačen „iz stroja“.

Imao je bar malo vremena mira.

Rešio je da ga iskoristi na piće, a onda da smisli šta će dalje.

Salun je, začudo, bio prazan.

Ljudi su se okupljali na ulici i, po zapovestima sudijske Garoka, odno-

sili tela vozača na dve strane: mrtvaca su predavali pogrebniku Dambiju, a ranjenog su nimalo nežno strpali iza brave, do same ćelije Frensis Lakroa.

Vlasnik „Nort Plejta“ je znao da će uskoro svi doći kod njega i da će sve saznati. Nije imao potrebe da napušta šank. Popiće se dosta pića i raspredaće se stotinak priča.

To je, za posao, bio pravi događaj.

Vest je na „krpljenju“ kod Formena, a Morg Avalon je tajanstveno iščezao te noći.

Bilo je to prilično mnogo uzbuđenja za tako kratko vreme.

Rufus Blint je ušao u salun i iščakao sitniš iz džepa svoje prašnjave kabanice.

Vejn ga je ovlaš pogledao, ali mu se nije učinilo ništa sumnjivo.

Čovek je bio, istina, prilično prašnjav i poderan, ali je bio bez opasaca. Jedan od onih bednika koji lutaju u potrazi za poslom a nalaze samo privremenu zaradu od nekoliko dolara.

Blint položi novčić na sto.

— Dupli viski — rekao je.

— Zar nije rano? — primeti Frobišer, ali skide sa police novu bocu.

— Meni nikad nije rano — rekao je ovaj.

— Bili ste na ulici? — raspitivao se Frobišer. Blint je klimnuo glavom.

— Šta se desilo?

— Svašta — odmahnuo je on rukom, tražeći da mu saluner napuni još jednu čašu. — Desilo se tako brzo da nisam sve ni zapamtio...

— I ja mislim. Neko me zamalo nije pogodio u glavu kada sam provirio da vidim šta se dešava tamo... A posle toga je puklo! Mislio sam da će mi pasti sva ogledala!

Blint je iskapio i drugu čašu. Osećao se već malo bolje.

— Jedan je pobegao — promrm-ljao je potom.

— Zar? Čini mi se da sam čuo kola... Najgore je što nemamo nijednog šerifa u gradu. Jedan je nestao, a drugi je ranjen. Našli ste posao?

Blint ga pogleda, ne shvatajući.

— Zar ne tražite posao? — začudi se Frobišer. — Mislio sam...

— Da, posao... Našao sam ga, ali za kratko. Izgleda da ovde nerado zapošljavaju strance?

Nije dobio odgovor.

Desetak posetilaca već je nagnulo u salun i Rufus Blint se povuče prema jednom stolu, noseći sa sobom celu bocu.

Frobišer se nasmejao i počeo da ređa čaše.

Ostati ili pobeći, pitao se Blint.

Ako ga je na ranču čekalo najmanje 60.000 dolara, onda je vrelo ponovo rizikovati.

Međutim, morao je da bude na licu mesta. Da ne čeka več, već da krene u izviđanje. Predosećao je da svi putevi vode prema „Lusi” ranču. Pa i njegov, otprilike.

XVIII

Najgel Grivs se tek kasnije pitao kako su mu kosti mogle ostati čitave dok je gonio kola preko onog kamenjara do Vuče Doline.

Bili su to puteljci i prolazi kojima su i jahači teško prolazili.

A on se probio kolimal!

Bičem je celim putem vitlao iznad konja. Prošao je đavolski uzan most nad Blatnim Potokom, skliznuo jednim točkom preko ivice i jedva se održao na daskama.

Bio je to nasumce izabran put. Pa ipak, sudbina mu je išla na ruku, pred njega je iskrsao jahač čije je lice odmah prepoznao.

Pab Driskoll!

Grivs je jedva zauzdao zapenušanu zapregu.

— Oooooops!...

Lažni nadzornik ranča je brzo shvatio. Video je samo jedna kola, razbarušenog Grivsa, uzdrhtale životinje u zaprezi, i to je bilo dovoljno.

— Gone te? — upitao je bez pozdrava.

— Ne znam, ali bilo je vruće...

— Šta se desilo? Gde je sanduk?
Grivs pokaza iza sebe, u kola.

— Tu je... — zadovoljno se osmehnuo. — Ali, izgubio sam dva pomoćnika.

— Kako?

— Naišao je neki čovek, u crnom. Pucao je tako dobro da su obojica ostali da leže. Nisu stigli ni da opale iz puške...

Ružno, voštano lice Paba Driskola delovalo je umirujuće na Grivsa.

— Dobro si to učinio — dobaci Driskol, pokazujući ispod ožiljka zube, što je trebalo da predstavlja smejanje. — Nisi oklevao, izabrao si trenutak koji niko ne bi izabrao za tako nešto...

— Imam iskustva — cerio se Grivs. — Da krenemo?

— Potera će možda uskoro — razmišljao je on. — Video si šerifovog pomoćnika?

— Jesam! Ostao je u praćini...

— Ubio si ga?

— Izgledao je teško ranjen. Jedva je micao.

Driskol pokaza rukom napred.

— Ostavićemo kola na jednom uzanom prolazu — rekao je. — Biće im potrebno đavolski dosta vremena da ih uklone.

— Misliš da ne mogu...

— Konjima? Treba da je posebna vrsta konja da krene obronkom, a da ne slomiye vrat.

Uskoro su iz zaprege ispregli jednog belca za Grivsa. Metalni kovčeg su stavili između sebe, vezavši ga pasom za kuke i sedla.

Potom se Grivs vratio do kola, uzeo nekoliko šipki dinamita i poturio pod stenu.

— Ovo će pričvrstiti prepreku — rekao je.

— O keji!

Kad su odmakli tridesetak jardi, iza njih je odjeknula eksplozija. Dugo posle toga kotrljalo se kamenje niz padinu. Oba jahača su osluškivala taj zvuk, ali Driskolovo lice nije pokazivalo naročiti trijumf.

— Hoćemo li se ovuda vraćati? — upita Grivs.

— Ne! Znam bolji put...

— Neki tajni?

— Videćeš! Ali, nisam sâm...

— Koga imaš onda? Neku ženu, možda? Znam da imaš šarma, momče, pa me ne bi čudilo...

Driskolov pogled prekide Grivsovo brbljanje.

— Ovo nije Denver. Znaš li šta je u ovom kovčegu?

Grivs pogladi bradu.

— To sam i ja počeo da se pitam — promrmlja. — Ali, nisam radoznao. Dosta mi je deset hiljadarki...

— To je tvoja dobra osobina — reče Driskol i potera malo brže konja.

Nešto kasnije, kada se okrenuo u sedlu, Najgel Grivs je napravio kiselo lice gledajući u nebo.

— Čini mi se da nam je neko za petama — reče.

— Kako znaš?

— Lešinari su uznemireni. Video sam ih tamo gde smo ostavili kola. Leteli su kad smo mi naišli... A čine to i sada.

— Nije ni važno — sleže ramenima ovaj.

— Onaj momak u crnom... Ne bih želeo njega da vidim s ostalima. Puca kao demon!

— Ako je stranac, nema razloga da nas prati. Jedino ako nisi doviknuo da imaš vredan kovčeg u kolima?

— Nisam imao vremena — iskezi se Grivs — jurio sam poput ludaka, samo da mu izmaknem.

— Zaista? Najgel Grivs, iznajmljivač revolvera iz Denvera, čuvena bitanga i derikoža, pa se uplašio!

— Ne za sebe... već za sanduk!

— Ostao si isti — procedi Driskol, bez osmeha.

Malo zatim izišli su na zaravan pred rančom.

Na velikom tremu nalazila se Lusi Fridom, u svojim kolicima. Lice je skrivala „šlajerom“, dok su ispod prekrivača na nogama provirivale ženske gamaše, kakve su u to vreme nosile samo dame velikih gradova.

Najgel Grivs više ništa nije zapitkivao.

Mogao je svašta da očekuje na ranču, osim invalidskih kolica i žene u njima. Međutim, ako je to Driskol trpeo, znači da je imao jakih razloga za to.

Grivs je smatrao da mora pokazati nešto od lepog vaspitanja pred damom. Skinuo je svoj „stetson“ i poklonio se.

Lusi Fridom se štetkavo nasmejala i razbila sve Grivsove iluzije da se iza „šlajera“ krije bar lepuškasto lice.

— Imaš lučkaste prijatelje, Pabe? — kazala je žena.

— Ali vešte — dobaci Driskol. — Sve je ovde.

— Sve? Kako znaš?

Driskolovo lice se zateže. Zaista, kako može da zna ako ne otvori? Ipak, pred Grivsom nije imalo smisla pokazivati toliko poverenja.

On je ipak bitanga, ni bolja ni gora od njega.

— Verujem na reč Bobu Fridomu — kazao je šupljim glasom.

— Fridom? — uplete se crvenokosi. — Gde sam čuo to ime, momče? Poznato zvuči!

— Niko vas ne prati? — naže se Lusi napred.

— Još ne znamo — odgovori Driskol. — Bilo je gužve u Laramiju.

— Mrtvih?

— Njegova dva pomoćnika i teško ranjen šerif.

— Ovo poslednje je moglo da se izbegne — zazvuča ženin glas pre-korno. — Dosta nam je jedan na vratu.

Grivs se okrete prema Driskolu.

— Šta nije u redu? — upita.

— Skinimo kovčeg — predloži ovaj, udaljavši se prema konjima. Crvenokosi ga je pratio u nedoumici; činilo se da ovde zapoveda žena a ne čovek!

— Nisam radoznao, ali...

— Najbolje da nisi — prekide ga Driskol. — Dobićeš svojih deset hiljada čim se izvučemo oдавде.

— Natrag nećemo moći — konstatova Grivs. — Više je nego sigurno da nas neko goni.

— Imaćemo bolji prolaz.

— Ne vidim ga.

— Kroz zemlju. To je Fridom kopao za svaki slučaj, ako mu nađu trag.

— Opet pominješ Fridoma. O čemu se radi?

Ali, i ovog puta je crvenokosi iz Denvera ostao bez odgovora.

Poneli su kovčeg do trema i tu ga spustili. Žena ga je pogledala s nekom naročitom ljubavlju. Više nije skrivala lice; oči su joj blistale kao u mačke.

Najgel Grivs je ćutke zaključio da su i lice i duša ove ubogaljene žene jedno te isto. Možda je to mogao da razume, ali Driskolovo prisustvo uz nju, teško.

Osim, ako u kovčegu nije...

Da, to bi moglo biti. A ako je tako, zašto okleva?

Samo jedan metak i sve bi pripalo njemu. Svel!

Ako nije imao srca da on to učini, neka povisi nagradu za još dve hiljade i Givrs će okončati sve njegove dileme.

— On nam više nije potreban — prenule se ga ženine reči.

Da, o njemu je govorila.

I ispod prekrivača izvukla paklenu pušku za bizone.

Pretrnuo je!

Zar mu je čitala misli? Pogledao je u Driskola, ali ovaj se zabavljao osmatranjem na drugoj strani.

Žena je od njega čekala odgovor a on je, prokletnik, oklevao?

— Ne još — promrmljao je najzad. — Više nismo sami.

— Šta to znači? — naroguši se Grivs.

— Neko nas je sustigao. Pogledajte!

Okrenuli su se.

Lusi Gridom je ponovo sklonila pušku pod prekrivač i zauzela uobičajenu, nepokretnu pozu.

Grivs je samo trenutak čekao, a onda šmugnuo u kuću.

Driskol je ostao na tremu, uhvativši se levom rukama za obližnji stub. Oči su mu se suzile, lice dobilo tamnu boju pepela.

Jahač je dolazio pravom linijom, ne krijući svoje prisustvo.

Pod njim se nalazio veličanstveni, šareni ždrebac. Baš onakav, na koga je Driskol mislio da je jedini u stanju da se uzvere po stenjaku i prođe zatrpani prolaz.

Pošto je Grivs utekao, on je pretpostavljao o kome se radi.

Bila je to posebna vrsta ljudi, zaključio razbojnik.

Ona vrsta pred kojom se i najbolji povijaju.

Čak se i lice žene u kolicima pretilo rumenilo i užarenim divljenjem.

Jahao je uspravan i ležeran u istom mah. Crno odelo bilo mu je kao saliveno uz telo. Ni za trenutak nije zastao, da se pribere, izračuna ili pokoleba.

Sunce je kosim zracima padalo na zaravan, bacajući preko kamenjara i busenja senke borovih stabala.

— Pabe? — oglassi se žena.

— Da?

— Ko je taj čovek?

Driskol nije umeo da odgovori. Jedino je bio svestan da mu se ne sviđa.

— Štranac iz Laramija. Grivs je bežao od njega...

— Imao je od koga — zaključio Lusi Fridom.

Driskol oseti kratak ubod ljubomore. Jedva je bio svestan toga, ali desilo se!

— Da odnesem kovčeg? — upita.

— Nema potrebe — rekla je žena.

— On će umreti ionako!

Revolveraš se okrenu prema kući. Tamo negde mora da se nalazio Najgel Grivs, pripravan da dejstvuje ako treba. Mora da se dobro primirio, čim ga oštre Driskolove oči nisu otkrile.

— Možda je bolje da i ti uđeš? — predloži malo zatim. — Možda nije sam?

— Takvi su uvek sami — primeti Lusi, ne pokazujući želju da se povuče. — Hoću da ga se nagledam pre nego što padne.

— Nije došao u posetu — potmulo reagova Driskol.

— Izgleda kao džentlmen — zakikota se žena, a takvi nemaju ništa protiv dame, zar ne?

— Možda se varaš?

— I to ćemo videti. Misliš da je nanjušio ovaj kovčeg, Pabe? Ili je nešto drugo posredi? Možda šerif?

— Šerif? Šta ovakav dendi ima zakonom?

— Jednom, pre nekoliko godina, videla sam sličnog čoveka kao ovog. Desilo se to u Kolorado Springsu. Bila sam s ocem na putovanju kod tetke Dženet, u Pueblu... Bila je neka pucnjava...

— Možda to nije isti — pokušao je Driskol da skrene ženinine a i sopstvene misli sa jahača.

— Možda, ali podseća na njega. Bila je pucnjava, neki gadan obračun i govorili su mi da je u to umešan Dok Holidej...

— Šta? — zaigra jabučica pod Driskolovim grlom. — Da nećeš da tvrdiš da je ovo...?

— Bila bi šteta da on to bude, Pabe?

Driskol je ćutao.

Ruka mu se prisloni uz bok, što je retko činio. Začaranost sa jahača prenela se i na njega. On podiže nogu i stavi čizmu na metalni kovčeg.

Kockar je već bio sasvim blizu. Pre nego što se šarac i zaustavio, on je skliznuo sa sedla s takvom lakomom da se činilo da lebdi.

Kaput mu se neosetno raskopčao i ostao zakačen za drške koltova ukrašene slonovačom.

Lusi Fridom podiže svoju bradu kao da ispituje vazduh između nje i došljaka.

— Šta ima ovde interesantno za vas, mister? — upitala je.

— Dve stvari, gospođo — dočeka je hladan, suzdržan ali ne i neprijatan glas.

— Ko je to?

— Jedan momak sa crvenom kosom...

— Takav se može naći, ali ne znam tačno gde — osmehnula se žena. — A drugo?

— Drugo je mnogo važnije. Tražim šerifa.

— A ko ste vi? — promeškolji se Lusi Fridom, spremna da otegne sa konverzacijom, pre nego što se ukaže bilo kakav trenutak za odluku.

— Anđeo čuvar? Ili preobučeni sveštenik koji ispoveda grešne duše? Dakle?

Više nije gledao u nju, već u Driskola.

— Bolje da si ostao s one strane kola — dobaci mu ovaj prezrivim glasom.

— Znači, ovde je negde? — reče kockar malo iskrenuvši glavu. — Sigurno računate na to da odavde niko neće izići živ za Larami?

— Niko — potvrdi Driskol, a ožljak mu potamne. — Ti još imaš šanse, ali samo minut. Hajde, pokušaj se!

Ovakav izazov nije ostavio naročiti utisak na kockara.

— Vaš prijatelj ima lepo, svetlo odelo — rekao je posle kraćeg ćutanja.

— Zaista? — upita Lusi. — Šta je s tim odelom, mister?

— Šteta što ga prlja po krovu... Istog trenutka, on se saže i poteže sa desnog boka.

Narandžasti plamen suknuo je kao jezik zmije iznad Driskolove glave.

Gore se čuo krik.

Nekoliko časaka vladao je tajac.

Dok Holidelj je već vratio „lincoln” za pojas, kada se po krovu čulo kotrljanje nekog predmeta. On da je na zemlju pao Grivsov kolt.

Malo posle toga, i telo crvenokosog je počelo da klizi u provaliju.

Grivs, iako ranjen, pokušao je pristima da se dočepa kakve izbočine

i zadrži se. Međutim, sve mu je izmicalo pod noktima.

Imao je još toliko sreće da ne padne na glavu već na bok.

Zatim se umirio, prostreljenog ramena.

Lusi Fridom je prestala da se osmehuje nadmoćno.

Stranac nije uludo trošio reči. On je đavolski brzo pucao. On je za nju bio prava mora! Bolji od Driskola, bolji od svih koje je sretala u svom životu!

— Čudne ptice prave gnezda na ranču — prokomentariša Džordžijanac Grivsov silazak sa krova.

Pab Driskol počeo da se povlači prema kući.

— Bolje da staneš — opomenu ga kockar metalnim glasom. — Još nisam dobio odgovor na svoje pitanje!

Lusi Fridom zavuče ruke pod prekrivač.

Ali, kockar je sve video.

— Ne dirajte ništa ispod, gospodo — presekoše ženin dah njegove reči. Istovremeno, ledenoplave oči paklenog strelca izmamiše u njenom pogledu stravičnu mržnju!

— Hladno je — rekla je.

— Oružje je obično hladno — dodade čovek iz Džordžije. — Ruke napolje!

Lusi potraži pomoć od Driskola.

Oboje su još bili pod utiskom mađioničarskog poteza stranca ledenog pogleda.

Pab Driskol iznenada odvoji šake od bokova i siđe niz stepenice. Stupio je na ledinu, okrenuvši kockaru leđa.

Kao da je brojao korake.

Dugo je trajalo.

Eandit je računao da neće dobiti kuglu u leđa. Da je stranac bio te vrste, onda ne bi Grivsa ranjavao već jednostavno oduvao sa krova!

Holidej je morao da motri i na njega i na ženu.

Lusi Fridom kao da je pogađala njegove misli.

Podigla je levu ruku uvis a desnu zavukla pod prekrivač. Bio je to znak da nema nameru da puca.

Izvukla je pušku za bizone i gadjivo odbacila od sebe.

— Neka umre ko je gori — rekla je.

Driskol je čuo njene reči i sav je prebledео. Ovim gestom, Lusi Fridom mu je otkazala podršku. A mogla je da ubije stranca dok se on bude okretao i izvlačio kolt.

Prokletnica!

Izdala je muža, sad je izdala i njega!

— Lusi! — povikao je lica iskrivljenog u masku neverice i besa.

Ali, žena je ćutala, nepokretna i gluva.

Deo trema zahvatalo se sunce i njena kosa je izgledala kao da gori.

Najgel Grivs je otvorio oči i kroz maglu pokušao da razazna gde se nalazi. Prvo što je video bilo je pod

rugljivo, napuderisano lice Lusi Fridom. Okrenuo je glavu i opazio đavolskog stranca okrenutog leđima!

Pakao! Kad bi samo dohvatio kolt...

Bio je sasvim blizu, kraj kolena.

Lagano je ispružio ruku, trpeći užasne bolove.

Driskol je primetio Grivsove pokrete i počeo je da odugovlači. Sve je bilo onako kako je doskora činio u malim gradovima ili ulicama velikih gradova: jedan prema jedan.

Rastojanje trideset koraka.

Sunce sija iskosa. Noge raširene i dobro ukopane u zemlju. Prsti olabavljeni, palac dohvata otponac i živci trepere pred odsudni potez...

Grivsova šaka se najzad nađe na koltu.

Bljesak u Driskolovim očima kao da je dopro i do kockara.

U po njega zao čas se okrenuo da otkrije opasnost iza leđa.

Tada su se slili pucnjevi tri revolvera!...

XIX

Lusi Fridom je zaključila da je trenutak za povlačenje.

Ispod njenih nogu, ranjeni Grivsovi se praćaknuo kao riba izbačena na obalu.

Nesiguran u sebe, Pab Driskol je brzopleto pucao, više misleći na do-

bar zaklon nego na tačno ciljanje. Našao ga je iza kamena, koji se do-dirivao sa rubom borovog šumarka i tu je pao, zadihan i zaslepljen vatrom s kockarevih bokova!

Satanski stranac pucao je na obe strane podjednako brzo i smrtonosno.

Prvo se dočekao na kolena, a onda izvukao oba „linkolna”.

Jedan metak presudio je Grivsu.

Ostali su bacili Driskola na zemlju i kao otrovni insekti prohujali iznad njegove glave.

Sa svog mesta, nabeđeni nadzornik „Lusi” ranča video je kako žena okreće točkove svojih kolica u krug. Bežala je!

On je htela da je bolje osmotri, ali novi hitac mu zbaci šešir sa glave i podseti da je njegova koža u pi tanju, a ne ženina.

Kockar nije imao gde da se skloni. Preostalo mu je samo da drži na oku kamen i „zakucava” Driskola za tle.

Čuo je cikanje otčkova i krajičkom oka video kako žena mirno ulazi u kuću.

Nju je morao da ostavi za kasnije.

Ustao je, s oba kolta u šakama.

Čekanje nije bilo njegova slabost. Pab Driskol je morao da se pokaže, da se bori ili da odbaci svoj „valker”.

Driskol je čuo prskanje zemlje pod čizmama i znao je šta mu predstoji.

Kovčeg pun zlata bio je cena za njegov život: odustati ili pokušati.

Opremio se za ovo drugo.

Polako je skinuo šešir i hitnuo u vis. Onda se podigao za njim.

Uzalud...

Holidej je jednim metkom skratio let Driskolovog šešira, a onda pucao u njegovog vlasnika.

Varka je bila suviše providna, ali nadzornik nije imao ništa bolje kod sebe. Nijedan adut ili trik.

Bio je izdan od Lusi Fridom i to ga je tištalo više nego vrelo olovo legendarnog kockara.

Pao je, otežalih ruku.

Barutni dim iz niklovanih cevi Doka Holideja uspravio se u nebo. Kao udaljeni dimnjaci parobroda strčali su vrhovi sablasnih koltova, a Driskolov pogled tonuo je u crno, hladno more...

Kockar je ćutke napunio doboše svojih koltova.

Zatim je klekao pored nepomičnog razbojnika.

Disao je, uprkos ranama koje su se mešale sa čupercima spržene trave i suve zemlje.

Kada se Holidej okrenuo prema kući, Lusi Fridom više nije bilo na tremu.

Ni metalnog kovčega!

Požurio je na tu stranu, obuzet crnim slutnjama. Ako se šerif nalazio na ranču, onda je žena mogla da ga uzme kao štit.

Gurnuo je nogom vrata i povukao kolt.

U prostoriji nije bilo nikog.

Na sredini su se nalazila invalidska kolica Lusi Fridom i metalni kovčeg, otvoren i dopola ispražnjen. U kolicima nije bilo žene!

Bila su prazna!...

XX

Džordžijancu nije trebalo mnogo da zaključi kako je iz kovčega uzeo najviše papirnog novca i nešto zlatnih poluga. Ostatak je, verovatno, bio pretežak za ženu.

Sve je, znači, bila varka.

Predstava koju je možda mesecima ili godinama igrala pred svetom pa i pred prijateljima.

Lusi Fridom je očigledno bila u kolicima potpuno zdrava. Odigrala je ulogu do kraja, sada je valjalo da se spasava bekstvom.

Možda nije sve ispalo kako treba, nešto plena je ostalo, pa ipak, opasnost koja se zvala Dok Holidej nadnosile se nad nju kao gradonosni oblak.

Džordžijanac je pronašao pukotinu na podu i s lakoćom podigao poklopac.

Žena mora da je prošla tuda.

Podrum ili hodnik — negde je morao da se nalazi izlaz, ili kraj?

Izvadio je kolt i kročio na stepenište.

Kako nije nailazio ni na tračak neke svetlosti ili otpor, vratio je oružje u futrolu i kresnuo šibicu.

Odmah je video ljudsku priliku kako se podiže sa vlažne zemlje. Ruke je imao vezane na leđima i sve na njemu bilo je prekriveno blatom i prljavštinom.

Bio je to Morg Avalon.

Zmirkao je pri svetlosti, nesposoban da razazna ko se krije iza upaljenog palidrvca.

— Driskol? — procedio je.

— Nije Driskol, šerife...

Holidej malo spusti plamičak i Avalon prepoznade u crno odevenog stranca.

— Vi? Šta se dešava... Samo kad ste stigli...

— Je li neko prošao? — upita Dok.

— Žena! Kao furija. Učinilo mi se za trenutak da je to ona gore, iz kolica...

Holidej je teškom mukom razvezao laso s šerifovih utrnutih zglobova.

— Ona jeste — reče kockar.

— Ona? Kako? Zar nije...

— Izgleda da je vaskrsla.

Avalon protrlja zglobove i neako se uspravi. Tavanica prostorije doticala im je temena pa su stajali pognuti.

— Čuo sam pucnje gore — javi se Avalon.

— Sad je mirno — odgovori kockar i zapali novu šibicu. — Da krenemo?

— Kuda?

— Za Lusi Fridom. Odnela je priličnu gomilu novca.

— Ne znam više šta se dešava ovde — promrmlja Avalon — ali se osećam tako jadno da bih nekoga slatko zadavio rukama.

— Verujem, šerife. Ako vas to interesuje, vaš pomoćnik je ranjen, ali ne teško.

— Ko je pucao?

— Neki Driskolov prijatelj. Došao je sa karavanom robe, a onda digao u vazduh Harperovu kuću...

— Prokletstvo! — uzviknu šerif.

— Ne razumem zašto ste se vi u sve ovo upleli? Možda bih ovde i istručio da se vi niste pojavili. Ko ste, ako nije velika tajna?

Plamen ponovo utrnu u kockarevoj ruci.

— Zovem se Džon Henri Holidej, šerife.

Za trenutak je nastao tajac u hodniku.

— U redu, Dok — oglasi se Avalon, posle kraćeg ćutanja. — Drago mi je što ste naišli u Larami ovih dana.

To je bilo sve što je rekao.

Morg Avalon je bio šerif po Holidejevom ukusu.

Hodnik se završavao nekim zidom ili vratima. Kockar ponovo pripali šibicu; ugledali su neku vrstu kapije od truldasaka. U njihovom podnožju, Avalon primeti gomilu crne odeće.

Bila je to haljina Lusi Fridom. Is pod nje šešir sa ukrasima u obliku ptica i bele, čipkane rukavice.

— Nebesa — procedio je šerif — nije otišla gola, valjda?

— Sigurno je imala odeću ispod — konstatova Kockar i čizmom uklopi rublje.

Kad su otvorili vrata, iznad njih se ukaza bledunjava svetlost. Gore je svakako bio dan. Hodnik se sužavao a onda naglo otvarao prema granju i pruću.

Našli su se u ograđenom prostoru, šumarka. Bila su to četiri pobijena stabla izukršтана odozgo gredicama i debljim granjem. A preko svega bilo je nabacano lišće.

— Šta je ovo? — promrmlja Avalon. Ugledao je balegu na zemlji i poznati vonj konja.

— Čekao ju je konj — reče Holidej. — Sada smo s druge strane ranča, u šumi.

— Nije mogla daleko — primeti šerif i osvrnu se. — Da li imate konja za mene?

Holidej pokaza prema kući.

— Ostala su dva, ne računajući na mog šarca.

— Hajdemo!

— Ostavlja dubok trag — primeti kockar. — Sedlo joj je preteško!

— Ko bi rekao... Žena, u kolici-ma, a sada skakuće na konju! Ali, neće daleko...

Zatekli su Grivsa i Driskola na zemlji. Prvi je bio mrtav, drugi se savijao, ali bez snage da učini nešto više. Šerif se pitao šta prvo da učini: da goni Lusi Fridom ili da ranjenog Driskola prebaci u Larami.

Holidej je prekratio šerifovu nedoumicu:

— Ja ću za njom — rekao je.

— Ne — odbi energično Avalon. — I previše ste učinili za mene...

i za grad. Ako hoćete da mi pomognete, previjte ovog lupeža ovde.

— To mi je već drugi — primeti kockar i ode po torbu.

Onda je zastao.

Puška za bizone Lusi Fridom nije bila na onom mestu gde ju je bacila. Ko je mogao da je uzme?

Jedino ona!

To je značilo da nije daleko: možda već drži nekoga od njih dvojice na nišanu?

— Sklonite se! — povikao je kockar na Avalona.

Šerif je instiktivno poleteo prema tremu, bacivši se ispod daščanog po da.

Istog časa grunulo je s uzvišice i komadi zemlje i kamenja zasuli su šerifovo telo sve do vrata. Udar zrna o tle skoro mu je oduzeo vazduh.

A onda se, gore, začuo stravični kikut!

Holidej se nalazio iza ždrepcu.

Ako je imala municije kod sebe, mogla ih je tako držati satima. I polako im oduzimati šanse za odlazak.

Videlo se da je žena dobar strelac.

A počela je da čini on što su se najmanje nadali: da ubija konje!

Prvo je pao belac koga je jahao Najgel Grivs. Oblačak dima iz šipražja odao je ženino skrovište, ali to je bilo predaleko za kolt.

Kockarevo lice se presvuče prijetnim bledilom. On položi šaku na Migovu njušku, spreman da ga zaštiti telom ako ustreba.

Ispod trema, Morg Avalon je davao znake da će se otkotrljati na drugu stranu i zaći ženi iza leđa.

Međutim, sa mesta gde se nalazila Lusi Fridom je mogla da ima na oku ceo teren i da ih lovi kao zečeve.

Holidej nije želeo da čeka sledeći pucanj.

Mogao je to da bude Driskolov konj, ali i njegov šarac.

Gore se ponov čuo kikut.

A onda prasak!

Holidej se trže: bio je to odjek revolverskog metka. A i kikut je naglo umukao, kao posečen.

Avalon je ostao na mestu, iščekujući.

Potrajalo je prilično dugo dok se Holidej nije odlučio da odgurne ždrepcu od sebe i da ostane na čistini, izazivajući sudbinu.

Ali, ne desi se ništa.

Sada je i šerif počeo da se izvlači ispod poda. Uz put je dohvatio Driskolov „valker“, proverio metke i potrčao za kockarem.

Stigli su na vrh i razmakli šipražje.

Lusi Fridom, obučena u obično, kaubojsko odelo, ležala je širom otvorenih očiju. Imala je ranu na potiljku. Nije ni shvatila šta se s njom dešava a izdahnula je.

Usta su joj bila iskrivljena, zatečena u smejanju.

— Ko je to mogao učiniti? — procepio je Avalon, osvrćući se. — Ko?

— Nije taj stigao daleko — reče kockar. — Na sedlu nema ništa — pokazao je prema konju, koji je Lusi Fridom povel sa sobom.

— Tako je, Dok. Ubica je odneo bisage sa plenom.

— Ali, ne na konju, izgleda. Čuo bih po kamenjaru?

Vratili su se do ranča i uzjahali.

XXI

Rufus Blint je uspeo da mirno prebaci torbe preko sedla.

Niko na njega nije obraćao pažnju.

„Lusi” ranč se nalazio na severu, a Rufus Blint je okrenuo konja pre ma jugu.

Kraj šerifove kancelarije, Bat Vest je, umotan u zavoje, pripremao ljude za poteru. Njega se to više nije ticalo.

Okrenuo se poslednji put niz ulicu.

Umakao im je!

Osmehujući se, Blint je mamuznuo konja i poleteo napred.

Šerif Laramija ostao je na severnoj strani, računao je. I on i njegov prokleti saveznik, u kojima revolveri pevaju smrtonosnu melodiju.

Opijen uspehom na koji uopšte ni je računao, Blint je punim plućila udahnuo vreli vazduh.

Zatvorio je oči i skinuo šešir, željan da pusti poklič radosti.

A kada ih je otvorio, sve mu se okrenulo u glavi!

Krv mu se sledi u žilama...

Bili su tu. Pred njim.

Mislio je da su na suprotnoj strani, daleko u brdima, u kamenjaru, u paklu...

A oni su kao iz zemlje iznikli, jedan do drugog. I posmatrali su ga mirno, ćuteći.

Blint je polako usporio galop.

Nije vredelo izbegavati. Ako ništa drugo, šerif će ga zaustaviti zbog tu če u Vučjoj Dolini, kada je pokušao da ga se otrese i umakne!

Vredelo je probiti se. O sedlu je imao plen Lusi Fridom, koju je ubio na uzvišici iznad ranča. Nabasao je slučajno na ženu; iznenađen činjeni-

com da je vidi van kolica, sasvim zdravu i raspoloženu za ubijanje, primetio je kraj njenih nogu torbe, otvorene i nabijene novčanicama.

Tiho joj se prišunjabo i ispalio samo jedan metak.

Zatim se povukao.

Računao je da će ga tražiti okolo, umesto da krenu prema gradu.

Ali, prevario se u računu.

Rufus Blint poteže svoj kolt, krijući glavu za grivu svog konja.

I šerif i Holidej su povukli istog tréna.

Tako je konj ostao bez jahača. Šerifova ruka dohvatila mu je uzde i zaustavila nekoliko jardi niže.

Blint je klečao u prašini, izrešetanih podlaktica.

— Trebalo je da se pritajiš malo — savetovao ga je Avalon. — Suviše si žurio da pobegneš.

— Imaš novog konja, novo sedlo, sve novo, ali su ti torbe stare. Pri-mećuje se — dodade kockar.

— Nemaš ništa da kažeš? — naže se Avalon u sedlu.

Blint obori glavu. Gledao je u krv kao da nije njegova.

Bat Vest, na čelu desetak momaka već je stizao do njih.

Holidej je ljubomorno posmatrao kako mu se lice razvlači u neopisivo drag, radostan osmeh kad je ugledao šerifa.

Pokušao je da se izgubi, ali mu Avalon prepreči put.

— Nemojte da žurite, Dok — dobaci. — Ja sam još uvek šerif u ovom gradu.

— Znam! Ali, ja pripadam svim gradovima, bar po dan ili dva. Ne

želim ni ovde da se zadržavam duže.

— Morate ostati još malo.

Bio je to iskren poziv. Prvi put se pokolebao.

— U redu — rekao je najzad — ja plaćam piće kod „Nort Plejta”.

U visini sedla, gde ih je retko ko mogao opaziti, šerif i kockar stisnuše jedan drugome ruku.

— Hoće li mi neko objasniti šta sve ovo znači? — prostenja Vest.

— Hoće — klimnu glavom Avalon. — Ali kasnije. Mnogo kasnije...

— A ovaj tip? Ovaj novac? Šta je ovo?

Avalon ga više nije čuo.

Udaljavao se, jašući sasvim blizu Holideja.

Oni koji su iole poznavali čuvenog maršala iz Dodža, sad bi se mogli zakleti da to zajedno jašu Dok Holidej i Vajat Erp...

KRAJ

Naslov originala:

**FRANK LARAMI —
„GUN SHOTS IN LARAMIE“**

Copyright 1975 by Universum press

SVA PRAVA PRIDRŽANA

Odgovorni urednik Svetožar TOMIĆ
Izdale i štampa NIP „FORUM“ Novi Sad Vojvode Mišića 1.
Štampano: 29. jula 1975.

Oslobođeno osnovnog cenzura ne promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine
broj 413—279/73 od 10 marta 1973. godine
avgust. 1975.

avgust 1975.